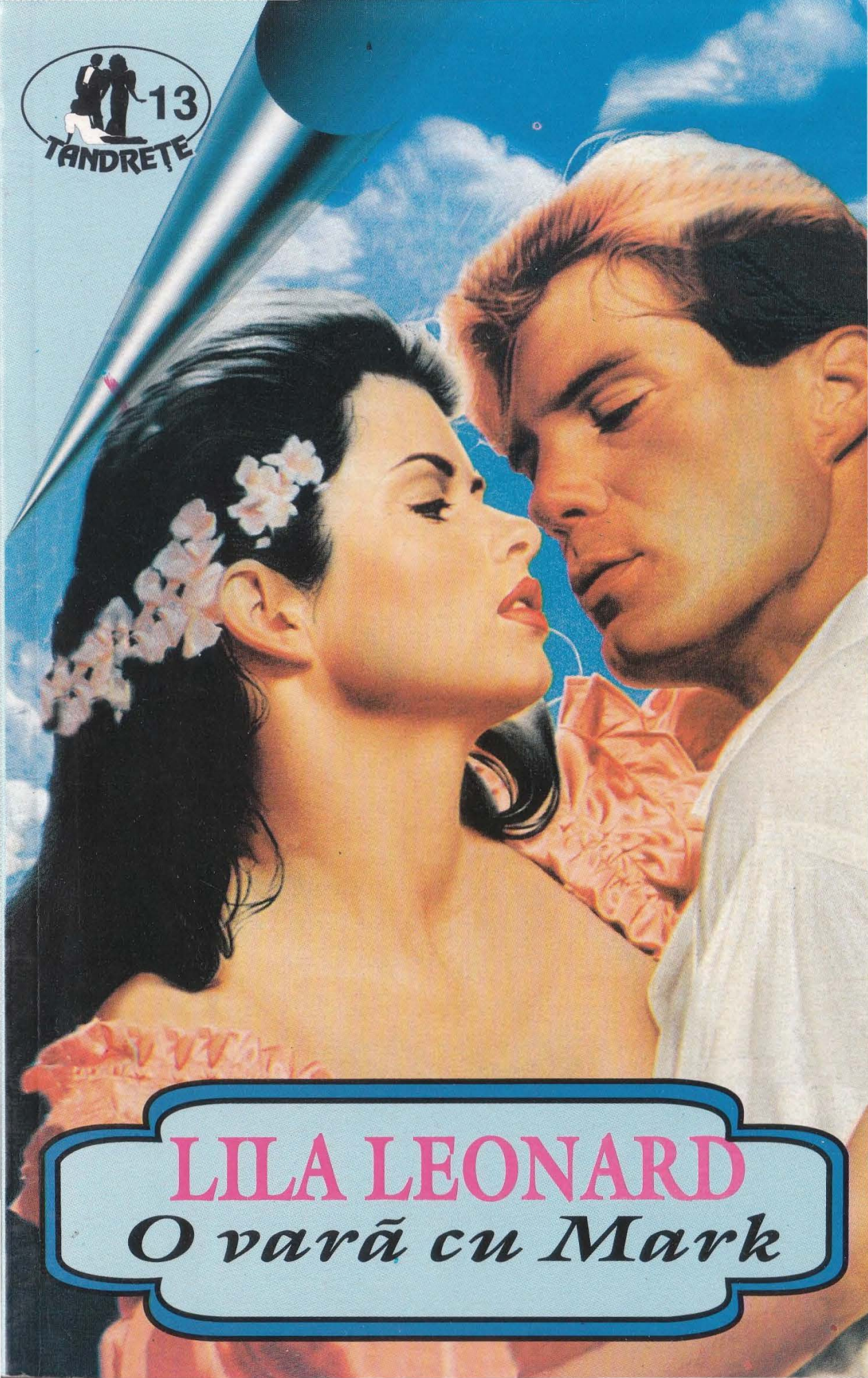
13
TANDREȚE
LILA LEONARD
O vară cu Mark

Senzational!

Cititorii fideli EDITURII ZZ vor primi din partea noastră premiile:

1. TV COLOR
2. TV COLOR
3. RADIO CASETOFON
4. RADIO CASETOFON
5. RADIO CASETOFON
6-15. PREMII-SURPRIZĂ (CĂRȚI, CASETE etc.)

Pentru a câștiga trimiteți această pagină decupată din numerele 11, 12, 13, 14, 15 ale colecției, toate cinci în același plic, pe adresa:

EDITURA ZZ,
STR. SIRET 15 A, SECTOR I, BUCUREȘTI
PENTRU CONCURSUL "TANDREȚE"

În nr. 15 vom publica data apariției rezultatelor în ROMÂNIA LIBERĂ.

TEL.: 666.52.98
FAX TEL.: 311.05.62

Nr. 13 O VARĂ CU MARK

SUCCES!

LILA LEONARD

O VARĂ CU MARK

(c)Copyright 1985/1994 by BASTEI-VERLAG, Gustav H.Lübbe Gmbtt & Co. Titlul original:Ein Somer mit Mark
Toate drepturile aparţin Editurii ZZ.

LILA LEONARD

O VARĂ CU MARK

Traducere de

DAN DIACONESCU

1995

Editor:
Zamfir M.Rusu

Coperta:
USSOFT şi EDITURA Z

I.S.B.N. 973-9127-15-0

1

ÎN DIFUZOARELE GIganticului *Jumbo-Jet* se auzi un pârâit ușor. Imediat după aceea răsună o voce bărbătească plăcută, în care se simțeau inflexiunile unui ușor accent spaniol.

– Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vă aduc la cunoștință că în scurt timp vom ateriza în Mexico City. Vizibilitatea este perfectă, și veți avea posibilitatea să aruncați o privire asupra piramidelor. În cazul în care durata ședерii dumneavoastră în Mexic vă va permite, sunt convins că vizitarea piramidelor sau a celorlalte numeroase descoperiri arheologice din țară va fi o amintire de neuitat. Vă urez un sejur cât mai plăcut!

Difuzoarele au tăcut și nu se mai auzea decât vuietul înfundat al motoarelor.

Diana Larkin își lipi fruntea de hublou, așteptând cu nerăbdare să vadă primele peisaje ale Mexicului, țara despre care auzise și la care visase atâta.

Stratul de nori se destrămă pe neașteptate, lăsând să se vadă un impresionant lanț muntos, pe care Diana avusese de atâtea ori prilejul să-l admire în cărțile din biblioteca tatălui său.

În majoritatea fotografiilor, rocile aveau o culoare cenușie, cu o ușoară tentă spre verde. Însă acum, în soarele arzător, masivele muntoase care se înșirau undeva, departe, în adâncuri, păreau făurite din aur.

– Piramidele din Teotihuacan, murmură impresionată Diana. Ochii îi străluceau de emoție.

Avionul dădu un ocol larg și se pregăti pentru aterizare, așa încât străvechile construcții ieșiră din raza ei vizuală.

– Teo-ti-hua-can, repetă ea încet, străduindu-se să pronunțe cât mai corect acest nume neobișnuit. Încă îi venea greu să creadă că, peste numai câteva minute, avea să pășească cu adevărat pe acest tărâm fermecat al viselor ei.

Un zâmbet îi flutură pe buze când își aminti cât de surprinsă și entuziasmată fusese în clipa în care tatăl său îi spusese că era de acord ca ea să participe la săpăturile din cadrul proiectului arheologic din Mexic.

Deși o capacitate recunoscută în domeniu și rector al Institutului de antropologie din cadrul Universității statului Illinois, Joseph Larkin se opusese dintotdeauna ca singura sa fiică să se dedice aceleiași profesii pe care o avea și el. Diana cunoștea prea bine motivele care îi determinaseră această atitudine, chiar dacă tatăl său vorbea foarte rar despre acele atât de tragice evenimente.

Pe când Diana avea doar câțiva anișori, părinții săi întreprinseseră o expediție comună în Peninsula Yucatan. Mama ei a însoțit expediția în calitate de fotograf. Lucrările de cercetare s-au desfășurat un timp mai îndelungat în adâncul junglei și mulți dintre cercetători au contractat un virus de natură necunoscută.

Mama Dianei, mai firavă și cu o constituție mai puțin robustă, a făcut febră și a murit în mijlocul junglei după doar câteva zile. A fost înhumată în cimitirul unui cătun, situat în apropierea locului în care își desfășurau săpăturile arheologice.

A trebuit să treacă mult timp pentru ca profesorul Larkin să-și revină după această crâncenă lovitură a sorții. În acele zile el și-a jurat să nu admită nici în ruptul capului ca fiica sa să se expună privațiunilor și pericolelor pe care le implica această meserie.

În ciuda pierderii mamei sale la o vârstă atât de fragedă, Diana avusese parte de o copilărie fericită în casa tatălui său. Aceasta se afla destul de aproape de sediul universității și, în fiecare an, câte unul sau doi studenți erau găzduiți la ei, ca să lucreze, sub conducerea directă a profesorului lor, la anumite proiecte de cercetare mai deosebite și ca să-și pregătească lucrările de diplomă.

Pentru Diana era ca și când ar fi avut un nesfârșit șir de frați și surori, care se schimbau în fiecare an. I se părea un

lucru formidabil, pentru că studenții o ajutau la lecții și erau o companie cât se poate de agreabilă.

Fruntea Dianei se încruntă când își aminti de Mark Harrison. Fusese singurul dintre studenți cu care nu reușise să se împace. În rarele cazuri în care s-au întâlnit au avut numai opinii divergente.

Ridică din umeri. *Mă suferea la fel de puțin pe cât îl sufeream și eu pe el. Și cât de arogant era! Tot timpul nu făcea decât să-mi dea indicații. Asta m-a scos de fiecare dată din sărite.*

Plină de năduf, Diana se întrebă ce îi venise să se gândească tocmai la el. Dar nu reuși să și-l scoată din minte. De ce, nici ea nu știa.

Mark Harrison făcuse o treabă excelentă în meseria sa. Îl știa nu numai inteligent, ci și nespus de orgolios. Absolvise ca șef de promoție și lucrul ăsta îl determinase pe profesorul Larkin să-i solicite sprijinul pentru continuarea propriilor sale cercetări.

După o colaborare de un an cu tatăl Dianei, Mark condusese, fără nici o dificultate, o expediție arheologică în Mexic și rămăsese apoi în Peninsula Yucatan pentru a-și definitiva propriile-i cercetări.

După câteva luni se întorsese de acolo cu noutăți palpitante și primi permisiunea profesorului său să-și continue activitatea începută.

De atunci Mark și profesorul Larkin și-au petrecut

zilele studiind niște hărți mexicane pe care le comparau cu fotografii care nu aveau nici un înțeles pentru Diana și care erau răspândite pe tot biroul tatălui său.

Când a împlinit treizeci de ani, Mark devenise deja atât de cunoscut, încât oameni de știință renumiți de pe întreg cuprinsul Statelor Unite se îmbulzeau să poată colabora cu el.

Însă Diana nu fusese nici pe departe încântată de acest colocatar distant și impersonal, care ridica de fiecare dată întrebător din sprâncene când pleca de acasă seara îmbrăcată și machiată elegant, ca să se ducă la cine știe ce petrecere. Doar și asta făcea în definitiv parte din viața normală de student.

– Vă rugăm să vă fixați centurile de siguranță. Vom ateriza peste câteva minute. Vocea plăcută a stewardesei o smulse din gândurile sale.

În timp ce-și fixa centura, gândurile îi zburară însă din nou la cearta pe care o avusese cu Mark.

Se întâmplase în seara când, după obținerea diplomei de absolvire, Diana își informase tatăl asupra hotărârii sale definitive de a-și da doctoratul în antropologie.

Întrucât moștenise talentul artistic al mamei, la insistențele tatălui, Diana urmase și cursurile Academiei de Arte Frumoase.

La început frecventase cursurile de desen pentru ca, mai târziu, să constate că preferințele sale se îndreptau

de fapt mai mult spre istoria artei. I se trezise astfel curiozitatea de a afla mai multe despre diversitatea diferitelor civilizații și, nu după mult timp, Diana își dăduse seama că cel mai mult o interesa studiul antropologiei.

Aflând de hotărârea sa, tatăl declarase fără multă vorbărie că nu era de acord.

– Și știi foarte bine de ce, îi spusese el încheind discuția, după care ieșise grăbit din încăpere pentru a merge imediat la culcare.

După ce ușa se trântise violent în urma profesorului, Diana căutase sprijin și înțelegere la Mark.

– N-ai putea tu vorbi cu el? îl întrebase ea, agățându-se de această ultimă speranță. Doar de tine ascultă, de obicei.

Privirile ei îl urmăriră cu înfrigurare în timp ce el se plimba agitat prin încăpere. Chiar și acum, după atâta timp, Diana retrăia din nou cu aceeași intensitate scena respectivă.

Mark se oprise brusc.

– Nu! se răstise el, în timp ce privirea sa părea să o sfredelească. Antropologia nu este pentru tine. După părerea mea te-ai săturat pur și simplu de arta ta și ești de părere că ai putea așa, dintr-o dată, să o cârmești spre un domeniu științific serios. Și asta numai pentru că evoluția omenirii și a diverselor ei forme de cultură este un subiect

care te incită. De aici și concluzia că în realitate nu ești făcută pentru antropologie.

Se răsucise pe călcâie pentru a extrage o filă din mapa ei cu desene, care se afla pe masă.

– Poftim, spusese el, ținându-i sub nas una dintre schițele ei cu modele de rochii; de ce nu vrei să devii creatoare de modă? Cu condiția, firește, să reușești.

Ochii i se întunecaseră, în timp ce o măsura din cap până în picioare, plimbându-și privirile de la *T-shirt*-ul* ei multicolor la blugii strâmți și decolorați.

Întinsese mâna și o trăsese, în glumă, de coada groasă de păr prinsă cu elastic, care îi atârna peste umăr.

– Uimitor cum par să nu aibă nici un efect asupra ta toate aceste reviste de modă în care îți vâri nasul cu atâta râvnă.

– O, ești... ești un...! Diana era atât de furioasă, încât nu-i venise în minte nici un cuvânt potrivit.

Mark făcuse un pas în direcția ei și-i astupase gura cu palma.

– Nu așa de tare, spusese el, să nu-l trezești pe tatăl tău. Se oprise foarte aproape de ea, iar buzele aproape că îi atingeau urechea în timp ce-i șoptea aceste cuvinte.

Dintr-o dată Diana devenise conștientă de apropierea lui. Mâna cu care îi astupa gura îi transmitea o răcoare plăcută. Ochii, care continuau să o fixeze cu insistență, căpătaseră o nuanță de albastru închis.

---

* Bluză, tricou specific adolescenților ("T" - prescurtarea de la *teenager*, adolescent în lb.engleză) (n.t.).

Ce ochi frumoși are, îi trecuse dintr-o dată prin minte. În aceeași clipă deveni conștientă că Mark Harrison nu era doar un student oarecare, ci un bărbat atrăgător, al cărui farmec o fascina într-un fel ieșit din comun.

Gândurile astea o luaseră pe nepregătite. Până în acel moment Mark nu fusese decât o piesă de decor interior, și încă una destul de neplăcută. Un bărbat pe care cel mai bine era să-l ocolești. În fine, Mark, arogantul, favoritul tatălui său.

Dintr-o dată însă se pomenise că apropierea lui îi transmitea o stare de iritare. Ca și cum îl vedea pentru întâia oară în viața sa, Diana constatase cu surprindere că părul lui întunecat, pe care îl purta tuns scurt, era ușor ondulat.

În jurul gurii avea o cută pronunțată, bărbătească. Pulovărul alb pe care îl purta sub haina de tweed îi scotea puternic în evidență tenul bronzat.

În timp ce se aflau atât de aproape unul de altul, Diana citise în ochii lui o privire pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci. Avusese impresia că se întâlneau pentru prima oară.

În sinea ei, Diana se văzuse nevoită să admită că Mark Harrison era chiar un bărbat din cale-afară de atrăgător!

Roșise fără să vrea și lăsase capul în jos, privindu-și cu insistență vârfurile pantofilor. Mark îi dăduse drumul și se aplecase ca să ridice desenul care zăcea pe jos, între ei.

– Ești foarte talentată, spusese el cu voce liniștită. De ce nu vrei să continui în același domeniu și după absolvire?

– Pentru că vreau să mă fac antropolog, răspunsese ea răspicat, lovind din picior ca un copil răsfățat.

– Mai bine ai învăța să te porți cât de cât ca un om matur, fusese răspunsul cinic al lui Mark. Apoi părăsise încăperea fără a mai spune ceva...

Timp de o săptămână se evitaseră cu multă grijă. Dar întâmplarea făcu să se întâlnească într-o seară în biroul tatălui ei, tocmai când Diana își luase rămas bun înainte de a pleca la o petrecere.

– Mergi cumva la un bal mascat? o salutase el cu nerușinare, măsurând-o disprețuitor.

Pete roșii coloraseră obrajii Dianei, care îi răspunsese cu năduf:

– Nu tu ai spus să mă port ca un om matur? În acest caz te rog să încetezi să-ți mai bați joc de mine când mă prezint ca un om mare.

Își aminti că purta o rochie neagră, strânsă pe corp, care se mula pe trupul cu forme bine conturate, devenind ca o a doua piele. Umerii îi erau goi, exceptând bretelele subțiri ale rochiei și un lănțișor subțire din argint. În urechi purta o pereche de cercei lungi, iar părul ei cu reflexe arămii era înălțat într-o coafură complicată. Rujul și fondul de ten îi subliniau chipul drăgălaș, iar fardul

albastru făcea ca ochii să-i pară și mai mari decât erau în realitate.

– Arăți ca o fetiță care s-a deghizat în om mare, replicase Mark cu o licărire amuzată în priviri.

– Ai pesemne impresia că sunt obligată să-ți înghit orice, nu-i așa? șuierase Diana furioasă.

Apoi se răsucise pe călcâie și țanțoșă părăsi încăperea. Mergea cu capul ridicat, în măsura în care tocurile înalte de la pantofi îi permiteau acest lucru.

Fusese obligată să facă un efort supraomenesc ca să nu izbucnească în lacrimi și să-și salveze machiajul.

Când se întorsese, noaptea târziu, intră în sufrageria în care focul încă mai pâlpâia în șemineu. O veioză răspândea o lumină palidă.

Tânărul care o însoțea o urmase în casă. Dintr-o dată, o cuprinse în brațe și încercă să o trântească pe canapea.

Diana țipase, împotrivindu-i-se din răsputeri.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă, nu auzi? Însă un sărut pătimaș îi astupase gura.

– Cred că tânăra doamnă nu glumește, răsună dintr-o dată o voce profundă. Mark Harrison stătea lângă șemineau.

Tânărul se speriase și abia dacă mai apucă să murmure un "noapte bună" în timp ce ieșea precipitat.

Mark și Diana rămaseseră față în față, fixându-se un timp, fără să spună un cuvânt.

Cu o fâșie de hârtie, Mark însemnase cu grijă locul unde se oprise din citit. Apoi i se adresă ca în treacăt:

– În fond, de ce l-ai invitat înăuntru?

– Spunea că vrea să împrumute de la mine o documentație pentru următorul examen. Diana învârtea nervoasă pe degete șalul de mătase pe care și-l aruncase neglijent peste umeri.

– Ce copil lipsit de experiență mai ești, spusese Mark, clătinând din cap, în timp ce o măsura din nou cu privirea lui arogantă, care o scotea de fiecare dată din sărite.

În aceeași clipă devenise brusc conștientă de cum arăta. Când intrase, își aruncă din picioare atât de incomozii pantofi cu tocuri înalte. Acum se afla în fața lui, în ciorapi, cu părul răvășit și mai mult ca sigur că machiajul i se întinsese peste față. Iar Mark se afla alături și-și bătea joc de ea, amuzându-se copios. Era mai mult decât putea suporta.

– Cu ce drept mă spionezi, mă rog? țipă ea. Însă în aceeași clipă își dădu seama că, de fapt, nu era câtuși de puțin furioasă, ci doar că apropierea lui trezea în ea un sentiment straniu de neliniște și tulburare, care nu avea nici o legătură cu supărarea.

– Nu te-am spionat, răspunse Mark calm. Ședeam liniștit în fotoliu și eram atât de adâncit în studiu, încât nici nu v-am auzit intrând. Abia când ați început să vă purtați copilărește mi-ați atras atenția.

– S-ar zice că singurul lucru pe care ai să mi-l comunici este cât de copilăroasă sunt și că trebuie să mă maturizez. M-am săturat. Ai înțeles? explodă ea. Ai uitat că am douăzeci și unu de ani? Nu mai sunt copil!

– Știu, răspunsese el simplu. Dar dacă este să fiu foarte cinstit, trebuie să-ți spun că te-am așteptat să te întorci. Am terminat ce aveam de făcut aici și mâine dimineață plec în Mexic.

Diana rămăsese cu răsuflarea tăiată de surprindere, dar și de dezamăgire.

– Nu vreau! strigase ea spontan. Fără să-și dea seama, făcuse un pas spre Mark și-i pusese mâna pe umăr, ca și cum ar fi vrut să-l rețină.

Expresia aceea ciudată se citea din nou în privirile lui.

– Ar fi posibil să-ți acord mult mai multă atenție când te vei maturiza cu adevărat.

Și în clipa următoare, Diana se trezise, pentru a doua oară în cursul aceleiași seri, în brațele unui bărbat.

Mark o sărutase, iar ea se simțea atât de bine în brațele lui, încât se lipise toată de el, într-un gest necontrolat. Buzele lui se apăsaseră mai puternic de ale ei și, dintr-o dată, Diana se trezi răspunzându-i la sărut cu o patimă complet nouă pentru ea.

Își încolăcise brațele în jurul gâtului, în timp ce simțea mângâierile palmelor lui pe spate. O cuprinsese un fel de beție, un fel de transă. Își simțise trupul strâns lipit de al

lui. Un dor cum nu mai cunoscuse, crescuse năvalnic în sufletul ei, buimăcind-o. Însă în următoarea fracțiune de secundă rațiunea învinse în ea. *Ce fac? Am înnebunit cu totul?*

Diana făcuse o sforțare ca să se elibereze din strânsoarea lui, și Mark îi dăduse imediat drumul.

– Îmi pare rău, mormăise el. Nu am vrut să se întâmple așa.

Se aplecase, ridică un pachet de pe scaun și i-l întinse.

– Este cadoul meu de despărțire, îi explicase el. Poate că nu corespunde întru totul concepției tale referitoare la un cadou, dar dacă ai de gând să te apuci în mod serios de studiul antropologiei, vei avea nevoie de așa ceva. Noapte bună.

Rămasă fără glas, Diana privea în urma lui cum ieșea din încăpere. Apoi se lăsă să alunece în fotoliu și, cu degete tremurânde, desfăcu încet pachetul.

După ce îndepărtă hârtia de ambalaj descoperi o carte voluminoasă, plină de hărți și ilustrații. Pe copertă erau reprezentate frumoase decorațiuni antice din piatră.

Taina piramidelor mexicane, descifră ea titlul, pentru ca numai câteva clipe mai târziu să se cufunde în lectură.

Nu mai știa cât timp citise în noaptea aceea. Știa doar că, la un moment dat, o cuprinsese somnul și că la ivirea zorilor deschisese ochii cu capul plin de viziuni despre cultura mexicană de mult apusă și despre cuceritorii

azteci și spanioli, care, inexplicabil, semănau cu toții cu Mark Harrison.

Mai târziu, când tatăl ei o întrebă dacă și în seara aceea avea de gând să plece la vreo petrecere, îi răspunse că nu.

– Astăzi nu. Mark mi-a dăruit o carte despre Mexic. Voi rămâne acasă ca să o citesc.

– Se potrivește foarte bine, continuase tatăl ei, pentru că tocmai am ceva de discutat cu tine.

Puțin mai târziu, în timp ce ședeau confortabil la o ceașcă de cafea, Joseph Larkin îi adusese la cunoștință că mai analizase încă o dată temeinic solicitarea ei de a deveni antropolog și că hotărâse să nu se mai opună.

– Principalul este ca tu să te fi gândit bine și să fii sigură că este ceea ce-ți dorești cu adevărat, spusese el în final.

Trecuse un an de la acele întâmplări. *Oare ce mi-a venit să-mi amintesc tocmai acum de Mark?* se întrebă ea.

Strigăte de admirație și un ropot de aplauze o readuseră însă brusc la realitate. Ovațiile erau adresate pilotului care reușise o aterizare de zile mari. Atât de lină, încât Diana nici nu simțise că rulau deja pe pista de beton.

Își trase de sub scaun sacoșa albastră de voiaj și își luă trenciul ușor, de vară, din compartimentul pentru bagaje. Apoi își atârnă poșeta de umăr și ieși pe culoar.

– Vă mulțumim că ați ales compania noastră aviatică pentru această călătorie, își luă rămas bun stewardesa cu un zâmbet cald, și vă doresc mult succes, adăugă ea repede.

În timpul zborului se împrietenise cu Diana și stătuseră de vorbă destul de mult timp. Diana îi povestise despre expediția la care urma să participe, iar stewardesa o prevenise în legătură cu diversele *capcane* întinse de localnici turiștilor care vizitau Mexicul.

Diana se așeză la coada care se formase la controlul vamal. Vameșul o trată respectuos. După ce trecu prin vamă, simți o mulțime de priviri admirative care o urmăreau.

Diana nu se considera însă deloc atrăgătoare, cu atât mai mult cu cât recent își tunsese părul, ale cărui bucle abia dacă îi mai atingeau umerii. Însă culoarea lui castaniu-arămie răspândea reflexe neobișnuite sub soarele mexican. Fără a fi înaltă de statură, avea o siluetă suplă și se mișca cu o grație firească.

În general nu avea motive să fie nemulțumită de felul cum arăta. Pistruii de pe năsucul ei cârn și pielea albă îi dădeau o notă aparte. Însă nu avea nici o îndoială că aici, în Mexic, avea să se bronzeze cât de curând. Ochii ei căprui aveau o strălucire vie, în timp ce înainta bine dispusă și pusă pe fapte mari prin lumea mirifică și plină de culoare care domnea pe aeroportul din Mexico City.

2

CĂLĂTORI ÎN COSTUme elegante se salutau veseli, schimbând amabilități sau strigăte voioase. Indigeni alergau într-un du-te vino neîntrerupt, cărând după ei valize legate cu sfoară sau purtând, pur și simplu, sub braț pungi de plastic, îndesate cu îmbrăcăminte, pe care și le băgaseră.

Grupuri de turiști, înarmați cu pungi cu cumpărături și aparate foto, discutau în gura mare.

Peste tot întâlneai aceeași agitație și același vacarm aproape incredibil. Diana avea impresia că toți cei din jurul ei vorbeau o limbă complet străină, din care nu reușea să înțeleagă nici o iotă. Abia după un timp, începu să se obișnuiască cu sunetele acelea ciudate și își dădu seama că ceea ce auzea erau crâmpeie de spaniolă amestecate cu diverse dialecte indiene.

Mexicanii îi urară bun-venit, făcând risipă de călduroase strângeri de mână și îmbrățișări. Toți păreau din cale-afară de fericiți, iar pe chipuri li se citea un zâmbet larg.

Diana rămase locului, lăsând să treacă peste ea acest torent de impresii și trăiri. Dintr-o dată se smulse din

contemplare, când își auzi numele transmis prin difuzoare.

– *Señorita* Larkin este rugată să se prezinte la ghișeul de informații. Făcut inițial în limba spaniolă, anunțul fu repetat apoi și în limba engleză.

Diana își luă sacoșa de voiaj și se îndreptă spre ghișeul respectiv, unde se aștepta să fie întâmpinată de șeful de proiect.

Spre surprinderea sa, văzu îndreptându-se cu pași mari spre ea un tânăr înalt și lat în umeri. Purta un pantalon kaki și o cămașă spălăcită care inițial avusese aceeași culoare. Cizmele îi erau prăfuite. Avea o barbă deasă, întunecată, iar chipul îi era ars de intemperii. Ochii de culoarea oțelului o priveau însă cu căldură.

– Mark! Era atât de surprinsă, încât nu reușea să se adune. Habar n-am avut că tu ești șeful acestui proiect!

Mark Harrison clătină însă din cap.

– Nu, nu sunt eu. Eu sunt șeful echipei de cercetare. Până în ultima clipă nu s-a știut exact dacă se puteau dispensa de contribuția mea în cadrul proiectului Yucatan, pentru a prelua conducerea celui de aici. Acesta este motivul pentru care întâi s-a alcătuit echipa. Ei bine, și până la urmă s-a constatat că voi face și eu parte din aceasta.

– Dar... dar nu am auzit niciodată până acum ca mai întâi să se alcătuiască echipa de cercetare pentru ca abia

după aceea să fie numit și șeful ei, spuse Diana cu voce nesigură. E adevărat că m-a surprins oarecum permisiunea tatei de a concura pentru acest post. De unde să fi știut că tocmai tu... Se întrerupse pentru că ochii lui Mark căpătaseră o lucire dură.

– Nici eu nu am avut habar că tocmai noi doi urma să fi lucrat împreună. Însă, sunt de părere că dacă vom reuși să ținem sub control, în limite rezonabile, preocuparea noastră preferată de a ne certa întruna, vom fi desigur în măsură să ne comportăm ca doi oameni normali, în toată firea. Nu ești de aceeași părere? Bun, și acum să luăm restul bagajelor tale, adăugă el grăbit.

– Astea sunt bagajele mele. Diana arătă spre sacoșa de voiaj. Am fost sfătuită să călătoresc cu cât mai puține lucruri.

Mark se holbă neîncrezător la sacoșa de voiaj.

– Bun, atunci putem merge, spuse el ridicând sacoșa.

Precum văd nu te așteptai să dai nas în nas tocmai cu mine, își spuse Diana în timp ce încerca să țină pasul cu el.

În anul care trecuse de când se despărțise de Mark, Diana îi urmărise activitatea cu multă atenție. În numeroasele reviste de specialitate ale tatălui său întâlnea mereu diverse articole referitoare la felul în care avansau lucrările la care lua parte, multe dintre ele scrise chiar de către Mark.

În *Champaign Urbana Kurrier,* care relata cu mândrie,

de câte ori se ivea ocazia, despre cariera absolvenților universității, se publicau cu regularitate articole și fotografii ale lui Mark, când în ținută elegantă de seară, când vorbind de la tribună, în cadrul unor diverse manifestări științifice, alături de elita oamenilor de știință din domeniu.

Diana observase însă că în aproape toate fotografiile Mark apărea alături de o blondă atrăgătoare.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, în *Chicago Tribune* se publicase însă un alt gen de articol, în care Mark era etichetat ca *playboy** al Peninsulei Yucatan.

Pe fondul prezentării succinte a carierei lui Mark, autorul trata în fond informații cu caracter picant. Articolul se încheia cu constatarea că în timpul expedițiilor, Mark părea să dorească să se înconjoare cu asistente tinere și atrăgătoare. Câteva fotografii care însoțeau textul constituiau o dovadă referitoare la gustul lui fără cusur în materie de femei.

Acum, cu acest articol în minte, Diana nu se putu abține să nu își spună: *Nici nu este de mirare că nu este prea entuziasmat că, de astă dată, va trebui să se mulțumească cu mine.* Ca și când i-ar fi putut citi gândurile, Mark se opri dintr-o dată, adresându-i-se:

– Peter Simmons era cel care, de fapt, ar fi trebuit să te întâmpine, dar eu oricum trebuia să vin încoace mâine, ca să mai aștept încă pe cineva.

* Afemeiat, seducător, în lb.engleză (n.t.).

După care, fără să mai aștepte răspunsul ei, Mark își reluă mersul grăbit, astfel că Diana se văzu nevoită să-și înghită supărarea, străduindu-se să țină pasul cu el.

Pașii lui se încetiniră abia când ajunseră la ieșirea din aeroport. Îi ținu ușa ca să poată ieși mai ușor și, pe neașteptate, se treziră în mijlocul celui mai neașteptat haos.

Deși străzile păreau complet blocate de mașinile care parcau câte două sau chiar trei în același rând, cele mai diferite vehicule se năpusteau cu viteze incredibile, din toate direcțiile, în aglomerația de nedescris.

O limuzină elegantă țâșni pe neașteptate din șirul de vehicule parcate, obligând mașinile care treceau să frâneze cu cauciucurile scrâșnind.

Peste tot se puteau vedea taxiuri albe care se repezeau în viteză spre trotuar, pentru a lua clienți, părăsind pe neșteptate fluxul de circulație și provocând adevărate concerte de claxoane.

Diana era atât de speriată, încât abia dacă îndrăznea să mai respire. În lungul străzii văzu apropiindu-se în trombă o dubiță marca *Volkswagen* cu sirena urlând, din fața căreia ceilalți șoferi se fereau cu dificultate.

Capul o durea din cauza vacarmului și a aerului irespirabil, poluat de gazele de eșapament. Se simți de-a dreptul fericită când Mark o atinse pe brat.

– Vino, să mergem mai repede la mașină!

Trecu sacoșa ei de voiaj în cealaltă mână și o cuprinse

cu brațul de după talie. Astfel o conduse în deplină siguranță, trecând-o prin vălmășeala de mașini și oameni, până când ajunseră în fața unui *Landrover* de un roșu aprins.

– Avem nevoie de el pentru transportul sculelor și al pieselor arheologice dezgropate, îi explică Mark când observă chipul mirat al Dianei.

Înghesui bagajele în spate și o ajută să urce.

– Sper că nu te așteptai să găsești aici vechiul meu *Mercedes,* nu-i așa? adăugă el cu un zâmbet strengăresc.

Pentru o clipă, o măsură cu o privire gravă. Brațul lui îi înconjura încă talia.

Faptul că prezența lui Mark o tulbura atât de mult o scotea din sărite. *Vino-ți în fire!* își ordonă ea.

– Ei bine, ai rămas fără glas? o luă el peste picior.

Diana se mulțumi să clatine din cap, fără a scoate nici un cuvânt. Mark îi dădu drumul și trânti portiera din dreapta pentru a se trânti apoi pe scaunul șoferului.

Diana ședea fără să se miște. Simțea cum sângele începe să-i invadeze treptat obrajii și spera din tot sufletul ca Mark să nu observe asta. Ce se întâmpla oare cu ea? Aproape de fiecare dată când îi vorbea, Mark reușea să o facă să turbeze de furie. Se simțea ca o proastă. Însă de fiecare dată când o atingea se simțea cutremurată de un fior fierbinte.

Dar este absurd! își zise ea.

Chiar dacă nici față de ea însăși nu voia să recunoască, de la sărutul de despărțire pe care i-l dăduse Mark, Diana comparase toate prieteniile pe care le avusese cu acel eveniment, de neuitat pentru ea. Însă nimic din ce trăise după aceea nu fusese suficient de puternic pentru a șterge amintirea acelui sărut.

Pe furiș, Diana îl măsură din priviri. Aproape că nu se schimbase deloc. Chiar și barba pe care o purta acum îi venea foarte bine, nereușind să-i ascundă trăsăturile gurii atât de sensibile.

În timp ce îl urmărea cum manevra cu abilitate mașina prin traficul aglomerat în care se aflau, Diana își puse întrebarea dacă ar mai fi candidat pentru a participa la acest proiect de săpături arheologice în cazul că ar fi știut că acestea se vor afla sub conducerea lui Mark.

Când, într-un târziu, ajunseră la autostradă, Mark se întoarse din nou spre ea.

– Apropo, nu intenționez să admit să fiu în nici un fel influențat de cunoștința noastră în modul în care îmi voi exercita atribuțiunile de șef al acestei expediții, spuse el pe un ton neutru. Pretind din partea fiecărui membru al acestei expediții să-și aducă o contribuție totală, să se dedice cu trup și suflet, ca să spun așa, acestui proiect. Numai în acest fel vom putea spera să avem succes. Deși știu că este prima expediție la care participi, mă văd obligat să te tratez la fel ca pe ceilalți membri ai acesteia.

Cât de arogant este, își spuse Diana. Chiar și tonul în care vorbea era suficient ca să o scoată din sărite. Însă nu lăsă să se observe nimic din ceea ce simțea.

– Nici nu doresc vreun tratament special, doar pentru că ne cunoaștem mai bine, îl repezi ea. Sunt aici pentru a face dovada cunoștințelor mele din domeniul istoriei artei. Sarcina mea constă în a cataloga piesele pe care le vom scoate la lumină. Am să mă achit de ea cât de bine îmi va sta în putință și nu aștept nimic mai mult decât atât, deși s-ar putea zice că tu ai o viziune total diferită asupra acestor lucruri.

Mark o privi câteva clipe cu o expresie de îndoială amestecată cu uimire. Apoi își concentră din nou atenția asupra șoselei.

– Cu Peter Simmons se conlucrează foarte convenabil, spuse el pe un ton neutru. Este un arheolog de mare clasă.

– De fapt mă așteptam să fiu întâmpinată de el. Mi-a scris o scrisoare atât de drăguță și...

– Mda, Peter este cel care s-a ocupat de latura organizatorică, înainte de sosirea mea. Am mare încredere în el. Cu toate acestea părăsesc doar cu mare neplăcere tabăra. Însă, întrucât tot trebuia să o întâmpin mâine la aeroport pe Liz van Dorn, mi s-a părut firesc să o fac și pentru tine. Observând că Diana ridică din sprâncene mirată, Mark se grăbi să adauge:

– Mi se pare că nu ai aflat încă despre Liz. Este nepoata lui Eleanor van Dorn și se află în drum spre Acapulco. Cu această ocazie trece să vadă și tabăra noastră.

În mintea Dianei se aprinse o luminiță. Desigur, Eleanor van Dorn, bogata văduvă new-yorkeză, vestita sponsoră a Universității din Illinois. Era bine cunoscută pentru dărnicia ei și pentru faptul că punea deseori la dispoziție sume importante, atunci când considera că proiectul are o importanță majoră.

Nimic mai firesc în acest caz decât ca Mark să se deplaseze personal ca să-i întâmpine nepoata.

– E drept că Liz preferă să tragă la *Camino Real* când trece pe aici, continuă Mark. Însă am rezervat camere într-un hotel ceva mai liniștit, chiar dacă nu la fel de luxos. Înțelegi, *Camino Real* mi se pare pur și simplu prea monden...

– Adică nu mergem direct la Cholula, acum? întrebă ea uluită. Din câte am înțeles tabăra acolo se află și...

– Nu, rămânem peste noapte în Mexico City, o întrerupse Mark. Echipa lucrează acum în apropierea unui sătuc de lângă Cholula. Condițiile de acolo sunt destul de primitive, cum lesne îți poți închipui. Ei bine, întrucât Liz sosește abia mâine, m-am gândit că poate ai avea chef să cunoști până atunci mai îndeaproape Mexico City. Ce spui?

Diana era entuziasmată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul la gândul că va explora pitorescul acestui oraș atât de exotic, și asta avându-l ca ghid pe însuși Mark!

În aceeași clipă își dădu seama că, deși îl cunoștea de atâta vreme, nu știa în fond mai nimic despre el.

– Ar fi minunat, spuse ea radioasă. Cum aș putea avea ceva împotrivă să cunosc Mexico City mai îndeaproape?

Însă, în același moment simți încolțindu-i în inimă și prima îndoială. Acesta să fie *playboy*-ul despre care vorbeau articolele din ziare? Diana nu agrea în nici un fel genul de legături pasagere pe care se părea că le căuta cu atâta asiduitate Mark în timpul expedițiilor lui.

Landrover-ul derapă în clipa în care Mark reuși să evite, în ultima clipă, coliziunea cu un autobuz plin de pasageri, care virase fără să semnalizeze spre stânga, tăindu-i calea.

– La naiba! Afurisiții ăștia de șoferi par să trăiască cu convingerea fermă că șoselele le aparțin, mormăi Mark, înjurând plin de năduf.

Apoi, se întoarse spre Diana, rânjind cu gura până la urechi:

– Te-ai speriat?

– Doar puțintel, răspunse ea. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu am apucat să mă sperii ca lumea.

Apoi, ca să schimbe cursul conversației, Diana îl întrebă pe neașteptate:

– Ia spune, de când ți-ai lăsat barbă?

Mark râse încetișor și îi răspunse printr-o altă întrebare:

– Iar tu, când ți-ai tuns părul?

– În urmă cu trei săptămâni, răspunse ea prompt. Mă săturasem pur și simplu de părul ăla lung. Însă se feri să-i spună cât de rău îi părea acum după el. Ce rost ar fi avut să-și facă sânge rău?

– Ei bine, după părerea mea noua frizură nu-ți stă rău deloc, spuse Mark, continuând apoi cu o grimasă amuzantă. Dar de barba mea ce găsești de spus?

Diana înclină capul într-o parte.

– Mmm... Nu prea știu exact... Trebuie să mă obișnuiesc mai întâi cu ea...

– Ăsta zic și eu răspuns plin de diplomație, izbucni el în râs.

Diana se lăsă pe spate în scaunul mașinii și se simți dintr-o dată istovită. Deși ochii ei se uitau la priveliștea scăldată în soarele fierbinte, mintea ei obosită nu reușea să o perceapă cu adevărat. Cerul era limpede, de un albastru vinețiu. Doar ici și colo se vedea câte un pâlculeț de nori albi. Diana privi la vegetația atât de stranie care se întindea la marginea șoselei: agave țepoase și flori strident colorate ale arbuștilor și ierburilor.

Își îndreptă spatele cu o mișcare bruscă și ridică

privirea, în timp ce o exclamație de uimire îi scăpă fără voie de pe buze.

Mark se uită întrebător la ea și apoi urmă cu privirile direcția ochilor ei.

– A, da... Vestitul Popocatepetl, comentă el, făcând un semn spre vârful acoperit cu zăpadă, al cărui alb orbitor se reliefa pe albastrul cerului. Trase mașina pe dreapta, pentru ca Diana să se poată bucura în voie de grandioasa priveliște.

Ea însă se întoarse spre el. Acum chipul lui se afla foarte aproape de al ei. Încercă să se dea înapoi,printr-un gest involuntar, însă Mark îi ridică bărbia cu două degete, obligând-o să-l privească în față.

– Ciudat, murmură el, uneori am impresia că abia ieri ne-am văzut ultima oară. Pentru ca imediat după aceea, să mi se pară că te văd pentru prima oară. Îi studie chipul cu atenție. Știai că ochii tăi sunt schimbători? Culoarea lor trece de la căprui la verde.

Diana îl privea tulburată. Se întâmplaseră atâtea, încât se simțea depășită. Această țară atât de stranie și de atrăgătoare, mulțimea de impresii noi și neașteptate, pe care nici nu apucase să le discearnă și, ca pentru a pune capac la toate, acum și interesul atât de surprinzător pe care i-l arăta Mark.

Se simți copleșită dintr-o dată de dorința fierbinte să se relaxeze și să se sprijine de trupul lui Mark, să se

bucure de ocrotirea binefăcătoare a îmbrățișării lui și să nu mai fie obligată să se gândească la nimic altceva.

Tresări speriată în fața propriei ei slăbiciuni. *Ți-ai pierdut mințile?* își spuse ea supărată. Cu siguranță, nu aceasta era direcția în care trebuia să meargă relația ei cu Mark!

– Ai dreptate, ochii mei își schimbă culoarea în funcție de îmbrăcămintea pe care o port, răspunse ea, îndreptându-se țeapănă în scaunul mașinii. În timp ce vorbea își răsucea cu nervozitate o șuviță pe degetul arătător.

Mark o privi câtva timp cu o expresie întrebătoare, dar apoi se întoarse și eliberă frâna de mână.

– Înțeleg. Iar părul tău ia întâmplător culoarea aramei, când se află în bătaia razelor de soare, nu-i așa? spuse el ca și cum ar fi făcut o constatare fără importanță, în timp ce pe buze îi juca un zâmbet enigmatic. Porni motorul și readuse *Landrover*-ul pe șosea.

Câtva timp nici unul din ei nu mai spuse nimic. Diana încerca să-și pună ordine în idei, simțindu-se complet bulversată. Mark era la fel de atrăgător cum și-l aducea aminte. Cu ceilalți bărbați nu-i era deloc greu să-și stăpânească sentimentele. De ce nu se întâmpla oare la fel și în cazul lui Mark?

Chiar și la cea mai neînsemnată atingere, fie ea și întâmplătoare, își simțea inima zvâcnindu-i.

Ei bine, odată ajunși în tabără voi avea desigur suficient

de mult de lucru, încercă ea să se liniștească singură, *ca să pot păstra o anumită distanță față de el. Iar mâine, din fericire, o să fie ocupat cu Liz van Dorn.*

Circulația devenea tot mai intensă, și Mark se văzu nevoit să încetinească. Acum se concentra numai asupra traficului, pilotând cu iscusință printre celelalte mașini.

– La prânz este ora cea mai nenorocită, îi explică el Dianei. Majoritatea mexicanilor nici nu se gândesc să renunțe la *Siesta,* o adevărată tradiție în această țară, chiar dacă guvernul a întreprins în ultima vreme mai multe încercări să-i dezvețe de acest obicei. Cu toții se îndreaptă cu mașinile spre casă sau pentru a se întâlni cine știe unde, să ia masa. Percepția noțiunii temporale a mexicanilor diferă foarte mult de cea a noastră. Cel mai înțelept lucru pe care-l poți face este să te relaxezi și să te înarmezi cu răbdare. Însă nu mai avem mult până la hotelul nostru.

Dianei nu-i venea deloc ușor să se relaxeze. Erau atâtea noutăți de văzut în jur! Aglomerația care înțesa strada și clădirile, asemenea unor coloși care se înșirau pe ambele părți, o fascina într-atât, încât îi era imposibil să închidă pur și simplu pleoapele și să se lase în scaun, pe spate.

Și apoi, dintr-o dată, șoseaua se lărgi și pătrunseră într-o piață imensă. Diana rămase cu respirația tăiată de uimire. Într-o parte se ridicau zidurile impunătoarei cate-

drale din Mexico City, iar în imediata ei apropiere se înălța *Palacio National,* sediul președinției.

Își aminti că a citit pe undeva că respectivele clădiri fuseseră edificate prin secolul al XVI-lea pe temeliile unor antice temple și palate ale aztecilor.

E doar un vis. Nu pot crede că mă aflu cu adevărat aici, își spuse ea, oftând adânc.

Privea cu ochi mari la cele două *Avenidas.* Peste tot domnea o atmosferă de generozitate și eleganță, și nici măcar agitația zgomotoasă din jur nu reușea să estompeze măreția acestei piețe.

– Vom trece acum printr-o zonă total diferită a metropolei, anunță Mark, virând pe una din străzile laterale care se deschideau din piață.

Traversau acum acea parte a orașului Mexico City care data încă din perioada colonială. Străzile erau strâmte și peste tot întâlneai bisericuțe cochete.

– Aici au locuit pe vremuri aztecii, până când au fost izgoniți de cuceritorii spanioli, îi explică el.

Nu după mult timp, străzile deveniră mai largi. Acum se aflau pe luxoasa șosea *Paeso de la Reforma.*

Mark îi oferi și alte detalii, însă Diana nu mai era în stare să-l urmărească, cuvintele lui trecând pe lângă urechile sale fără ca ea să reușească să le pătrundă sensul. Era prea mult pentru ea. Nu reușea să facă față atâtor noutăți.

Un sfert de oră mai târziu, Mark opri. După ce coborî de la volan, înconjură mașina și veni spre ea, oferindu-i mâna ca să o ajute să coboare.

– Vino, fetiță mică, am ajuns!

Cum Diana nu dădea însă nici un semn că ar intenționa să se miște, Mark îi cuprinse talia cu amândouă mâinile și o ridică ca pe un fulg.

Soarele ardea necruțător. Diana stătea buimacă, fără să se miște, uitându-se pierdută la copacii înfloriți care se înșirau de o parte și de alta a aleii ce ducea spre hotel. Apoi, când Mark îi întinse brațul și o conduse spre intrare, avu sentimentul că era incapabilă să mai facă și cel mai mic pas, atât de vlăguită și de obosită era.

3

PENTRU CĂLĂTORUL extenuat hotelul era un adevărat paradis. Zidurile groase și albe de piatră păstrau o răcoare plăcută. Ferestrele micuțe țineau deoparte lumina neiertătoare a razelor soarelui.

Diana coborî în grădină, în timp ce Mark rezolva la recepție problema cazării.

Pe o terasă se găseau mai multe mese rotunde, cu umbrele de soare și scaune. Puținii oaspeți care se aflau acolo erau pe cale să-și termine prânzul. Chelneri în alb alergau tăcuți printre mese, turnând în pahare, strângând farfurii și pahare goale.

– Ești lihnită de foame, așa-i? răsună vocea lui Mark în spatele ei. Din păcate aici nu mai au nimic de mâncare, întrucât prânzul a trecut. Dar putem servi o gustare la piscină. Ce-ai zice să ne luăm costumele de baie și să mâncăm acolo?

– Ar fi minunat, încuviință ea entuziasmată.

Intrară din nou în hotel și urcară cu liftul la etajul patru.

– Eu o să locuiesc alături, îi explică Mark, în timp ce

ușierul îi descuia Dianei ușa camerei. După ce ți-ai despachetat lucrurile de plajă este suficient să bați la ușă. Te aștept, da?

– Bine. Nu va dura prea mult. Nu apucă să intre în cameră în urma ușierului, că se opri în prag, copleșită.

Încăperea era amenajată cu mult gust, imitând stilul unei *hazienda** de pe timpuri. Pentru ea, surpriza a fost totală.

Patul din lemn, de dimensiuni impresionante, era decorat cu modele sculptate și acoperit cu o pătură de zi, în culori vesele, țesută de mână. Diana era sigură că atât scaunele cât și candelabrele din cositor fuseseră confecționate tot manual.

Ferestrele erau înalte, larg arcuite și încadrate cu perdele vaporoase, din bumbac. Unica piesă de mobilier care nu părea a fi de epocă era covorul mare și mătăsos, care acoperea podeaua.

Deodată Diana își aminti că avea întâlnire cu Mark peste numai câteva minute. Își scoase grăbită pantofii din picioare, după care se apucă să cotrobăie prin geanta de voiaj până găsi costumul de baie negru și halatul în dungi albe și negre, lung până în pământ.

De când Mark își bătuse joc de ea pentru că obișnuia să se îmbrace excentric, fie în blugi uzați și rupți, fie în extravagante toalete de seară, Diana își schimbase complet garderoba.

* Fermă, în lb. spaniolă (n.t.).

Acum purta mai mult îmbrăcăminte practică și în acest fel putuse să-și restrângă bagajele la strictul necesar. Unicul obicei pe care-l păstrase era acela de a purta pantofi cu tocuri foarte înalte, și asta nu în ultimul rând și din cauza înălțimii ei. Diana era convinsă că era prea scundă.

Scoase din sacoșă o pereche de sandale cu talpă din plută și tocuri foarte înalte, pe care le încălță în grabă.

Se afla în fața oglinzii ca să se machieze, când auzi o bătăie în ușă.

– Îmi pare rău că a durat atâta, se scuză ea față de Mark de îndată ce îi deschise, dar de vină este numai mobila camerei care m-a uimit și m-a făcut să pierd timpul înainte să fiu în stare să-mi despachetez lucrurile de plajă.

– În schimb eu sunt uimit de tine, spuse el vizibil încântat.

O luă de umeri și o răsuci pentru a o putea admira din toate unghiurile.

– Prin ce vrajă ai făcut rost de chestia asta? întrebă el, arătând spre halatul ei, cu faldurile moi, care îi acoperea trupul, ajungând până în pământ.

– Păi din geanta de voiaj de acolo, vezi bine, răspunse ea râzând, arătând spre patul în fața căruia zăcea sacoșa desfăcută. Dar toate astea de unde vin? se grăbi ea să-l întrebe la rândul ei, făcând un gest larg cu mâna spre

mobilele de epocă din încăpere, ignorând privirea lui neîncrezătoare.

– Proprietarii hotelului sunt descendenții unei familii cu mare tradiție, care trăiește aici de mai multe secole, îi explică Mark în timp ce coborau unul lângă celălalt scările largi, din piatră, care duceau spre grădină, traversând partea din spate a hotelului. Sunt foarte bogați și mai au încă alte câteva case, printre care și un bloc cu dotări ultramoderne, în care locuiesc. Dar nu au avut inima să se despartă de această clădire veche și astfel au luat hotărârea să o transforme în hotel. Nu doar această cameră, ci și toate celelalte sunt decorate în același stil original. Și numai cu mobilier confecționat manual.

Mark făcu o scurtă pauză, după care continuă:

– Nu oricine se simte însă bine în ambianța asta. Pentru unii hotelul este pur și simplu prea liniștit și prea modest. Mie în schimb atmosfera de aici mi se pare binefăcătoare și odihnitoare. De câte ori vin în Mexico City trag la hotelul ăsta...

– Este minunat aici, spuse ea. Cât de bine îmi prinde liniștea aceasta – după îndelungata călătorie.

Ocoliră piscina și se așezară la una din mesele rotunde. O umbrelă de soare viu colorată îi acoperea cu umbra ei binefăcătoare.

Diana aruncă o privire asupra meniului și oftă. Nu

cunoștea nici unul din multele feluri pomenite acolo. Deja se apropia un chelner care îl salută pe Mark în limba spaniolă, ca pe o bună și veche cunoștință, după care se înclină ceremonios în fața Dianei. Mark îi dădu comanda într-o spaniolă la fel de fluentă, după care chelnerul făcu o nouă plecăciune și se îndepărtă grăbit.

– Sper că vei fi de acord cu *Crepas de Huitlacoche,* pe care le-am comandat pentru tine, spuse Mark. Este adevărat că durează un pic până sunt gata, așa că avem și timp berechet să înotăm câteva bazine.

Însă Diana își simți obrajii luându-i foc și explodă:

– Nu înțeleg de ce mă mai tratezi și acum tot ca pe o fetiță! Comanzi, ca și cum nu aș fi în stare să o fac eu însămi. Crede-mă, sunt destul de mare pentru a-mi alege singură ce vreau să mănânc!

Mark se ridică brusc. Când îi răspunse, ochii lui o sfredeleau cu o privire de gheață.

– Îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte. Însă avusesem impresia că ești foarte obosită. În afară de asta sunt convins că toate mâncărurile de pe listă îți sunt complet necunoscute. Însă, dacă dorești, îl putem rechema, firește, pe chelner și poți schimba comanda.

Făcu o pauză în care o măsură cu aceeași privire înghețată, după care continuă:

– Eu, în orice caz, voi merge acum să înot și dacă îmi permiți să-ți dau o sugestie, ar fi cazul să faci același lucru.

Ar fi bine să te răcorești puțin. Poate că asta te va ajuta să nu mai fii atât de suspicioasă.

Cu aceste cuvinte, se roti pe călcâie și, din trei pași, se afla pe marginea bazinului. Urcă cele câteva trepte ale trambulinei și se aruncă în apă cu un salt perfect.

După ce își scoase halatul pe care-l aruncă neglijent pe scaun, Diana se apropie la rândul ei de piscina în care Mark înota viguros. Se lăsă să alunece în apă și se scufundă, de câteva ori, savurând răcoarea plăcută.

După câteva mișcări de înot, Diana ieși din piscină și se întinse pe prosop. Închise ochii și se lăsă pradă razelor fierbinți ale soarelui, când, deodată, auzi răsunând lângă ea o voce gravă.

– Știai că acest costum de baie îți vine nespus de bine?

Clipi din ochi, privind printre gene, ca să se ferească de soare. Mark se afla lângă ea. Picături de apă străluceau pe părul lui negru, pe trupul lui bronzat și musculos, care arăta nenumăratele ore de muncă istovitoare sub cerul liber.

– Mă simt puțin cam prea îmbrăcată, spuse ea încetișor, zâmbindu-i nesigură. Privirile i se îndreptară spre celelalte femei din jurul piscinei, ale căror costume de baie erau făcute doar din două bucățele de material.

– A da, știu cum arăți când ești *prea îmbrăcată,* răspunse Mark cu un zâmbet care voia să spună multe. Însă în acest moment îmi placi așa cum ești.

Apoi se întinse lângă ea și își apropie brațul bronzat de soare și de vânt, de al ei. Contrastul față de pielea ei albă părea enorm.

– Se vede de la o poștă că abia ai sosit, spuse el. Este evident că soarele mexican încă nu te-a văzut.

Un fior îi scutură trupul de îndată ce simți atingerea ușoară a brațului lui. Pielea îi era caldă și moale. Îi dispăruse răceala din priviri de adineauri, iar ochii îi străluceau ciudat.

Când ridică ochii spre el, inima Dianei bătea nebunește. Dintr-o dată se simți toropită de o căldură sufocantă. Era complet bulversată și, în același timp, foarte convinsă că iarăși se purta prostește.

În acel moment apăru și chelnerul, purtând o tavă încărcată, și Diana răsuflă ușurată.

– Uite, vine mâncarea! strigă ea, sărind în picioare.

Era fericită că găsise un motiv care să-i permită să se smulgă din vraja ochilor lui. Mark o urmă la masă și luară loc. Diana urmărea fascinată gesturile precise cu care chelnerul le servea mâncarea. La sfârșit, umplu fiecăruia câte o cană mare cu bere rece ca gheața, făcu o plecăciune și se retrase spre bucătărie.

– Nu-ți place berea? întrebă Mark, văzând expresia sceptică cu care privea cana plină cu bere.

– Acasă beam cel mult un pahar cu vin, îi răspunse Diana. Nu am băut încă niciodată bere...

– Cum adică, cu toate desele petreceri la care luai parte? se minună el, clătinând din cap, continuând însă repede, când observă că se pregătea să protesteze. De ce să nu guști, să vezi cum e? Este o bere foarte ușoară. Sunt sigur că te va răcori.

Diana gustă cu grijă. Într-adevăr, berea era plăcută și răcoritoare. Trebuia doar să se obișnuiască cu gustul puțin amărui. Începură să mănânce. Gustul mâncării o entuziasmă. Gustă puțin și din bucatele ce i se serviseră lui Mark și rămase din nou surprinsă cât de delicat erau preparate și condimentate și acestea.

– Ce s-a întâmplat până la urmă cu tânărul de care te-am salvat atunci, în seara aceea ? întrebă Mark pe neașteptate.

Întrebarea o surprinse pe Diana. De unde și până unde îl interesa pe el acest lucru?

– Am dat împreună examenul de absolvire și, din câte cunosc, acum trăiește împreună cu prietena lui.

– Așa, care va să zică. Ia spune, au fost mulți colegii tăi care s-au căsătorit imediat după absolvire?

Diana duse cana cu bere la gură, înainte de a-i răspunde.

– Ei bine, nu s-au căsătorit chiar. Știi, sunt tot felul de prietenii. Însă eu consider numai căsătoria ca pe o relație stabilă. Însă pentru măritiș mai am încă tot timpul, zău că nu mă grăbesc.

– Dar există cineva care să vrea să se căsătorească cu tine? întrebă Mark, aparent neinteresat.

– Nu! Privea cu încăpățânare în fundul cănii cu bere. Îi părea deja rău că răspunsese pe negândite și se arătase din nou atât de sinceră. În prezent nu mă preocupă decât un singur lucru și acesta este să mă achit cât mai conștiincios și bine de munca ce mă așteaptă aici.

Mark îi luă mâinile și i le strânse într-ale sale.

– Mă bucur foarte mult că faci parte din echipă, spuse el cu profundă sinceritate.

În aceeași clipă, în fața ochilor ei apăru brusc titlul cu litere de-o șchioapă pe care-l văzuse în ziare: *Playboy-ul Peninsulei Yucatan.* Își retrase cu mare grabă mâinile.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el mirat.

– Nu, nu... se grăbi ea să-i răspundă. Este doar că... Încă tot nu m-am obișnuit cu barba ta, înțelegi?

Mark râse binevoitor.

– Ce îți trebuie acuma, sunt câteva ore de somn bun, spuse el într-un sfârșit. Ai ceva împotrivă dacă te conduc în camera ta?

Diana se simțea de-a dreptul extenuată, așa că nu avu nici o obiecție. Își strânseră lucrurile și urcară în camere.

– Poți să bați la ușa mea când te vei sătura de somn, spuse Mark, descuindu-i ușa camerei.

Camerista lăsase jaluzelele, încăperea fiind cufundată într-o semiobscuritate răcoroasă.

Diana se lăsă să cadă pe pat, recunoscătoare. Mark avea dreptate. Era într-adevăr moartă de oboseală. Somnul o cuprinse atât de repede, încât nici nu mai apucă să-și scoată costumul de baie.

După un timp, Diana auzi ciripit de păsări și câteva acorduri line de muzică.

Ca din senin, deasupra-i se materializă dintr-o dată chipul lui Mark care o privea cu seriozitate.

Acesta avea acum însă o altă expresie decât cea cu care se obișnuise. Nu mai avea în fața ei nici pe Mark cel plin de aroganță și de superioritate de care-și aducea aminte, nici pe Mark cel schimbător și ușor iritabil de astăzi.

Privirea lui gravă avea în ea ceva magic, care o făcea incapabilă să nu-l fixeze. Și nici barbă nu mai avea. Bărbia îi era rasă și colțuroasă. Buzele sale senzuale se apropiau de ale ei, venind tot mai aproape.

– Mark, șopti ea cu gingășie. Întinse brațele în vis, pentru a-l trage mai aproape de ea.

Buzele li se atinseseră după o scurtă șovăire. Diana se lăsă în brațele lui, strângându-l cu putere. I se părea că este mistuită de un pârjol înfricoșător pe care nu-l mai putea controla.

Respirația îi devenise tot mai sacadată, pe măsură ce sărutul lui devenea tot mai pasional, părând să nu se mai sfârșească niciodată.

Mâinile lui calde și puternîce îi mângâiau spatele gol. O baretă a costumului de baie îi alunecă de pe umeri și mâna lui lunecă peste umărul ei dezgolit.

Un geamăt înfundat o făcu să tresară brusc.

– Mark!

Ședea în capul oaselor în pat, strângând spasmodic pătura pentru a-și acoperi pieptul. Ești tu, cu adevărat! Și eu care credeam... credeam că este doar un vis!

Mark ședea pe marginea patului, privind-o fără să priceapă.

– Cum ai intrat? șopti ea, fără să-și fi revenit din tulburare.

– Am încercat de mai multe ori să te trezesc prin telefon, dar nu ai răspuns. Își trecu mâna prin păr, cu un gest nervos, îndreptându-se de spate. Așa că am început să-mi fac griji. Și când am constatat că, din greșeală, rămăsesem cu cheia camerei tale în buzunar, m-am hotărât să intru și să văd cum îți merge. Mă temeam să nu fi făcut vreo insolație sau să nu ți se fi făcut rău din alte motive.

Tăcu câteva clipe.

– Când, adineauri, mi-ai pronunțat numele, eram convins că ești trează...

– Nu ai nici un drept să intri așa, pur și simplu, în camera mea, se apără ea. Vocea îi trăda un sentiment de supărare și jenă.

Mark se ridică și își coborî privirea asupra ei.

– Crede-mă, îmi pare foarte rău că s-a ajuns la... la această neînțelegere între noi. Dar vei avea cât de curând ocazia să constați tu însăți că în timpul activității de cercetare viața personală este împinsă undeva, într-un plan secundar. Pur și simplu nu este posibil să ții cont de toate regulile de bună-cuviință și purtări alese.

– Cunosc, am citit deja câte ceva despre metodele dumneavoastră de lucru, domnule Harrison, îi replică ea cu voce tăioasă. Și nu țin deloc să joc rolul însoțitoarei dumneavoastră personale pe durata acestei expediții. Atunci, de mult, în Urbana, mi-ai repetat mereu să mă maturizez întâi. Ei bine, de atunci m-am maturizat într-adevăr, așa că poți să încetezi să-ți faci griji în legătură cu mine.

Mark își plimbă privirea pătrunzătoare de-a lungul formelor trupului ei care se deslușeau foarte clar sub cearșaful subțire. Când începu să vorbească, vocea lui era extrem de rece.

– Nimeni nu se îndoiește de faptul că ești o femeie matură. Sper ca acest lucru să se reflecte și în activitatea ta științifică. Pe de altă parte, nu am făcut decât să te sfătuiesc să te comporți așa cum trebuie să o facă un om matur. Este posibil ca atunci, de mult, tu să fi văzut în mine un frate mai mare. Însă țin să te asigur că, în ceea ce mă privește, nu te-am considerat niciodată sora mea mai

mică. Se întrerupse pentru a pune pe masă cheia camerei ei, după care continuă, accentuând:

– Mi-ar face plăcere dacă în douăzeci de minute te-aș întâlni în holul de la intrare.

Apoi ieși fără nici un alt cuvânt.

4

UȘA SE TRÂNTI CU zgomot în urma lui Mark. Diana trase cearșaful până la gât și închise ochii.

Cât de mult își dorea să poată uita amintirea îmbrățișării și sărutului său pătimaș. Dar nu reuși.

Măcar de-aș ști în care moment visul a devenit realitate, își zise ea neliniștită.

Cu un gest brusc aruncă cearșaful la o parte și se duse la baie. Sub dușul răcoritor supărarea începu treptat să i se risipească. După ce-și uscă părul și și-l perie până ce acesta căpătă o lucire arămie, putu spune că se simțea deja ceva mai bine.

Trase peste cap o rochiță ușoară din mătase, de un liliachiu delicat, și încălță o pereche de sandale de aceeași culoare cu tocuri înalte.

O scurtă privire aruncată în oglindă îi fusese de-ajuns ca să constate că nu era nevoie să mai folosească vreun fond de ten. Obrajii îi erau încă roșii din cauza enervării.

Se opri în fața oglinzii și se studie temeinic. *În fond, din cauza cui te enervezi în asemenea hal?* se întrebă ea gânditoare. *Ești furioasă pe Mark, pentru că a făcut ceea*

ce, dacă este să fii sinceră cu tine însăți, așteptai de fapt ca el să facă? Sau, mai degrabă, ești furioasă pe tine însăți, pentru că în sinea ta ai fost cât se poate de fericită că te-a sărutat?

Diana se scutură, îndreptându-se.

– Ascultă-mă cu atenție, se adresă ea pe un ton imperativ propriei sale imagini. Este vorba de prima misiune de cercetare din viața ta și întâmplarea a făcut ca Mark Harrison să-ți fie șef. Este șeful tău și pe deasupra și cât se poate de atrăgător și de sexy. Așa că nu este cazul să-ți faci nici un fel de iluzii. La aceasta se mai adaugă și faptul că obișnuiește să-și înfrumusețeze activitatea cu una sau două aventuri romantice. Așadar, ce se va întâmpla de acum încolo va depinde doar de tine. Doar tu ești cea care poate decide dacă să-l ții la respect și să întreții cu el o relație limitată doar la contacte pur profesionale.

După acest monolog își privi ceasul de mână și tresări speriată. Mark o aștepta deja! Își înhăță în grabă poșeta și ieși din încăpere alergând. Hotărî să nu mai piardă timpul așteptând venirea liftului și coborî treptele în fugă.

Când, cu răsuflarea tăiată se opri în fața lui, Mark o întâmpină cu o plecăciune ironică.

– În viitor să-mi aduci aminte să-ți acord mai mult de douăzeci de minute pentru a te schimba.

Apoi o luă de braț și traversară împreună imensul hol,

ieșind în stradă, fără ca el să acorde nici cea mai mică atenție tentativei ei, e drept, destul de slabe, de a se elibera din strânsoarea brațului.

– Restaurantul se află la numai câteva blocuri depărtare, spuse el de îndată ce ajunseră afară. Ești de acord să parcurgem distanța pe jos sau preferi să luăm un taxi? Spun asta având în vedere tocurile încălțărilor tale.

Diana simți cum mânia începea să clocotească din nou în sufletul său. Ce voia acum Mark, să se arate prevenitor? Sau era vorba doar de o simplă provocare plină de sarcasm?

– Aș prefera să merg pe jos, răspunse ea înțepată.

Atmosfera se răcorise simțitor, și primele stele începuseră să strălucească pe boltă.

Pășeau alături în tăcere și, aproape fără voia ei, Diana îi aruncă pe furiș o privire admirativă. Cât de nerușinat de atrăgător părea în costumul său de vară, de culoare deschisă, pe care îl purta acum în locul nepretențioaselor sale veșminte kaki cu care călătorise.

– Bun, iată că am ajuns, spuse el după câteva minute, oprindu-se în fața unei case decorată cu stucaturi.

De abia îi trecură pragul că se treziră în mijlocul unei cete de mexicani gălăgioși și aferați.

Chelnerii și debarasorii care alergau cu agilitatea unor nevăstuici, se înclinară salutându-l pe Mark cu exuberanță excesivă și zgomotoasă.

Făcură o plecăciune înaintea Dianei și-i zâmbiră amical, în timp ce Mark le întorcea politețea într-o spaniolă fără cusur, mulțumindu-le călduros și făcând față mai multor îmbrățișări vijelioase.

La un moment dat, se ivi din bucătărie un bărbat corpolent, de vârstă mai înaintată, cu o mustață impresionantă și ochi mici și vioi, negri ca tăciunele. Era, fără îndoială, proprietarul restaurantului.

Nici el nu se dădu bătut până nu-l salută pe Mark, îmbrățișându-l cu multă căldură. Sărută apoi cu curtoazie mâna Dianei, declarând că frumusețea ei îi va face cu siguranță pe clienții săi să nici nu mai bage în seamă calitățile excepționale ale bucatelor cu care erau serviți. Zgomotul puternic al unor farfurii care se spărgeau îl determină să se scuze în grabă și să se îndrepte cât putu de repede în direcția bucătăriei.

Mark și Diana luară loc la o masă confortabilă, pentru două persoane și începură să studieze meniul.

Când privirile li se încrucișară, Mark întrebă cu răceală:

– Mâncarea care se servește aici este de cea mai bună calitate. Nu te grăbi să comanzi, până nu ești sigură că ceri într-adevăr ceea ce crezi că ți-ar face mai multă plăcere. Ultimele cuvinte le accentuă în mod special.

Diana îl fixă surprinsă cu privirea. Ce se întâmplase cu el? Doar abia adineauri conversase cu chelnerii pe un ton

atât de degajat, glumind cu ei. Iar acum această răceală subită.

Împături cu grijă meniul și își împreună mâinile. Trase apoi adânc aer în piept înainte să vorbească.

– Mai am un lucru pe care doream să ți-l spun. Îmi pare rău că mi-am pierdut stăpânirea de sine în după-amiaza asta. Înțelege însă, te rog, că nu mă așteptasem să te găsesc în camera mea. Și apoi, aici totul este atât de nou și de neobișnuit pentru mine. Poate că am și eu nevoie de un mic răgaz pentru a mă obișnui cu Mexicul și cu noua mea situație... poate chiar și cu tine...

Mark o întrerupse, prinzându-i mâinile într-ale sale. Se aplecă spre ea și o privi zâmbitor.

– Să uităm această după-amiază și să luăm totul de la început, propuse el.

– De acord, acceptă ușurată Diana, zâmbindu-i la rândul ei.

Cu multă grijă își retrase mâinile, pentru că aceasta o punea în imposibilitatea de a se gândi la altceva decât la întâmplările petrecute în după-amiaza aceea.

Amândoi se cufundară din nou în studiul atent al meniurilor. Când, după un timp, Mark o întrebă ce ar dori să mănânce, Diana înălță neajutorată din umeri.

– Mă dau bătută. Voi comanda ceea ce-mi vei recomanda.

– În acest caz te-aș sfătui să începi prin a gusta vinul.

Este un vin alb, mexican, de foarte bună calitate și care merge la masă de minune.

În acel moment proprietarul se prezentă din nou la masa lor, așezându-le în față două farfurii enorme.

– *Guacamole,* spuse Mark, arătând spre farfurii. Cremă de avocado cu *tortillas.* După aceea, vom servi orez prăjit, asortat cu diverse zarzavaturi, și carne de porc prăjită. Vom fi obligați să mâncăm absolut tot din farfurie, altminteri *señor* Espinosa ar fi foarte dezamăgit.

– Doamne, dar nu voi reuși asta niciodată, gemu disperată Diana.

– Nu uita că sunt șeful tău și că ordinele mele trebuie ascultate fără crâcnire. Mark o fixa cu o privire provocatoare.

Diana nu prea știa dacă nu era cumva cazul să se înfurie din nou. Apoi se hotărî să treacă pur și simplu peste spusele lui.

– Ei bine, întrucât șeful ești tu, îmi vei putea explica, desigur, și detaliile proiectului, nu-i așa?

– Hm, nu este un lucru atât de simplu pe cât s-ar putea crede, spuse el, frecându-și barba.

– Bine, dar tu ești șeful. Dacă nu tu, atunci cine? continuă ea zâmbind.

– Unde te grăbești? Tocmai aveam de gând să încep să-ți explic. Ai de gând să mă asculți sau să mă întrerupi întruna? o întrebă Mark pe un ton plin de el.

Diana își pironi privirea în farfurie și se abținu să-i răspundă. Pentru ea era limpede că nu avea nici un motiv să pună sub semnul întrebării autoritatea lui în probleme de specialitate, însă se părea că, dintr-un motiv oarecare, Mark era extrem de sensibil în legătură cu acest subiect.

– Nu doresc decât să aflu cât mai mult cu putință, pentru a ști ce va trebui să fac, răspunse ea cu blândețe.

– Asta este bine, spuse Mark, turnând vin în pahare. După cum știi, am petrecut multă vreme în Yucatan, unde am continuat lucrările începute de tatăl tău. În cursul cercetărilor mele am ajuns însă tot mai mult la concluzia că vechii incași trăiau într-o structură socială semnificativ mai avansată și mai complicată decât era unanim acceptat până acum. Și, cu cât mă documentam mai mult asupra rezultatelor altor cercetări, care se fac aproape peste tot în această țară, cu atât mi se întărea convingerea că străvechii locuitori dispuneau de posibilitățile și mijloacele necesare pentru a menține legătura între ei, dincolo de spațiul în care își duceau existența, și deci că nu trăiau izolați pe teritoriile lor strict delimitate.

Îl întrerupse un chelner în alb, care le așeză în față o imensă supieră aburindă.

Abia când acesta strânse farfuriile goale, Diana își dădu seama cu uimire că reușise să mănânce tot aperitivul într-un timp atât de scurt.

Mark servi supa de zarzavat în două farfurii.

– Ai grijă că arde... atât în ceea ce privește temperatura cât și gustul, spuse el așezându-i în față una dintre ele.

Diana sorbi cu grijă și se entuziasmă de gustul picant. Apoi, dintr-o dată, avu impresia că-i ia gura foc. Bău precipitată câteva înghițituri de vin și-l urmărea mirată pe Mark, care, imperturbabil, sorbea lingură după lingură. În câteva minute farfuria din fața sa era goală.

– Cum de reușești? îl întrebă ea, clătinând din cap. Înseamnă că ai o limbă din azbest.

Mark rămase o clipă încremenit, după care izbucni într-un hohot de râs.

– Mi se spusese deja că aș avea o limbă ascuțită. Însă din azbest... e prima oară când aud așa ceva! Nu-ți fă nici o grijă, dacă vei sta aici mai mult timp te vei obișnui și tu cu iuțeala condimentelor.

– Îmi este imposibil să-mi imaginez lucrul ăsta, spuse ea neîncrezătoare. Dar să revenim la proiectul nostru. Tocmai erai pe cale să-mi expui teoria ta.

Mark încuviință printr-o înclinare a capului.

– Ei bine, trebuie să încep prin a te informa că teoria aceasta a mea nu a fost însușită încă de către nimeni până acum. Însă – printr-o pură întâmplare – și alți cercetători au dovedit că în Peninsula Yucatan au existat în vechime atât de multe orașe, încât întregul teritoriu putea fi

practic considerat ca fiind un singur oraș cu o multitudine de suburbii.

– Desigur! exclamă ea cu ochi strălucitori. Fotografiile acelea făcute din satelit, pe care tu și tata le-ați comparat ore în șir cu hărțile voastre, v-au dat ideea, nu-i așa? Nu fac și ele parte din dovezile la care te refereai adineauri?

De supărare, Mark își încreți fruntea.

– Am impresia că habar nu ai despre ce vorbești. Se pare că aceste lucruri sunt mult prea complicate pentru tine.

– Nu, nici vorbă! replică ea cu patimă. Când m-am apucat de studiul antropologiei am citit aproape toate cărțile din biblioteca tatălui meu. Și am și discutat cu el despre acele fotografii neobișnuite.

Obrajii i se aprinseră când își aduse aminte că motivul real care îi declanșase inițial curiozitatea fusese de fapt dorința de a afla ce-l putea preocupa într-atât de mult pe Mark, încât părea să nu-i mai lase timp deloc pentru nimic altceva.

– Tata a fost cel care mi-a spus că este vorba de fotografii luate din satelit, continuă ea. Observasem și eu structurile și formele acelea neobișnuite care se vedeau pe ele însă, firește, nu-mi puteam explica ce semnificație aveau, iar tata a fost cel care mi-a spus. Dar ce, nu este adevărat că au totuși o legătură cu munca noastră de aici?

Îl privea cu ochii mari, întrebători. De emoție, chipul

ei se făcuse roșu ca focul. Mark se aplecă peste masă și-i cuprinse capul între mâinile sale.

– Avusesem întotdeauna o anumită bănuială că nu ți-ai lua prea în serios studiile. La vremea respectivă aveam chiar impresia că, în general, ai fi chiar incapabilă să iei ceva în serios. Acum, însă, trebuie să constat că te-am subestimat. Văd că în acest interval de timp ai muncit mult. Perfect, îți voi povesti deci și restul.

– Nu este timp pentru o romanță, acum, îi întrerupse radios *señor* Espinosa. Ținea în mâini o tavă mare, cu carne.

– Întâi mâncarea, dragostea după aceea, adăugă el complice și așeză tava pe masă.

Clienții de la masa alăturată râseră de remarca patronului, astfel că Diana nici nu mai știa încotro să se uite, atât era de rușinată. Uită însă repede de jenă când patronul începu să tranșeze carnea, aproape ca într-un ritual, pentru a-i servi el însuși pe fiecare.

Un timp mâncară în tăcere, după care Diana îl rugă pe Mark să povestească mai departe.

– Ei bine, nu ar mai fi de spus multe , continuă el. S-a stabilit că ciudatele forme și structuri la care te refereai adineauri nu erau altceva decât o rețea de foste șosele și canale, ceea ce a dovedit fără putință de tăgadă că vechile triburi erau fără doar și poate capabile să mențină un contact între ele și că în nici un caz nu trăiau izolate.

Entuziasmul lui Mark începu să se transmită și Dianei, când îl auzi continuând:

– În perioada aceea Peter Simmons, împreună cu încă un arheolog, se ocupa de analizarea obiectelor scoase la lumină cu ocazia săpăturilor pentru metroul din Mexico City. A descoperit un număr surprinzător de mare de similitudini cu obiectele pe care noi le dezgropasem în Yucatan. Mi-a telefonat de îndată...

– Și în cazul că vei găsi și alte similitudini îți vei putea dovedi teoria referitoare la faptul că toate triburile mexicane s-au aflat în legătură unele cu altele, nu doar cele din Yucatan, interveni ea emoționată.

– Da. Sau măcar să găsesc mărturii suficiente pentru ca să avem asigurată finanțarea necesară în vederea finalizării proiectului. Dacă nu vom reuși cât de curând să facem o descoperire importantă, nu vom dispune de fondurile necesare ca să ne ducem cercetările la bun sfârșit.

– Nu! Așa ceva nu trebuie să se întâmple! exclamă brusc Diana. Nu vă puteți opri la jumătatea drumului!

Mark o măsură cu o privire cercetătoare.

– Chiar ești interesată de asta?

– Firește că sunt. Totul este atât de nemaipomenit de pasionant și misterios!

– Adevăratul mister, spuse Mark, arătând spre farfuria ei goală, constă în faptul cum o mică fetiță ca tine

a putut ingurgita o cantitate de mâncare atât de impresionantă.

– Mâncarea a fost pur și simplu mult prea gustoasă ca să fi lăsat ceva în farfurie, răspunse ea râzând. Dar câteva zile de acum încolo sunt convinsă că nu voi mai fi capabilă să mănânc nimic.

– Nu-ți fă griji, este doar o problemă de antrenament, spuse Mark, râzând împreună cu ea.

Nu după mult timp își luară rămas bun de la *señor* Espinosa și porniră să se plimbe, braț la braț, prin metropola scăldată de razele lunii.

Afară era mult mai răcoare decât în restaurantul cu aer cald și înecăcios, și Diana își strânse înfrigurată voalul care îi acoperea umerii.

– Tremuri? spuse Mark, trăgând-o mai aproape de el.

– O, nu este decât diferența de temperatură față de căldura din restaurant, răspunse ea. Însă se sprijini de trupul lui, care degaja o căldură atât de plăcută.

– Sunt bucuros că nopțile mai sunt atât de răcoroase. În două luni începe anotimpul ploios și atunci nu o să mai întâlnești decât fierbințeală și umezeală peste tot.

Hoinăreau cu pași rari de-a lungul *Pasai de la Reforma.* Clădirile impozante și copacii cu ramuri largi erau scăldate în lumina argintie a lunii.

Ajunși într-o piațetă, se opriră în fața unei fântâni arteziene.

– Îți poartă numele, spuse Mark. I se spune *Fântâna Dianei*. E frumoasă, nu-i așa? Îi ridică bărbia cu degetul și o privi lung. Dar nici pe departe atât de frumoasă ca tine, șopti el în continuare.

Diana păstră un moment de tăcere. Se simțea profund tulburată și nu știa ce să-i răspundă. *Fii mereu politicoasă însă păstrează distanța*, își propuse ea în gând.

– Povestește-mi câte ceva despre echipă și ceilalți colaboratori pe care îi ai, îl rugă ea, grăbindu-se să schimbe subiectul.

– Despre Peter Simmons ți-am vorbit deja. Este un tehnician de mare clasă. Și pe deasupra un adevărat talent organizatoric. Ceilalți doi sunt soții Katani. Dr. Katani și soția sa formează o așa-zisă *echipă căsătorită*, cam cum a fost și în cazul părinților tăi. Katani este un lingvist excepțional, iar soția lui, Tina, este expert de renume mondial în ceea ce privește ceramica. Am mai colaborat împreună și în cadrul altor proiecte. Aproape că s-ar putea spune că formăm un fel de familie.

Văzând însă expresia de îngrijorare de pe chipul Dianei, Mark se grăbi să adauge:

– Fii fără grijă, sunt sigur că te vei acomoda foarte repede cu noi.

Apoi făcu un gest larg, ca o invitație.

– Dacă dorești, putem veni din nou aici, mâine, pentru cumpărături.

Abia acum observă Diana mulțimea de vitrine. Deasupra magazinelor putu citi numele unor firme celebre, printre care *Cartier, Gucci, Lacoste.*

– Mulțumesc, nu. Eu în nici un caz. Multe dintre aceste magazine nu sunt decât niște aparențe exterioare. În realitate nu au absolut nici un fel de legătură cu adevăratele firme de modă ale căror nume le poartă. Și sunt mult prea puțin expertă în materie pentru a putea constata diferențele.

– De unde atâta înțelepciune? întrebă el cu ușoară ironie.

– M-am întreținut puțin cu stewardesa în timpul zborului. Ea mi-a povestit toate astea, îl informă Diana. Și apoi, adăuga ea, nici nu mă interesează bijuteriile scumpe. Majoritatea bijuteriilor pe care le port le-am moștenit de la mama și, sinceră să fiu, îmi ajung.

– Ești un adevărat izvor de surprize, spuse el pe un ton glumeț, fără însă ca Diana să poată spune cu certitudine dacă încerca să-și bată joc de ea sau dacă vorbea serios.

Pașii îi purtară de-a lungul *Avenida de los Insurgentes*, în timp ce discutau cu înflăcărare despre proiectele de cercetare, anterioare la care Mark luase parte.

Râsul zglobiu al Dianei răsună de mai multe ori în noapte, ca urmare a felului hazliu în care Mark îi prezenta diversele peripeții și aventuri amuzante prin care trecuse. Însă nu avu cum să nu observe faptul că

umorul acestuia îmbrăca uneori forma unei incisivități acide și că, în afară de soții Katani și de Peter, nimeni nu părea să facă parte din categoria *asistenților preferați.*

Ajunși într-o piață largă, auziră ecourile unei muzici zgomotoase. Aici era punctul de întâlnire al multor artiști, printre care și al unor muzicanți ambulanți.

Mark și Diana trecură de la un grup de muzicanți la altul, le admirară costumele naționale viu colorate și instrumentele cu aspect atât de ciudat și le ascultară cântecele. Melodiile erau deseori complicate și sentimentale și, deși de abia dacă înțelegea cuvintele cântecelor, Diana putea ghici fără prea multă dificultate despre ce era vorba, doar privind mimica și gesturile atât de expresive ale interpreților. În piață domnea o înghesuială de nedescris. Peste tot se cânta, se râdea și se discuta și în mai multe locuri se încinseseră dansuri.

Diana urmărea cu ochi mari vânzoleala plină de culoare și viață. De multe ori nici nu știa la ce să se uite mai întâi.

Mark o cuprinse cu brațul de mijloc și o strânse mai aproape de el.

– Cred că ești istovită, spuse el, privind-o cu un sentiment de vinovăție. Te-am târât după mine prin aproape jumătate din Mexico City.

– Dar mi-a plăcut enorm, îl asigură ea. Totuși, mărturisesc că nu aș avea nimic împotrivă să mă așez

undeva ca să mă odihnesc un pic, continuă ea, privind spre numeroasele cafenele care se înșirau la marginea pieții.

– Nici o problemă, spuse el și o conduse prin mulțime spre una din cafenele, unde descoperi o masă liberă în apropierea supraaglomeratului ring de dans.

Mark comandă pentru Diana un *Tequila Sunrise.* Când o văzu gata să protesteze îi reteză vorba cu un gest imperativ:

– Aici, în Mexic, toată lumea bea *Tequila*. Cred că cel mai înțelept lucru ar fi să te obișnuiești cât mai curând cu această băutură.

Diana nu avusese de fapt nici o intenție să se obișnuiască cu *Tequila,* însă era prea istovită ca să se mai certe pe tema asta și acceptă băutura fără alte obiecții.

Observă că privirile lui Mark se îndreptau tot mai des spre ringul de dans, de unde răzbătea până la ei antrenantul ritm al muzicii mexicane. Și într-adevăr, nu după mult timp, bărbatul își împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Bun, sper că acum te-ai odihnit suficient ca să te încumeți să dansezi cu mine.

O luă de mână și se îndreptară împreună spre ceilalți dansatori.

Înainte să-și dea seama ce se întâmpla cu ea, Diana se trezi în brațele lui, în mijlocul celorlalte perechi care se unduiau în ritmul muzicii.

La început se ținu țeapănă, iar mâna ei abia dacă atingea umărul lui Mark. Unica concesie pe care o făcu muzicii fusese o ușoară mișcare din șolduri.

Tăcură amândoi pe întreaga durată a dansului, și Diana fu cât se poate de fericită când muzica se opri. Se întoarseră împreună la masa lor, unde ea își goli paharul dintr-o singură înghițitură, pentru că îi era prea sete și pentru că dorea să-și mascheze tulburarea.

– Dansezi în mod tipic american, spuse el dintr-o dată. Ea încruntă surprinsă din sprâncene, aruncându-i o privire întrebătoare.

– Vreau să spun că ai totuși un simț foarte dezvoltat pentru ritmul atât de deosebit al muzicii latino-americane. Deși îți unduiești ușor șoldurile, întreaga mișcare pornește numai din genunchi.

Chipul ei se aprinse de mânie, iar faptul că își dădu drumul liber supărării nu se datora numai *Tequilei* pe care o băuse.

– Nici nu am susținut vreodată că aș fi o bună dansatoare, răspunse ea cu asprime. Și apoi nici nu ai catadicsit să mă întrebi dacă am sau nu chef să dansez cu tine.

Cu aceste cuvinte se ridică brusc, vrând să arate că era gata să plece din cafenea. Mark se ridică la rândul său. Chipul îi exprima surprindere. Însă, în loc să se îndrepte alături de Diana spre ieșire, o trase din nou spre ringul de

dans. De această dată nu admise nici un spațiu între trupurile lor. Își încolăci brațele pe după talia ei, apoi o strânse cu putere, în timp ce brațul său drept se odihnea pe șoldul fetei.

Diana avea senzația că nu se va putea mișca nici măcar cu un singur centimetru, atât de tulburător resimțea apropierea lui Mark. I se părea că tot trupul îi era cuprins de un foc mistuitor.

Lipsită parcă de orice voință, nu putu face nimic altceva decât să se sprijine de el, iar picioarele ei urmau atât de necondiționat pașii lui, de parcă ar fi dobândit o conștiință proprie, independentă.

Se mișcau ușor în ritmul muzicii, degajați, în timp ce Mark o conducea cu siguranță printre celelalte perechi.

Când, într-un târziu, muzica se termină, Diana rămase locului nemișcată, buimacă.

– Dansezi minunat, îi șopti el la ureche. Și minunat încă este departe de a fi termenul potrivit.

Privirea lui lunecă plină de recunoștință peste obrajii ei împurpurați, peste ochii ei strălucitori. Una din șuvițele părului ei arămiu îi atârna pe frunte.

– Cred că tu ești un profesor iscusit și atâta tot, răspunse ea zâmbindu-i. Supărarea de adineauri era de mult dată uitării.

Mark făcu semn unui taxi și se așezară alături pe locurile din spate. Diana se lăsă pe spate, destinzându-se

și bucurându-se de liniștea din jur. Apoi privi spre Mark. Acesta se uita drept înainte și avea o expresie oarecum gânditoare.

L-am cunoscut vreodată oare cu adevărat? îi fulgeră Dianei prin minte.

Își aminti de studentul Mark Harrison, cel alături de care trăise aproape un an întreg sub același acoperiș și care privise mereu cu un zâmbet de superioritate atât persoana ei, cât și modul ei de viață. Și totuși, câteodată între ei se declanșa un fel de descărcare electrică – dovadă de netăgăduit a atracției care se năștea între ei. Și apoi, dintr-o dată, plecase.

Iar acum, reapăruse pe neașteptate în viața ei și asta în momentul când se aștepta mai puțin.

Desigur că nu se punea problema recunoașterii competenței lui profesionale și, nici nu exista vreun dubiu că, la rândul ei, nu va face tot ce-i va sta în putință pentru a ajuta la finalizarea cu succes a activității de cercetare. Cu toate acestea, Diana nu putea să nege că forța de atracție dintre ei era mai puternică acum ca niciodată.

Sau era Mark cu adevărat doar un *playboy*, care de data asta pusese ochii pe ea? Nu știa răspunsul la această întrebare. Oftă încetișor, în timp ce taxiul viră spre aleea de la intrarea hotelului.

– Obosită? întrebă Mark.

– Da, puțintel, recunoscu ea. Fără să stea mult pe

gânduri își descălță sandalele incomode și păși desculță peste dalele din piatră ale holului hotelului.

Când au ajuns în dreptul liftului descoperiră că liftierul dormea ca un prunc. Întocmai ca doi copii care pun la cale o ștrengărie, alergară pe scări în vârful picioarelor, ținându-se de mână.

Într-un gest exuberant, plin de îndrăzneală Mark o ridică în brațe, purtând-o pe sus peste ultimele trepte, de-a lungul holului de la etaj, până în fața ușii camerei ei.

– Oferim cinstitei noastre clientele servicii dintre cele mai personale, spuse el cu un chip absolut serios în timp ce o purta.

Diana își încolăcise brațul în jurul gâtului său și râdea în hohote. Dintr-o dată își dădu însă seama cât de aproape era chipul lui și, în aceeași clipă, se produse o schimbare și în expresia ochilor lui. Griul lor căpătă o nuanță mai întunecată, iar strânsoarea brațelor deveni mai puternică.

– Diana... murmură el atât de aproape, încât simți atingerea buzelor sale de urechea ei.

Ajunseră în fața ușii, și Mark o puse jos, cu multă băgare de seamă.

– Poftim... cheia mea, spuse ea cu voce tremurătoare, în timp ce cotrobăia cu un gest nervos prin poșetă. Descuie, și el făcu un pas lateral pentru a-i permite să intre.

Când aprinse lumina, observă că bărbatul se ținea scai în urma sa.

– Diana... murmură el din nou.

Se îndepărtă cu un pas de el, de teamă să nu-i audă bătăile precipitate ale inimii. Însă Mark continua să o urmeze și, câteva clipe mai târziu, se găsea din nou în brațele lui. Îi simți buzele pe pielea gâtului și își îndreptă fața spre el. Buzele lui îi căutau acum gura și, fără să-și dea prea bine seama ce se întâmpla cu ea, Diana se trezi răspunzându-i la sărut cu o patimă de care nici nu ar fi bănuit că este capabilă. Se simți cuprinsă de o dorință mistuitoare, în timp ce trupul i se arcuia provocator spre al lui, iar degetele îi răvășeau febrile buclele dese și negre ale părului. Mâinile lui lunecară peste umerii ei, coborâră spre șolduri, și dintr-o dată se simți din nou ridicată de la pământ.

Sărutul lui pătimaș, provocator, era ca o vrajă, și Diana înregistră ca prin ceață că se mișcau încet în direcția patului. *Dumnezeule, nu!* îi fulgeră deodată prin minte.

Ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie îngrozită.

– Mark!

Se desprinse violent din brațele lui și-și propti mâinile în pieptul acestuia.

Mark o privi cu uimire. Apoi o lăsă încet să lunece la pământ.

– Îmi pare rău, spuse el cu voce răgușită. Avusesem impresia că...

Lăsă propoziția neterminată și scutură din cap, ca și cum ar fi făcut un efort să redevină rațional.

Când vorbi din nou, vocea îi redevenise complet normală și stăpânită.

– Am să te sun mâine dimineață, bine? Somn ușor și vise plăcute. Așadar, pe mâine. Noapte bună.

După ce ieși, Diana se prăbuși pe pat și-și ascunse fața între palme. Ce o apucase, pentru numele lui Dumnezeu? Ce avea să gândească acum Mark despre ea? Și mai ales, cum avea să mai poată să-l privească mâine dimineață în față?

Gândurile i se învârteau de-a valma, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Ca într-o transă, își scoase hainele și se strecură sub cearșaf. Era însă atât de epuizată, încât în clipa imediat următoare se cufundă într-un somn profund și fără vise.

5

ȚÂRÂITUL STRIDENT al telefonului pătrunse din ce în ce mai ascuțit în conștiința Dianei. Încă amețită de somn, se întinse și ridică receptorul.

Îi răspunse o voce de femeie.

– Bună dimineața, domnișoară Larkin. Aici recepția. Domnul Harrison m-a rugat să vă comunic că vă așteaptă într-o jumătate de oră jos, pe terasă, pentru micul dejun.

– Da, mulțumesc, răspunse Diana și așeză receptorul în furcă.

Mai rămase întinsă câteva clipe, dusă pe gânduri. Apoi se ridică în capul oaselor și se dădu jos din pat. Făcu un efort să se gândească la altceva decât la faptul că peste numai câteva minute avea să-l întâlnească pe Mark. Se concentră asupra hainelor pe care să le îmbrace.

După ce ieși de sub dușul răcoritor, timp de câteva clipe se opri nehotărâtă în fața dulapului deschis. Apoi se decise să îmbrace, din comoditate, aceeași rochie pe care o purtase cu o seară în urmă.

Își luă poșeta de pe spătarul unui scaun, încuie în urma ei și coborî scările cu pași înceți.

În timp ce traversa holul lung de pe etaj, obrajii i se îmbujorară din nou. Gândurile îi alergau fără contenire la cele întâmplate noaptea trecută, la îmbrățișarea lui Mark, la sărutările lui pline de patimă. Își dădea seama tot mai bine cam în ce fel îi interpretase el comportamentul. Ajunsă în grădină, îl văzu de departe, făcându-i semne cu mâna. Se ridică, așteptând-o să ajungă la masa sa și o salută pe cât de amabil, pe atât de formal.

– Mi-am permis să comand deja micul dejun și pentru tine. Sper să nu ai nimic împotrivă.

– O, ce drăguț din partea ta. Mulțumesc. Diana era bucuroasă că se servise deja cafeaua. Bău o înghițitură zdravănă și încercă să-și ascundă astfel stinghereala de care se simțea cuprinsă.

Chelnerul se apropie cu o tavă și stivui pe masă un adevărat munte de specialități. După ce fiecare dintre ei își umplu farfuria cu *Tortila* proaspătă și brânză mexicană, Mark i se adresă:

– Inițial îmi propusesem să mergem de dimineață să vizităm muzeul de antropologie, bineînțeles, dacă ai fi fost și tu de acord. Dar când am intrat aseară în cameră, am găsit un mesaj din partea lui Liz van Dorn, prin care mă informează că sosește mai devreme decât fusese stabilit. Mă tem că nu avem de ales și că vom fi obligați să ne strângem bagajele imediat după micul dejun și să mergem să o așteptăm la aeroport.

În timp ce Mark îi vorbea, stingherеala Dianei începu treptat să se risipească. Acum, că i se trezise curiozitatea, nu se putu abține să nu întrebe:

– Și de acolo mergem direct în tabără?

– Da. Sunt sigur că Liz este înnebunită să cunoască și ea tabăra, iar eu, la rândul meu, vreau să mă apuc cât mai repede de treabă.

Bineînțeles că vrei să te apuci cât mai repede de treabă, mai ales după eșecul pe care l-ai înregistrat astă-noapte, își zise Diana în sinea ei. *Dar, în fond, nu ar trebui să te deranjeze prea mult că nu ai putut să mă treci și pe mine pe lista cuceririlor tale. Sunt sigură că ești obișnuit cu ceva mai bun.*

Terminară de mâncat în tăcere și apoi traversară grădina, îndreptându-se spre hotel. Cât de diferite erau toate față de ziua precedentă. În locul întunericului răcoros, care îi învăluise ca un fel de mătase, acum totul era cufundat în lumina orbitoare a soarelui și peste tot domnea o vie agitație.

Liftierul le deschise ușa cabinei cu un zâmbet radios. Apoi, se treziră alături în cabina îngustă, preocupați să evite cu grijă chiar și cea mai mică atingere.

Cât de diferită este și starea de spirit, comparativ cu voia bună nestingherită de azi-noapte, își zise Diana.

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, îl auzi pe Mark spunându-i:

– Cele petrecute astă-noapte au fost un incident

nefericit. Sunt convins că s-a ajuns atât de departe numai din cauza combinației dintre muzică și *Tequila,* adăugate la multitudinea de impresii care te-au copleșit. Îți promit că nu se va mai repeta niciodată. Trebuie să ne concentrăm toate forțele asupra muncii care ne așteaptă și care nu este tocmai ușoară. Eu...

Se întrerupse și-i cercetă fața cu luare-aminte.

– E-n regulă, ai dreptate, se mulțumi să spună Diana, care nu găsea cuvintele potrivite cu care să se exprime.

Mark continua să o fixeze cu aceeași privire ciudată, și ea avu senzația că nu îi spusese încă tot ce avea pe inimă.

– Crezi că vei reuși să fii gata într-o jumătate de oră? o întrebă el cu un ton jos. Vocea lui avea în ea ceva provocator, însă Diana nu se simțea în stare să-și dea seama despre ce era vorba. Se mulțumi să încuviințeze dând din cap și se retrase cât mai repede în camera ei, trântind cu putere ușa.

Azvârli furioasă poșeta în pat.

– Incident nefericit! spumegă ea de mânie. Incident nefericit... asta este tot ce a găsit de cuviință să spună în legătură cu cele petrecute astă-noapte!

De furie se apucă să-și îndese hainele în sacoșa de voiaj fără nici o atenție, la întâmplare, îngrămădind apoi până la refuz peste ele și restul lucrurilor sale.

Nu trecuse nici un sfert de oră când ridică receptorul și-i comunică lui Mark că era gata de plecare.

Peste câteva minute Mark intră în camera ei, purtând pe umeri un sac de voiaj. Luă bagajul Dianei și coborâră împreună, în tăcere.

Landrover-ul era tras lângă intrare, pregătit pentru drum. În timp ce Mark era ocupat cu aranjarea bagajelor, Diana se cățără singură pe scăunul din dreapta șoferului și așteptă.

Soarele strălucea la fel de puternic ca și cu o zi înainte, iar peisajul avea un farmec rar întâlnit. Însă pentru ei drumul până la aeroport se desfășură într-o atmosferă apăsătoare.

Mark abia dacă rosti ceva. Conducea cu privirea fixată înainte. Ținea volanul cu mâini liniștite și ferme.

Involuntar, Diana trebui să admită cât de plăcut o mângâiaseră și o dezmierdaseră mâinile acestea.

Ești aici pentru a munci! se chemă ea la ordine cu severitate *și nicidecum pentru o legătură sentimentală cu Mark Harrison.*

La aeroport nu avură de așteptat sosirea lui Liz. Se aflau abia de câteva minute la terminal, când Diana descoperi în fluxul de oameni care ieșea din vamă, trecând prin ușile mari, din sticlă, o blondă tânără și înaltă.

Pardesiul de culoare închisă, pe care și-l pusese neglijent pe umeri, îi punea avantajos în evidență părul lung și strălucitor. Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare imenși, cu lentile albastre. A fost nevoie de

câteva momente până ca Liz să-i descopere. Apoi le făcu semn cu mâna și se îndreptă spre ei. De îndată ce se aflară față în față, îi dărui lui Mark un zâmbet radios.

– Mark, iubitule, sunt înnebunită de fericire să te revăd! șopti ea cu voce răgușită.

Diana furișă o privire spre Mark, care stătea lângă ea de parcă ar fi fost stană de piatră. Nu părea să fie dispus să-i răspundă lui Liz la salutul plin de exuberanță. Rămase la fel de impasibil și când Liz își lăsă să-i cadă sacoșa de voiaj și se aruncă vijelioasă asupra lui, sărutându-l pe amândoi obrajii. Până la urmă femeia se văzu nevoită să-i dea drumul, privindu-l întrebătoare.

– Ia spune, nu te bucuri chiar nici un pic să mă revezi?

– Firește că mă bucur, răspunse Mark, a cărui voce nu trăda însă nici urmă de entuziasm. Ascultă, Liz, pardesiul acesta este pur și simplu ridicol, având în vedere temperaturile de pe-aici.

– La plecarea mea din State era încă destul de rece și tot rece va fi și când mă voi reîntoarce acolo, se apără Liz.

Apoi își așeză mâna delicată, cu degetele pline de inele, pe brațul lui Mark.

– De aceea mă și duc la Acapulco. Se ridică în vârful picioarelor, fiind astfel aproape la fel de înaltă ca și el. Își frecă în joacă nasul de al lui, întrebându-l cu un ton ademenitor: Nu vrei să vii și tu?

– Nu fi ridicolă. Mark se depărtă de ea cu o mișcare

bruscă. Apoi se aplecă și-i ridică sacoșa de voiaj. Și restul valizelor tale unde sunt? o întrebă el.

– La ghișeul de eliberare a bagajelor, firește, răspunse Liz cu un zâmbet plin de superioritate, privind în direcția Dianei. Era pentru prima oară că binevoia să ia notă de faptul că Mark nu venise singur. În sacoșă nu am decât bijuteriile și cosmeticalele, continuă ea, arătând spre sacoșă. Nici nu poate fi vorba să călătoresc fie și numai un minut fără ele.

Cu un gest plin de sine își scutură pe spate părul blond.

Mark o prezentă pe Diana ca pe o colaboratoare, iar pe Liz o numi scurt *o prietenă,* moment în care aceasta își așeză din nou mâna pe brațul lui și ridică semnificativ una din sprâncene.

– Mai sunt? întrebă Mark după ce ridicase cu uimitoare impasibilitate cea de-a treia valiză elegantă, din piele, de pe banda de bagaje, aliniind-o lângă celelalte două, perfect asortate coloristic.

– Vai, iubitule, doar una singură, răspunse ea, chicotind, arătând spre banda transportoare. Vezi, uite că sosește deja!

Mark ridică de pe bandă și această valiză impunătoare și încărcă apoi toate bagajele pe un cărucior.

– Bun, atunci să mergem la parcare, hotărî el, luând-o înainte cu pași mari, împingând cărucior. Liz privi uimită în urma lui.

– Să iau eu sacoșa? se oferi Diana.

– Mulțumesc, nu este nevoie, răspunse Liz în răspăr, după care nu se putu abține să nu întrebe: Ia spuneți, este ceva în neregulă cu Mark?

– Nu aș putea spune cu precizie, dar cred că dorește foarte mult să se apuce cât mai repede de munca lui.

– Tocmai de aceea am și venit mai devreme, suspină Liz pe un ton confidențial. Singurul lucru la care-i stă mintea este munca, munca și iarăși munca. Sper să-l pot convinge să-și petreacă măcar câteva zile lipsite de griji împreună cu mine, la Acapulco.

Diana nu-i mai răspunse. Între timp ajunseseră deja lângă *Landrover*-ul lor. Mark urcă bagajele în mașină și întinse apoi mâna ca să ia pardesiul lui Liz.

– Ce ciudățenie mai este și asta? Arătătorul lui Liz indica spre *Landrover.*

– După cum poți desigur constata și singură, este vorba despre un autovehicul. Un *Landrover* britanic, ca să fiu mai exact, răspunse Mark ușor ironic. Apoi ocoli mașina și se urcă la volan.

– Mark! îi strigă Liz, clipind neajutorată din pleoape.

– Haide, Liz, răspunse bărbatul parcă cu mai multă bună-voință. Urcă, doar ești destul de mare.

Diana, căreia nimeni nu-i dăduse nici o atenție în ultimul timp, se cățără pe scaunul din spate și o urmări pe Liz cu privirea în timp ce aceasta se avânta cu un gest

grațios pe locul de lângă șofer. *Ea și Mark formează o pereche cu adevărat ideală*, își spuse în gând, văzându-i alături pe scaunele din față.

Tot timpul drumului, Liz sporovăi fără încetare. Și, de câte ori se întâmpla să fie câte un viraj spre dreapta, nu pierdea ocazia să se lipească strâns de el.

Dintr-o dată, în mintea Dianei se făcu lumină. Firește, Liz van Dorn era fata pe care o văzuse atât de des alături de Mark în pozele din ziare. Liz, și nimeni alta! Nici nu era de mirare că i se păruse atât de cunoscută! Și la fel de puțin era de mirare și faptul că Mark își dăduse osteneala să vină să o întâmpine personal!

În aceeași fracțiune de secundă înțelese și de ce numise Mark cele întâmplate noaptea trecută ca fiind un *incident nefericit*. Își mușcă buzele și nu mai scoase o vorbă pe toată durata călătoriei.

6

DUPĂ O JUMĂTATE DE oră de mers, ajunseră la Cholula. Localitatea era supraaglomerată de turiștii care voiau să admire marea *Piramidă a Soarelui* de la Teotihuacan. În timp ce traversau localitatea, Mark le spuse că numeroasele biserici pe care le vedeau fuseseră înălțate de regulă pe fundațiile unor temple din antichitate, distruse de invadatorii spanioli.

Diana ar fi dorit din tot sufletul să facă un mic popas, ca să admire mai de aproape câteva dintre ele, însă Mark se opuse, stăruind că trebuie să-și continuie fără oprire drumul spre tabăra arheologică.

După o altă jumătate de oră, părăsiră șoseaua asfaltată și intrară pe un drum nepietruit.

Liz se plânse tot timpul când de drumul prost, când de căldura insuportabilă.

Diana începuse deja să se teamă că se pierduseră, pentru că Mark părea să conducă mai mult bazându-se pe instinctul său de orientare decât după hartă.

După un timp făcură din nou un viraj strâns și de acolo drumul continuă, kilometru după kilometru, peste un

platou bolovănos. Pe neașteptate, Mark frână brusc și *Landrover*-ul se opri într-un imens nor de praf.

– Și-acum ce s-a mai întâmplat? miorlăi Liz. Mark, să știi că dacă continui în felul acesta, am să cobor imediat din mașină.

Mark se scuză și încercă să le explice.

– Am impresia că de ieri au început să sape într-o altă zonă. Am vrut doar să evit prăfuirea aparatelor de fotografiat.

Într-adevăr, nu departe de ei descoperiră două aparate de fotografiat fixate pe stative. Între ele se putea deslușI o zonă marcată cu fanioane roșii, iar ceva mai în spate era parcat un microbuz cu portierele deschise. Lopeți și târnăcoape erau răspândite aproape peste tot.

Ceea ce vedeau părea un haos cu vagi urme de organizare. Două improvizații ciudate, realizate din scânduri și bârne bătute în cuie, serveau drept mese de lucru. La una din acestea ședea o femeie cu părul cărunt, tuns scurt, ocupată să îndepărteze cu o pensulă murdăria de pe diferitele cioburi de ceramică întinse pe masă. Pe cealaltă masă erau stivuite grămezi de plăci de mozaic.

Un tânăr abia trecut de adolescență copia cu grijă modelele acestora pe o coală mare de desen. Puțin mai încolo, ședea pe vine un bărbat mic de statură, cu părul negru ca smoala, înconjurat de un grup de indigeni care gesticulau sălbatic și vorbeau de-a valma, părând că i se

adresau cu toții în același timp. Imaginea era completată de câteva animale de povară, murdare, stând nemișcate în umbra unor arbuști. Pe spatele lor se găseau șei de care atârnau, de ambele părți, imenși saci de transport din piele.

Auzind zgomotul motorului *Landrover*-ului, tânărul care era ocupat să îndese ceva în saci ridică privirile. Era înalt, avea o statură atletică, purta o pereche de blugi spălăciți și o cămașă albastră din bumbac.

– Mark! exclamă el bucuros, apropiindu-se în fugă.

– Peter! strigă Mark la rândul său, sărind din mașină.

Se îmbrățișară călduros, evident încântați să se revadă.

Apoi, Peter se întoarse spre ceilalți nou-veniți.

– Bună, Liz, spuse el și-i întinse mâna atât pentru a o saluta, cât și pentru a o ajuta să coboare.

– Peter! Liz era în culmea bucuriei. Ce minunat să te revăd! Îl sărută amical pe obraz.

Diana se pregătea să sară din mașină, când îi veniră în ajutor două brațe vânjoase, care o ridicară pe sus fără nici o dificultate.

– Nu ești încă destul de mare pentru a te descurca singură, spuse Mark hotărât, așezând-o cu grijă pe sol.

Peter o inspectă curios și apoi îi întinse mâna.

– Pariez că ești Diana Larkin, îi zâmbi el larg.

Diana îi luă mâna și i-o scutură bărbătește.

– Iar dumneavoastră sunteți, evident, Peter Simmons.

– De ce evident? Scrie pe undeva? întrebă el rânjind, uitându-se în jur cu o privire nevinovată. Apropo, aici toată lumea se tutuiește, asta pentru a simplifica lucrurile, mă înțelegi?

Întrucât Diana nu prea știa cum trebuie să reacționeze la felul direct de a fi al lui Peter, se băgă și Liz în vorbă.

– Nu-ți fă nici o grijă, Diana, te obișnuiești tu până la urmă și cu el. Are slăbiciunea să-i ia pe toți peste picior, dar în rest este un băiat binevoitor și inofensiv.

Apoi se adresă nerăbdătoare lui Mark.

– Mi-ai promis că-mi vei arăta totul!

– De acord.

O luă de după talie și se îndreptă spre grupul de bărbați care continuau să vocifereze cu voce ridicată.

– Nu vrei să-i urmăm? întrebă Peter, oferindu-i Dianei brațul cu o plecăciune caraghioasă.

– Bineînțeles. De ce nu? răspunse ea și porniră pe urmele lui Mark și ale Lizei.

Bărbatul cel mic de statură și negricios îi descoperi când ei ajunseseră în dreptul grupului de indigeni. Dintr-un salt se ridică în picioare, zâmbind fericit.

– Bună, Mark! Mă bucur că te-ai întors. Cei doi se îmbrățișară. Știi, oamenii ăștia tocmai îmi povesteau niște lucruri extraordinar de interesante. Provin fiecare din alt trib și...

– Profesore Katani, îl întrerupse Mark politicos dar ferm. Avem musafiri. Arătă spre Diana și Liz, și de abia acum băgă și profesorul de seamă că Mark nu venise singur.

– Musafiri? repetă el fără să înțeleagă.

– Ei, doar pe Liz van Dorn o cunoști. Apoi arătă spre Diana. Iar ea este Diana Larkin, noua noastră colaboratoare. Ne va da o mână de ajutor la analizarea și catalogarea frescelor de templu.

– Foarte frumos. Profesorul Katani îi întinse mâna. Veți vedea, avem o mulțime de treabă de făcut. Prea bine, însă acum trebuie neapărat să-ți povestesc ce este cu dialectele acestea, continuă el, adresându-se din nou lui Mark.

Și, fără să mai acorde celorlalți nici cea mai mică atenție, îl luă pe Mark de braț și-l trase după sine, vorbindu-i fără întrerupere.

Mark privi peste umăr spre Peter și-i făcu cu ochiul. Acesta zâmbi înțelegător și spuse:

– Ei bine, stimatele mele doamne, am impresia că deocamdată veți fi nevoite să vă mulțumiți numai cu mine. Cu aceste cuvinte le luă pe amândouă de braț.

Îi ajunseră din urmă pe profesor și pe Mark în clipa când aceștia se opriră în dreptul mesei la care lucra femeia cu părul cărunt.

– Tina, spuse Henry Katani, uite, s-a întors Mark.

– Asta văd și eu, răspunse femeia, ridicând zâmbitoare privirile. Și mai văd că avem și musafiri.

– Da, așa-i, mormăi Henry nerăbdător. Dar numai una dintre ele are legătură cu munca noastră. Să știi că i-am povestit deja lui Mark că...

Tina Katani puse pensula jos și-i aruncă soțului ei o privire pătrunzătoare.

– Nu cred că este cel mai potrivit moment pentru a discuta despre noutăți. Și continuă, zâmbind în direcția celor două tinere. Dimpotrivă, este aproape ora prânzului.

Se ridică și plecă împreună cu soțul ei spre un cort micuț care fusese ridicat la celălalt capăt al taberei.

– Mark! se lamentă Liz, dar mi-ai promis că-mi arăți totul!

– Ești sigură că nu a spus cumva tocmai pe dos? întrebă Peter cu o mină inocentă.

Diana îl privi uimită, însă Liz părea să-l ignore cu desăvârșire.

– Pentru moment, asta este tot ce se poate vedea, zău așa, spuse Mark, ridicând din umeri.

Tina tocmai se ocupa cu curățarea unor piese de ceramică pentru a le putea identifica. Apoi se îndreptă spre ceaalaltă masă, la care desena tânărul.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe Juan Saenza. Este unul dintre cei mai importanți colaboratori ai noștri, deși

abia a împlinit șaisprezece ani. Băiatul ridică privirile și le zâmbi timid.

– Juan, continuă Mark, ea este Diana Larkin. Va răspunde de clasificarea frescelor.

Juan îi aruncă Dianei o privire nesigură.

– Juan face o treabă excelentă, spuse Mark. Am considerat că ar fi mai sigur dacă am copia toate modelele de pe mozaicuri, pentru ca apoi să lucrăm, pe cât posibil, numai cu aceste desene.

– A, înțeleg, modelele sunt... Mai mult nu apucă Diana să spună, pentru că Liz o întrerupse, strigând:

– Asta ce mai este?

Degetul ei arăta spre o mașinărie monstruoasă de culoare galbenă, care se vedea în apropierea cortului. Era ceva care aducea atât cu o macara, cât și cu un excavator.

– E o mașină care ne ajută la efectuarea săpăturilor. Este ultima dintre achizițiile noastre și ne-a fost deja de mare ajutor. Dintr-o dată, Mark deveni aproape entuziast. Întrucât ne realizăm singuri săpăturile, ne este de cea mai mare utilitate. Iar Peter este singurul dintre noi care știe cum s-o mânuiască. Cu ajutorul ei putem studia suprafețe mult mai întinse decât dacă am...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mark! îl întrerupse Liz, scutește-mă de detalii, te implor. Nu voiam să știu decât ce reprezintă, și atât.

Diana se aștepta ca Mark să o repeadă și privi încordată spre ei. Însă în loc să-i dea un răspuns usturător, Mark se mulțumi doar să strâmbe puțin din gură și să continue cu același calm ca până atunci:

– Propun să mergem întâi la corturi și să vedem ce putem mânca de prânz.

Cortul era dotat doar cu strictul necesar: o masă veche de *bridge** și câteva scaune pliante cu pânză. Pe masă se găseau două termosuri mari, pline cu apă, și alături o mulțime de căni din material plastic.

Într-o ladă frigorifică se găseau mai multe sandvișuri cu brânză și câteva fructe. Soții Katani se așezaseră deja la masă și aveau fiecare în față câte o jumătate de fruct de mango.

Peter umplu cănile din plastic cu apă, spunând:

– Vă rog să vă serviți. Deși nu este chiar o masă prea bogată, este măcar o gustare acceptabilă, cel puțin așa cred.

– Asta este tot? strâmbă Liz din nas. Își roti privirea dezamăgită prin cortul amenajat atât de sărăcăcios.

– Tare mă tem că da, spuse Mark. Știi, nu avem aici un șantier arheologic în toată puterea cuvântului. Lucrăm în principal cu modele care ne sunt trimise din șantierele arheologice din Mexico City, pe care le comparăm cu

---

* Joc de cărți (n.t.).

obiectele descoperite de mine în Yucatan. Dar în următoarele zile vom începe și aici săpăturile. Iar Peter – continuă el zâmbindu-i acestuia provocator – Peter va scoate la lumină grămezi întregi de dovezi care să-mi ateste teoria.

Liz oftă zgomotos. Mark se întoarse spre ea.

– Ia spune, de ce nu te duci la școală să te odihnești un pic? propuse el.

– La școală? repetă ea sceptică.

– Da, acolo unde ne-am instalat de fapt sediul. Vei vedea că este destul de acceptabil. Acum și Maria este acolo. O să-ți pregătească ceva de mâncare ca lumea și te vei și putea întinde puțin.

– Sună destul de bine, spuse Liz recunoscătoare.

– Nu vrei să te odihnești și tu, Diana? întrebă Mark.

– Aș prefera să rămân aici și să arunc o privire asupra frescelor – bineînțeles, dacă ești și tu de acord.

– E-n regulă, acceptă Mark, adresându-se apoi din nou lui Liz. Am să-i spun lui Juan ce are de făcut. Te va duce cu mașina până la școală.

– Adică... înseamnă că nu vii și tu? Liz îl privi cu reproș.

– Ascultă Liz, de ce nu vrei să înțelegi că am într-adevăr foarte mult de lucru? Și-așa suntem teribil de întârziați față de plan. În vocea lui Mark începea să se simtă o undă de enervare.

Profesorul Katani se ridică și o amenință pe Liz în glumă cu degetul.

– Stimata mea doamnă, vă rog să nu-l împiedicați pe Mark să-și vadă de treabă. Avem mare nevoie de el. Mai bine ați face să-i dați o mână de ajutor.

Liz se holbă la profesor fără să știe ce trebuia să facă. Nu era prea sigură dacă vorbea cu adevărat serios. Și Tina Katani se ridică și, luându-și soțul de braț, îi spuse accentuat acestuia:

– Vino, Henry, să ne întoarcem la lucru.

Ieșiră împreună din cort, în timp ce Henry Katani clătina din cap bolborosind ceva despre *manevre de distragere a atenției.*

Mark și Liz ieșiră la rândul lor din cort, în timp ce Diana și Peter se așezară față în față la masa de bridge. Diana își luă o felie de pâine și bău o gură de apă din cana ei de plastic. Era mulțumită cu ceea ce i se oferise, întrucât micul dejun copios pe care-l servise de dimineață la hotel depășise cu mult necesarul ei de hrană.

– Mark are multă răbdare cu Liz, spuse Peter. Eu unul nu mă pot abține să nu o mai iau din când în când peste picior.

– Este foarte frumoasă, nu-i așa? În timp ce-i puse această întrebare Diana evită să-l privească pe Peter.

– Puțin cam prea frumoasă pentru gustul meu, veni pe loc răspunsul acestuia.

– Da, dar se pare că nu și pentru Mark. Nici nu este de mirare că dă dovadă de atâta răbdare cu ea.

În acea clipă Mark se întoarse în cort.

– După cum văd, sunteți ocupați să faceți cunoștință unul cu celălat, spuse el, fără ca să se înțeleagă prea bine ce vroia să spună.

– Ce să-i faci, nimeni nu poate rezista farmecului meu, spuse Peter, cerându-și parcă scuze din priviri Dianei.

Mark se așeză lângă ei și-și turnă o cană de apă.

– S-a întâmplat ceva cât timp am lipsit?

– Sincer să fiu – da! spuse Peter triumfător. Apoi continuă cu ochii scăpărându-i. După plecarea ta indigenii au început să marcheze zonele pentru săpături. Bătrânul și bunul Henry și-a petrecut mai multe ore alături de ei, în timp ce munceau, vorbindu-le. Doar cerul poate ști despre ce vorbeau. Practic, fiecare dintre ei vorbește un alt dialect, dar îl știi pe Henry – ăsta cunoaște toate dialectele. Ei bine, și apoi s-a întâmplat pe neașteptate. Deodată Henry și-a scos carnețelul de notițe și a început să noteze ceva cu frenezie. Puțin mai târziu a alergat ca un nebun la Tina și i-a povestit ceva gesti- culând în cel puțin șase limbi concomitent.

Apoi, întorcându-se spre Diana, Peter precizâ:

– Știi, Tina este singura care poate cât de cât să-l stăpânească pe profesor. Nici nu știu ce ne-am face fără ea.

Apoi se adresă din nou lui Mark.

– În orice caz, de această dată Henry avea într-adevăr un motiv întemeiat să se agite atâta. Există o anumită înșiruire de cuvinte care se repetă în toate dialectele, fără nici o excepție. Henry este foarte convins că, dacă descoperă suficiente cuvinte și dacă le analizează cum trebuie, va obține o dovadă palpabilă cu privire la existența în antichitate a unui vast sistem de comunicații care lega diversele triburi.

Peter se aplecă în față, vizibil tulburat.

– Și apoi mai există încă ceva. Ieri seară, în timp ce Henry lucra la el în cameră, Tina mi-a spus că a descoperit deja mai multe caracteristici comune pe plăcile ei de ceramică. Știi și tu cât de rar vorbește Tina despre munca ei. Dar când spune ceva este un lucru cu cap și coadă.

– Sună foarte promițător ce mi-ai spus. De bucurie, Mark îl bătu pe Peter pe umăr. Apoi o prinse pe Diana de mână, o trase în picioare și-i spuse cu blândețe: vino, a venit timpul să te punem la lucru. Și, înainte să-și dea seama, Diana se trezi în fața cortului.

– Arată-i domnișoarei Larkin ce ai făcut până acum! îi ceru Mark lui Juan când ajunseră în dreptul mesei la care lucra acesta. Apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în cort fără a mai spune un cuvânt. Juan și Diana rămaseră cu privirea ațintită pe urmele lui. Juan plin de admirație, iar Diana mai degrabă furioasă.

Însă Diana îi zâmbi încurajator băiatului, evident intimidat de prezența ei, și se apucă să-i studieze desenele.

– Lucrezi foarte exact, îl lăudă ea.

– Domnul Harrison a spus că ar fi un lucru foarte important. Se exprima fluent în engleză, chiar dacă cu un ușor accent. Era evident că îl idolatriza pe Mark.

Juan și Diana își petrecură întreaga după-amiază inventariind pe rând frescele care se îngrămădeau pe masă și în jurul acesteia. Erau acoperite cu folii groase din plastic. Juan le dezvelea una câte una și le așeza în fața Dianei, ca să-i permită să le studieze mai bine.

Majoritatea fuseseră descoperite cu ocazia săpăturilor pentru construcția metroului din Mexico City. Dar printre ele se găseau și alte piese, care proveneau din cele mai diferite colțuri ale Mexicului, iar câteva fuseseră găsite chiar în apropiere de Cholula.

Erau făcute din cele mai diverse materiale și aveau chiar și forme foarte diferite. Un lucru însă îl aveau comun: modelele săpate în profunzime care dovedeau că constituiseră, cu foarte mult timp în urmă, decorațiuni în vechile temple mexicane.

Cu timpul, Juan își uită de timiditate și începu să-i explice în detaliu Dianei ce principiu de ordonare imaginase pentru a putea înregistra frescele și desenele pe care le realizase după acestea.

O atmosferă pașnică domnea peste întreaga colectivitate. Tina Katani lucra nu departe de Diana, curățând plăcuțele ei de ceramică, în timp ce îngâna o melodie. Din tufele din apropiere răzbătea ciripitul vesel al păsărilor și, din când în când, se auzeau și zgomotele altor animale.

Diana se simțea bine și începuse să fie sigură că acest gen de activitate îi va face multă plăcere și că va avea și mari satisfacții.

7

SOARELE COBORÂSE aproape de orizont când umbra lui Mark acoperi pe neașteptate masa la care lucra Diana.

– Fără ore suplimentare chiar din prima zi, îi spuse el zâmbind.

Diana își privi uimită ceasul de mână. Într-adevăr, era trecut de ora cinci.

– Ți-aș propune să termini pentru astăzi și să vii cu noi la școală.

Diana se uită spre Tina care făcea deja ordine pe masa ei și acoperea plăcuțele de ceramică cu folii din plastic.

– Juan, spuse Mark, ajut-o pe domnișoara Larkin să facă ordine pe masă și apoi însoțește-o la *Landrover!*

Juan sări imediat în picioare ca să execute ordinul lui Mark și, nu după multă vreme, toată lumea se strânsese lângă mașina cea roșie.

Diana observă că doi indigeni porniră călare pe măgăruși, în timp ce un al treilea se instală cât mai comod în cort. *Probabil că va asigura paza în timpul nopții,* își zise ea. Ceilalți indieni părăsiră tabăra pe jos. Locuiau într-un sătuc nu prea îndepărtat.

Juan se cățără pe locul șoferului și, după ce se urcă toată lumea, porni încet.

Nu după mult timp ajunseră într-un sat format în mare parte din colibe de lut. În centru se deschidea o piață în care se înălța o biserică modestă.

Juan parcă mașina în fața bisericii, în imediata apropiere a unei clădiri joase, cu acoperiș din olane roșii. Era construcția cea mai modernă din întregul sat. Fără nici o îndoială că era în același timp și școală și casă comunală.

Înăuntru exista o încăpere mare care servea atât de clasă, cât și de sală de ședințe. Din această încăpere se deschideau mai multe alte cămăruțe.

În sala mare se găseau și un lavoar, o plită și un frigider. Băncile și scaunele din clasă fuseseră împinse la perete și îngrămădite unele peste altele. În locul lor, spațiul din centrul încăperii era acum ocupat de două sofale vechi și uzate și de un balansoar.

– Nu arată tocmai ca la *Camino Real*, spuse Peter când văzu expresia sceptică de pe chipul Dianei, însă este suficient pentru a putea trăi. Sunt sigur că ai să te simți cât de curând ca acasă.

– Peter! strigă Liz care tocmai ieșea din una din încăperile mai micuțe. Cum poate cineva să reziste mai mult de o zi în aceste condiții primitive? Și, fără să aștepte răspunsul, se răsuci brusc spre Mark. Și tu, unde mi-ai

fost întreaga după-amiază? Stau aici de ore întregi, așteptându-te!

– Doar știi foarte bine că am avut de lucru, Liz. Am pierdut două zile întregi și trebuie să le recuperez cât mai repede. Mark își încreți fruntea, nemulțumit. Însă, apoi, dintr-o dată, trăsăturile i se neteziră. O luă pe Liz de braț și o măsură admirativ din cap până în picioare.

– După cum văd, te-ai priceput să-ți petreci cu folos acest timp, spuse el galant, zâmbindu-i curtenitor.

– Îți place? întrebă Liz pe jumătate împăcată și se roti cu o mișcare de manechin.

Într-adevăr, arăta splendid în bluza ei largă din mătase, pe care și-o înnodase sub sânii cu forme perfecte și în rochia plină din mătase, lungă până în pământ.

Diana se abținu de la orice comentariu. Deși apariția lui Liz era de-a dreptul ridicolă în ambianța sărăcăcioasă din școala aceea de provincie, Diana și-o putea închipui foarte bine într-una din elegantele discoteci din Acapulco.

– Maria! Mark făcu semn unei mexicane, care până atunci își făcuse de lucru tăcută și serioasă lângă plită. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de domnișoara van Dorn. Apropie-te, vreau să ți-o prezint pe Diana Larkin, noua noastră colaboratoare.

Maria se apropie și făcu o plecăciune în fața Dianei. Apoi îl privi întrebătoare pe Mark.

– Când doriți să serviți cina? spuse ea în spaniolă.

– Cât mai repede posibil, răspunse Mark, zâmbindu-i. Suntem cu toții lihniți de foame.

Apoi își dedică întreaga atenție lui Liz, care îl trase lângă ea pe una din canapele și începu să-i povestească despre Acapulco.

Maria se întoarse la plita pe care se găsea o oală de dimensiuni impresionante și aprinse focul. Soții Katani se retraseră în camera lor.

– Îmi permiți să-ți prezint apartamentul ce-ți este destinat? se adresă Peter Dianei. Faptul că îi dădea atenție îi făcea bine și o ajuta să alunge sentimentul acela ciudat care o copleșise în clipa în care îi văzuse pe Liz și Mark alături, pe canapea. Încuviință recunoscătoare și ieși din încăpere împreună cu Peter.

Celelalte camere arătau toate la fel. În fiecare se găseau câte două paturi înguste, aproape niște *priciuri**, separate între ele printr-o măsuță îngustă din lemn, pe care se afla o veioză. În afară de acestea se mai găseau doar un scrin cu mai multe sertare, o oglindă cu ramă metalică și atârnată de perete, o scândură în care se bătuseră cuie lungi pentru a servi drept dulap.

– Ceea ce lipsește aici, după cum lesne se poate vedea, este mâna unei femei, spuse Peter cu o mină foarte serioasă.

Diana nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

---

* Paturi înguste, din scândură, întâlnite frecvent în cabanele și refugiile montane (n.t.).

– Ei bine, așa îmi placi mult mai mult, continuă Peter. Adineauri chiar m-am temut preț de câteva secunde că vei izbucni în plâns. Ei bine, să știi că nici nu ți-aș fi luat-o în nume de rău. Doamne, când îmi aduc aminte de prima mea expediție... Totul era atât de străin, atât de neobișnuit! Nu o voi uita niciodată.

Apoi chipul lui se schimonosi într-o grimasă hazlie.

– Indiferent ce are să se întâmple, soții Katani dorm în încăperea vecină, iar Mark și cu mine ne împărțim cealaltă cameră. Vrând-nevrând, la noapte vei fi obligată să împarți camera cu Liz. Dar după plecarea ei vei avea o cameră doar pentru tine – doar dacă nu mă inviți pe mine, firește.

– Of, Peter! râse Diana cu hohote. Nu poți fi serios nici măcar o clipă? Te rog să încetezi să mă mai necăjești.

– Uite că ai început să vorbești întocmai ca Liz, spuse Peter, rânjind până la urechi. Bun. Însă acum cred că a sosit ora de masă. Haide, să ne întoarcem, altfel rămânem nemâncați.

Când se întoarseră, Maria tocmai turna supa aburindă în strachini mari de lemn.

Toată lumea se așeză în jurul mesei rotunde și fiecare se servi cu fasole prăjită, *Tortilla* și chifteluțe în sos de ardei iute.

Diana nici nu-și dăduse seama cât de înfometată era. Acum însă, când începu să mănânce, nu-și mai găsi timp

ca să ia parte la discuțiile care se purtau la masă, atât de mult se concentră asupra mâncării.

Când, într-un târziu, toată lumea se declară sătulă, se ridicară unul după altul de la masă, întinzându-se și lăudând bucatele excelente.

Mark se apropie de Maria care-și făcea de lucru la chiuvetă umplând o oală adâncă cu apă și-i spuse ceva cu voce scăzută. Având în vedere obrajii îmbujorați ai femeii, înțeleseră cu toții că îi făcea complimente în legătură cu arta ei culinară. Imediat însă se auzi strigătul lui Liz care-l chema pe Mark din celălalt capăt al încăperii, rugându-l să-i țină companie.

Diana îi dădu Tinei o mână de ajutor la strânsul vaselor și apoi se oferi să le șteargă.

– Chiar nu te deranjează să faci asta? întrebă Tina.

– Nu, nici vorbă, o asigură Diana care primi în dar zâmbetele recunoscătoare ale Tinei și Mariei.

– Maria muncește din greu pentru noi. Locuiește foarte aproape de aici și dacă îi dăm o mână de ajutor ajunge mai repede acasă, la ai săi, îi explică Tina. Apropo, Juan este fiul ei.

Când terminară, Maria le mai zâmbi încă o dată, plină de recunoștință, după care ieși grăbită prin ușa din spate.

– Cred că până la urmă am să mă însor cu Maria și îmi voi petrece zilele pe care le mai am de trăit mâncând, oftă leneș Peter și se bătu cu palma peste stomac.

– În acest caz ai face bine să te ferești de Paulo, îl sfătui Mark râzând.

– Paulo este soțul Mariei, explică Tina, văzând privirea întrebătoare a Dianei. Este șeful echipei noastre de muncitori. Henry are o părere foarte bună despre el.

– Din păcate, cu dejunul lucrurile nu stau la fel de bine, spuse Peter, privind spre Diana. Pe acesta fiecare trebuie să și-l pregătească singur. Intri aici și te servești din tot ce găsești. Și de sculat te poți scula când poftești. Însă dacă vrei să ajungi la tabără cu *Landrover*-ul trebuie să fii gata de drum la șapte treizeci.

– La șapte jumătate? Atât de devreme, făcu Liz ochii mari.

Peter ignoră observația ei și se ridică de la masă.

– Mă duc să văd de mașină, să verific dacă totul este în ordine după marea escapadă la oraș, spuse el ieșind.

– Aici chiar nu se poate face nimic? gemu Liz, cerându-i ajutor din priviri lui Mark.

– Vino, facem o plimbare în jurul pieții din sat, propuse el. Așa se obișnuiește aici, în Mexic.

Liz încuviință pierdută. Se ridicară și ieșiră împreună. Tina luă o carte și începu să citească.

– Uite acolo niște ziare, dacă vrei să citești, îi spuse ea Dianei, indicând o grămadă de reviste vrăfuite pe un scaun.

Diana luă prima revistă de deasupra și începu să o

frunzărească fără nici un chef. Nu peste mult timp simți că abia își mai poate ține pleoapele deschise.

– Ies și eu să iau o gură de aer curat, îi spuse ea Tinei și se ridică de la masă. Se strecură în noaptea răcoroasă, plină de stele, ieșind prin ușa din spate.

Se opri în ușă timp de câteva clipe, uitându-se în jur. Nu avea nici un chef să se întâlnească cu Mark și cu Liz.

Trase adânc în plămâni aerul proaspăt și porni cufundată în gânduri de-a lungul zidului școlii.

Dintr-o dată înlemni, nemaiîndrăznind nici măcar să respire. La numai câțiva metri de ea se aflau Mark și Liz. Siluetele lor se profilau foarte clar în lumina argintie pe care o dădea luna plină.

Păreau perechea ideală pe care o întâlnești mereu în reclame. Mark, înalt și atletic, îmbrăcat sport cu o pereche de blugi, Liz, grațioasă și cu picioare lungi, cu părul cu reflexe argintii, unduind mătăsos în vânt.

Mark își pusese brațele în jurul ei, iar ea și le încolăcise pe după gâtul lui.

– Haide, Mark, spune da, te rog, îl implora ea lingușindu-se. De unde se afla, Diana putea deslușI fiecare cuvânt al lor. Vino cu mine la Acapulco, măcar pentru câteva zile.

– Știi foarte bine că nu am timp pentru așa ceva, se apără Mark.

– Iubitule, în acest caz promite-mi măcar că nu mă vei

uita prea repede, șopti Liz. Îi trase capul în jos și-l sărută pe buze.

Diana stătea nemișcată în umbra zidului școlii. Dar dintr-o dată vraja care o imobilizase se frânse și, răsucindu-se pe călcâie, alergă înapoi cât o țineau picioarele. Când în sfârșit ajunse în camera ei, răsuflă ușurată că nu întâlnise pe nimeni în drum.

Nici nu-și mai dădu osteneala să aprindă lumina, ci se dezbrăcă pe întuneric și se strecură sub pătura pe care și-o trase până la gât, tremurând toată, deși căldura zilei încă nu se risipise din încăpere.

Capul îi vuia îngrozitor. Încercă să-și reamintească evenimentele ultimelor zile. O asaltau însă mii de întrebări. Avea să fie în stare să ignore atracția nemaipomenită pe care o exercita Mark asupra ei? Un lucru măcar era limpede: trebuia neapărat să-și controleze sentimentele, întrucât Mark avea fără doar și poate o legătură cu Liz. Ea, Diana, nu și-ar face rău decât sieși în cazul în care și-ar da frâu liber sentimentelor pe care le nutrea pentru Mark.

Și apoi mai era și întrebarea atât de chinuitoare dacă avea să fie în stare să aducă o contribuție cât de cât importantă la lucrările de cercetare de aici. Prima zi fusese foarte plăcută, dar munca ei avea să aibă aceeași importanță o dată cu trecerea timpului? Și cum avea să se înțeleagă cu ceilalți?

Mark o asigurase că avea să fie primită cu brațele deschise, ceea ce se și întâmplase, de fapt. Însă nu exista o anumită răceală în atitudinea soților Katani și nu arunca oare umorul lui Peter, din când în când, săgeți otrăvite?

Diana strânse pleoapele și încercă să adoarmă. Însă nu după mult timp lacrimi sărate începură să i se prelingă pe obraji. Se ridică în capul oaselor cu o smucitură și aprinse veioza.

Gata, ajunge, se certă ea singură, ștergându-se la ochi cu dosul palmei. *Numai asta mai lipsea, să mai devii și sentimentală cu toată harababura asta!*

Se sculă din pat și cotrobăi prin sacoșa de voiaj până dădu peste cartea pe care o căuta. Apoi își îndesă perna la spate și începu să citească.

O jumătate de oră mai târziu, când Liz intră plutind în încăpere o găsi pe Diana cufundată în *Misterul piramidelor mexicane.*

– Ce citești? întrebă ea curioasă, încercând să descifreze titlul cărții.

– Este o carte atât de interesantă, încât nu mă mai satur recitind-o, răspunse Diana.

– Ești aproape la fel ca Mark, constată Liz, ridicând indiferentă din umeri, după care se apucă să-și scoată multele ei bijuterii. Mereu ocupați cu câte o carte sau cu tot felul de vechituri. Cred că pentru el este un lucru foarte important să aibă pe cineva ca mine, care să-l facă

să-și mai schimbe din când în când ideile. Liz continuă să sporovăiască în timp ce se dezbrăca.

Diana trebui să recunoască, chiar împotriva voinței sale, că, deși cam plinuț, corpul Lizei era perfect proporționat. Nu era de mirare că fata era în stare să-l distragă pe Mark de la activitățile sale atât de serioase.

– Dar de data aceasta s-ar zice că munca l-a acaparat cu totul. Nici nu mai vede nimic altceva decât muncă și iar muncă! explodă Liz, întrerupând șirul gândurilor Dianei. Nu reușesc să-l conving să mă însoțească – fie și numai pentru două zile – la Acapulco. Un lucru însă pot să-ți spun, coborî ea vocea pe un ton confidențial, mă simt mai liniștită de când te cunosc.

Își împături cu multă grijă fusta cea lungă pe spătarul unui scaun și scoase din valijoara cu cosmeticale o cutie cu cremă hidratantă, continuând să vorbească în timp ce-și ungea fața cu cremă.

– În ultimele dăți Mark a avut cu el o serie de tinere doamne foarte atrăgătoare și,să fiu sinceră, acest lucru nu m-a făcut să mă simt prea fericită.

Liz se așeză pe marginea patului ei și o privi pe Diana cu ochi nevinovați și mari.

– Vreau să spun că tu nu ești una dintre acelea care se dau în vânt să se încurce cu Mark.

În loc să-i răspundă, Diana se mulțumi să răsfoiască filele cărții pe care o ținea în mâini.

– Și chiar dacă ai încerca, nu prea ai avea șanse. Liz se sculă și începu să-și șteargă crema de pe față cu un șervețel de hârtie. Mark și cu mine suntem... ei bine, aș putea spune că suntem prieteni destul de apropiați, vorbi ea privindu-se în oglindă, întorcându-i spatele Dianei. De îndată ce va termina cu lucrările de aici vom anunța logodna.

Diana tăcu în continuare și închise cartea, după care își luă deșteptătorul de voiaj de pe noptieră.

– Pun ceasul să sune la șase și jumătate, anunță ea fără a se pronunța în nici un fel asupra spuselor lui Liz. Vrei să te scol și pe tine?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai înnebunit? exclamă Liz îngrozită și se urcă în patul ei îngust. Pe priciul ăsta sunt sigură că nu voi reuși să mă bucur nici măcar de un minut de somn, se lamentă ea.

După ce Diana stinse lumina, Liz o întrebă curioasă:

– Ia spune, ați locuit în hotelul acela înfiorător din *Plaza de Mexico*, pe care Mark îl găsește atât de nemaipomenit? Și, fără a aștepta vreun răspuns, se grăbi să adauge. Eu am întotdeaună grijă să tragem la *Camino Real* când suntem împreună. Au cea mai bună discotecă pe care ți-o poți imagina. De altfel, acolo l-am învățat pe Mark să danseze.

Era evident că Liz nu aștepta nici un fel de comentariu, așa că Diana continuă să păstreze tăcerea, sperând

ca Liz să obosească totuși până la urmă. Și într-adevăr, nu după multă vreme, respirația regulată a lui Liz o înștiință că aceasta trecuse în lumea viselor, cu tot patul incomod pe care se odihnea.

Diana însă rămase încă mult timp trează în întuneric, imaginându-și-o pe Liz cum îl invită pe Mark la dans, apoi cum se abandonează în brațele lui cu mișcări unduitoare în ritmul muzicii latino-americane, cum își unduiește coapsele, prezentând un spectacol nemaipomenit, indiferent dacă dansa sau nu în ritm. Și, înainte ca să se cufunde, epuizată, în somnul adânc și izbăvitor, alte două lacrimi amare i se prelinseră pe obraji.

8

– NU! NU! NUUU! ȚIPĂ Liz și-și acoperi fața cu perna când, în dimineața următoare, țârâitul strident al deșteptătorului anunță că era ora șase și jumătate.

Diana se grăbi să-l oprească și sări repede din pat. După ce se spălă cu apă rece în ligheanul din colțul camerei își trase blugii spălăciți și îmbrăcă un tricou albastru. Își legă apoi părul cu o basma roșie, ca să-l ferească de praf și soare.

Când intră în sala mare îi găsi pe Mark și Peter la micul dejun.

– Măi, să fie, dar arăți de parcă ai fi gata să te apuci de treabă, o salută Peter.

– S-a sculat și Liz? vru să știe Mark.

– Am impresia că a adormit la loc.

Mark se mulțumi să dea din cap și tăcu.

Diana își clăti o ceașcă și-și pregăti un nes. Pe masă erau împrăștiate mai multe cutii cu *corn-flakes**. Diana își luă un pumn în farfurie și turnă deasupra lapte.

Intrară și soții Katani și se așezară la masă. Fiecare din

---

* Fulgi de porumb, în lb.engleză (n.t.).

ei serviră câte o bucată de *Tortilla* care rămăsese din seara precedentă.

Micul dejun decurse în tăcere. Fiecare se uita numai în propria-i farfurie și mânca, unii cu gândurile la munca ce îi așteptă, alții încă pe jumătate adormiți. După micul dejun se îndreptară spre *Landrover*-ul lângă care Juan deja îi aștepta.

Soarele care se înălțase deja pe cer nu reușise încă să străpungă pâcla cețoasă a dimineții. Întreaga piață părea stăpânită de o atmosferă ciudat de adormită. Indienii își vedeau de treburi în tăcere și cu un calm imperturbabil. Măgărușii păsteau pașnici în colțul lor. În zare se distingeau munții cu vârfurile înzăpezite ce străluceau orbitoare în bătaia razelor soarelui.

Diana privi în jur și se frecă la ochi. *Poate fi oare adevărat?* gândi ea. *Mă aflu cu adevărat aici? Aici, în Mexic?*

– Dacă ai să continui să stai așa cât este ziua de lungă, visând cu ochii deschiși, nu vei face nici o treabă, o smulse vocea necruțătoare din gândurile care o furaseră.

Răspunsul răutăcios pe care se pregătea să i-l dea îi muri pe buze când îl văzu pe Mark întorcându-se pe călcâie și dispărând în cortul unde îl aștepta Peter.

Diana își petrecu dimineața împreună cu Juan, catalogând desenele lui și făcându-i diverse propuneri ca să-și îmbunătățească tehnica de lucru.

În jurul prânzului li se alătură și Mark.

– Din păcate sunt nevoit să vă deranjez. Juan, vrei să fii atât de amabil și să te duci cu mașina la școală de unde să o iei pe domnișoara van Dorn și să o conduci la aeroport? Transmite-i, te rog, că sunt prins cu o problemă de maximă importanță și că mi-ar fi absolut imposibil să plec acum de aici. Am să o revăd de îndată ce se va întoarce din această călătorie.

Juan se holbă la Mark cu o expresie de nespusă uimire.

– Adică vreți să conduc până în oraș? întrebă el încă nesigur, în timp ce un zâmbet fericit începu să-i lumineze chipul.

– Firește. Mark râse și îl bătu bărbătește pe umăr. Sunt sigur că ai să te descurci.

Juan lăsă să-i cadă creionul din mână și porni în fugă în direcția în care era parcat *Landrover*-ul. În plină goană se întoarse și strigă:

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Larkin!

Diana râse cu poftă, făcându-i semn cu mâna.

– Cred că te adoră, spuse ea întorcându-se spre Mark.

– Posibil. După părerea mea este un băiat tare de treabă. Și foarte util.

– Unde mai pui că este și foarte talentat, adăugă Diana, ridicând unul din desenele lui Juan.

Mark stătea chiar în spatele ei și-l privea peste umăr. Instantaneu, Diana simți din nou că i se pune ca un nod în

stomac. Rămase nemișcată ca o stană de piatră, fără să cuteze să miște măcar un deget. Apropierea lui neașteptată și sentimentele pe care le declanșa în ea îi dădură aproape o stare de șoc.

– Bun, acum am pierdut destul timp cu vorba. Mark se îndreptă și făcu un pas lateral. Gata, acum înapoi la treabă! Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se cu pași grăbiți.

Ai putea lua câteva lecții de bună-purtare chiar și de la Juan, își zise în gând Diana, privind furioasă în urma lui. Apoi se așeză din nou la masă și-și continuă munca.

Razele soarelui ardeau atât de nemilos, încât Diana se văzu nevoită să-și pună basmaua ca să poată lucra mai departe.

– Până la urmă tot o să te alegi cu o insolație, auzi ea pe neașteptate o voce profundă în spatele său. Apoi simți cum cineva îi așează o pălărie pe cap și imediat după aceea se făcu întuneric în jurul ei. *Sombrero*-ul pe care i-l pusese pe cap Peter era mult prea larg și-i alunecase până peste urechi.

– Bine, dar este întuneric beznă aici, exclamă ea râzând.

– Unde mai pui că astfel nici nu vei avea cum să mai lucrezi, o necăji Peter.

– Vorbești de parcă ai fi Mark, chicoti ea și-și scoase *sombrero*-ul de pe cap.

– Da, e un tip cu adevărat fantastic, nu-i așa? se strâmbă Peter. Însă tocmai acest entuziasm al lui este cel care ne molipsește pe toți, noi ceilalți, și ne ține în viteză.

Aerul deveni parcă și mai încins. Henry Katani își petrecea ca de obicei timpul vorbindu-le indigenilor aproape fără întrerupere. Mark supraveghea cursul lucrărilor și dădea indicații ori de câte ori era nevoie, iar Peter era peste tot și nicăieri.

Singura persoană care lucra cu calm, în același ritm, era Tina Katani. S-ar fi zis că nici nu observa activitatea deseori haotică ce se desfășura în jurul ei, iar dacă observa totuși ceva, nu o deranja în nici un fel.

În curând Diana își dădu seama că și ea era capabilă de asemenea performanță. Reuși să treacă peste strigătele bărbaților, hârșâitul sapelor și bocănitul târnăcoapelor devenite un zgomot de fond al muncii ei, un inevitabil decor sonor.

Se smulse din concentrarea cu care lucra doar atunci când Tina se apropie de masa ei, ștergându-și palmele de blugi și întrebând-o dacă nu face o pauză de masă. Abia atunci Diana își dădu seama cât de târziu se făcuse.

– Imediat ce termin de desenat acest model, încuviință ea din cap, arătând spre o frescă la a cărei copie tocmai lucra.

Tina se uită în jur, căutându-și soțul. Acesta se întoarse spre ea, ca și cum i-ar fi simțit privirea. Tina făcu un semn

spre ceasul pe care îl purta la încheietura mâinii, dându-i de înțeles că se făcuse ora de masă. Apoi se întoarse din nou spre Diana, oftând.

– Nu poartă ceas. Nici nu ar avea vreun sens, deoarece și-l pierde de fiecare dată, spuse ea, pornind în întâmpinarea profesorului, cu care se retrase în cort.

Nu după mult timp se apropie și Peter.

– Desenezi foarte frumos, Diana, spuse el, aruncând o privire asupra schiței la care ea lucra. Se vede cât de colo că ești foarte talentată. Dar chiar și cei mai mari artiști trebuie să mai și mănânce. Cum rămâne, vii cu mine?

– Da. Sinceră să fiu chiar că mă simt flămândă.

Diana își strânse creioanele într-un etui.

– Știi cumva ce avem de mâncare?

– Of, cum de am putut uita! exclamă Peter, plesnindu-se cu palma peste frunte. Știi, aici nu avem frigider, și din acest motiv fiecare își ia cu el ce-i place din alimentele pe care le avem la școală. Iar tu nu ți-ai luat nimic.

– Lasă, nu face nimic, îl consolă Diana. Am să vă țin pur și simplu companie și am să mă odihnesc un pic.

– Prostii! se revoltă Peter. Îți dau jumătate din sandvișul meu.

– Și eu la fel, intră în vorbă Mark, care tocmai se apropiase. Dar ce s-a întâmplat, ți-ai uitat pachetul de mâncare, Diana? întrebă el, încrețindu-și ușor fruntea.

– Nu, se grăbi Peter să răspundă în locul ei. Eu sunt cel care a făcut o greșeală de neiertat, pentru că am uitat să-i spun că fiecare trebuie să aibă grijă să-și ia ceva de mâncare la el. Am uitat ca pământul, pur și simplu.

– Dar așa ceva nu-ți prea stă în fire, spuse Mark mirat, aruncându-le celor doi o privire suspicioasă.

Peter rămase nedumerit câteva clipe, dar apoi își apăsă mâinile pe piept și exclamă cu voce plină de patos:

– Frumusețea lui Liz m-a tulburat în asemenea măsură, încât m-am găsit în imposibilitatea de a mai gândi limpede!

Mark nu se putu împiedica să nu zâmbească și-i dădu un brânci amical între coaste. Apoi porniră toți trei agale spre cort.

După ce se așezară cu toții la masă, fiecare dădu Dianei o parte din mâncarea pe care o luase cu el, astfel încât aceasta primi mai mult decât putu să mănânce.

După ce terminară, toți se simțiră cuprinși de toropeală. Tina Katani se lăsă pe spate în scaun, închise ochii și ațipi, în timp ce bărbații se aplecară asupra unei hărți.

Diana urmă exemplul Tinei. Închise și ea ochii și încercă să se relaxeze. Tentativa îi dădu însă greș, pentru că auzi dintr-o dată vocea lui Mark răsunând deasupra ei.

– Încearcă asta înainte de a adormi.

Diana îl privi obosită, mijind ochii. Mark îi întindea un *sombrero*.

– Mulțumesc, șopti ea, punându-și-l pe cap. Se potrivea perfect.

– Soarele este foarte periculos aici, spuse Mark când ieșiră împreună din cort. Și nu doresc să faci vreo insolație...

Se opri o clipă lângă masa ei de lucru și Diana avu impresia că ar fi dorit să-i mai spună ceva. Dar apoi se răzgândi. Sprâncenele i se încruntară, de parcă s-ar fi concentrat asupra unui lucru anume, îi întoarse brusc spatele și se îndepărtă fără nici un cuvânt...

Juan se întoarse abia târziu după-amiază și opri *Landrover*-ul la marginea luminișului.

Diana văzu cum îi spune scurt ceva lui Mark, care reacționă doar ridicând în silă din umeri și se cufundă din nou în muncă, fără a spune nici un cuvânt.

Juan se îndreptă fără grabă în direcția ei. Ținea capul plecat, și, când ajunse lângă ea, Diana putu să observe cât de tulburat părea. Era o atitudine total neobișnuită pentru el.

– Ce s-a întâmplat? îl iscodi ea. Faci o față de parcă ar veni chiar acum sfârșitul lumii.

Câteva clipe, Juan tăcu, apoi izbucni:

– Domnișoara van Dorn m-a însărcinat să transmit câteva lucruri foarte vulgare domnului Harrison din partea ei. Eu însă nu vreau să... Se poticni, căutând cuvântul potrivit.

– Nu voiai să-l faci să sufere, nu-i așa? îl ajută Diana.

– Da. Juan încuviință repede din cap, urmărind cu privirea silueta lui Mark care traversa șantierul.

– Sunt convinsă că domnul Harrison știe foarte bine acest lucru, îl consolă Diana. Nu pune atât de mult la inimă. Hai, apucă-te din nou de lucru. Ai să vezi, te va ușura. Uită ce s-a întâmplat...

Îi înmână un creion și-i împinse în față câteva plăci de ceramică. Nu după mult timp Juan era cufundat cu totul în munca sa și părea din nou împăcat cu sine.

Diana își schimbă poziția în care ședea și-și îndreptă spatele. Toți mușchii o dureau. Nu era obișnuită să stea atâtea ore așezată în aceeași poziție.

Când ridică privirea spre Tina constată mirată că aceasta se și apucase să acopere plăcile de mozaic cu o folie de plastic.

Așadar, a trecut și această lungă zi de lucru, își spuse ea. Răsuflă ușurată. Munca pe care o avea de făcut i se părea deosebit de interesantă și și-o îndeplinea cu plăcere. Cu toate acestea era bucuroasă că aveau să se întoarcă la școală și că va putea să se odihnească. Pe deasupra se simțea și lihnită de foame.

Își strânse lucrurile și, nu după multă vreme, ședea alături de restul echipei în mașină. Când ajunseră în apropierea școlii îi întâmpină aroma plăcută a bucatelor

pregătite de Maria. Nu dură decât foarte puțin până se înghesuiră cu toții în jurul mesei în așteptarea cinei simple însă, datorită talentului culinar al Mariei, atât de gustoase.

Pentru că mâncărurile erau puternic condimentate se bău destul de mult. Conversația deveni și ea tot mai aprinsă.

La fel ca în ziua precedentă, după cină, Tina și Diana îi dădură din nou o mână de ajutor Mariei la spălatul vaselor. Apoi Diana se așeză lângă Mark și Peter, care încă nu se sculaseră de la masă și păreau să discute cu aprindere. În aceeași clipă Mark se ridică brusc.

– Am ceva de adus, spuse el. Tina, cheamă-l și pe Henry.

– Și eu la fel! exclamă Peter, ieșind grăbit pe ușă, împreună cu Mark.

Rămasă singură, Diana privea încurcată la masa acum goală. Însă după numai câteva minute Mark își făcu din nou apariția, având câte o sticlă în fiecare mână.

– *Tequila!* explică el rânjind mulțumit. Se duse la dulap și scoase câteva pahare în care turnă un amestec din *Tequila,* lichior și suc de lămâie.

În acel moment se întoarse și Peter, cu o chitară atârnată de gât, ciupind câteva acorduri.

Mark așeză paharele pe o tavă, pe care o adusese la masă. Cu gesturi ceremonioase așeză în fața fiecăruia

câte un pahar de băutură, apoi îl ridică pe al său și închină în cinstea Dianei.

– Henry, Tina, Peter și cu mine formăm o echipă care lucrează împreună de o veșnicie. Din când în când, mai vine și altcineva ca să ne dea o mână de ajutor. Făcu o scurtă pauză în care o privi pe Diana cu multă insistență.

– Tu, Diana, ești în schimb o persoană deosebită. Iar noi vrem să serbăm astăzi în mod oficial, ca să zic așa, primirea ta în mijlocul nostru. Și asta, închinând cu o specialitate mexicană...

În clipa în care Mark se pregătea să-și ducă paharul la gură, Tina, cea atât de liniștită de obicei, sări în picioare pe neașteptate.

– Doresc din toată inima să-i urez Dianei un călduros "Bine ai venit" în mijlocul nostru. Nu știu ce-a pățit Juan astăzi, cât timp a fost plecat în oraș, știu doar că atunci când a venit înapoi era complet întors pe dos. Iar Diana a reușit în doar câteva minute să-l facă să-și revină la normal și să se apuce de lucru, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tina își ridică paharul și Henry o aprobă cu o mișcare vioaie a capului.

– Și acum, că ai fost primită în mod oficial în rândurile noastre, Diana, spuse Peter cu voce tare, ciupind un alt acord la chitară, te-am ruga să nu uiți să-ți iei și tu mâine pachețelul cu mâncare.

Toată lumea râse și gustă din băutură.

Diana nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de bine. Nu-i venea să creadă că numai cu o seară înainte adormise plângând.

Peter își goli paharul dintr-o sorbitură și sări cu chitara în brațe pe un scaun.

– Mult stimatele mele doamne, stimați domni. Peter Simmons vă va delecta acum cu un solo la chitară. Sunteți invitați cu toții să cântați cât de bine vă pricepeți și cât de tare vă ține gura! zbieră el, și imediat se auziră primele acorduri din *Home on the Range**.

După câteva încercări neizbutite începură și ceilalți să cânte cu el și până la urmă reușiră să termine laolaltă cântecul cu bine.

De-acum nimic nu îl mai putu reține pe Peter, care se dezlănțui: cântă toate cântecele populare americane pe care și le putu aminti, trecu apoi la șlagărele *la modă pe Broadway*** pentru a termina cu îndrăcitele melodii mexicane.

Cântară și râseră din plin, iar când sosi și timpul să meargă, în sfârșit, la culcare, Diana se apucă să strângă paharele goale.

– Întrucât de acuma fac parte în mod oficial din echipa voastră nu vreau să scap ocazia să fac benevol de serviciu la bucătărie, proclamă ea.

* La ferma de acasă, în lb.engleză (n.t.).
** Bulevardul teatrelor și cabaretelor din New York, inima lumii artistice. americane (n.t.).

Profesorul Katani se aplecă peste masă și o mângâie prietenește pe obraz.

– Ești cu adevărat un membru de nădejde al echipei noastre, spuse el, zâmbindu-i cu căldură.

– Este cea mai înaltă laudă care se poate auzi din gura lui Henry, comentă Peter.

Soții Katani se ridicară și-și luară rămas bun. Peter spuse, de asemenea, noapte bună și ieși cântând la chitară o ultimă melodie.

– Cu toții te plac, spuse Mark când rămaseră, în sfârșit, singuri.

– Și eu îi iubesc, răspunse Diana cu ochi sclipitori. M-am simțit nemaipomenit în mijlocul vostru, în această seară.

Pe neașteptate Mark îi luă paharele goale din mână.

– Trebuie să-ți spun ceva, Diana... începu el cu voce schimbată.

Îi ținu mâinile într-ale sale și o fixă cu acea privire străpungătoare și plină de expresivitate, care o făcuse și altă dată să se simtă lipsită de voință.

– Dacă m-am comportat cumva mai ciudat, de vină este faptul că eram destul de necăjit atunci când am fost să te iau de la aeroport. Însă asta nu avea nici o legătură cu tine.

Lăsă capul în jos și-și privi vârfurile pantofilor. Vocea îi scăzuse, devenind un fel de șoaptă răgușită. Mark, cel

care obișnuia să împartă tuturor ordine, avea acum dintr-o dată dificultăți să-și găsească cuvintele.

Diana se plecă încordată înainte. Ce vroia oare să-i spună?

– Mă tem că nu voi fi în stare să-ți explic acum, însă aș vrea să știi măcar că sunt foarte fericit că te afli aici. Duse mâna Dianei la buze și depuse un sărut tandru pe vârful degetelor ei. Deși atingerea buzelor lui fusese abia perceptibilă, Diana avu impresia că întregul trup îi este cuprins de un foc mistuitor. Pieptul îi tresăltă de un dor fierbinte, sfâșietor, care aproape că o împiedică să mai respire.

Mark sărută acum podul palmelor ei. Diana se scutură înfiorată și avu sentimentul că i se înmoaie genunchii. Dintr-o dată simți o dorință nestăpânită de a-și încolăci brațele după gâtul lui și de a se lipi toată de trupul acestuia. Tânjea după tandrețea îmbrățișării lui, dorea să se dăruiască toată acelei senzații nesfârșit de dulci pe care o provoca mângâierea mâinilor lui. Dar în mintea ei încolți o ultimă fărâmă de rațiune, care o întrebă unde aveau să ducă toate acestea. Ce voia, să devină încă un nume pe lista cuceririlor lui galante? Nu va merge oare Mark să o întâmpine pe Liz la întoarcerea ei de la Acapulco, pentru a o primi cum se cuvine? Și ce aveau să spună ceilalți când își vor da seama că de această dată ea era cea care juca rolul *prietenei sale intime?*

Mark se plecă spre ea ca să o strângă în brațe. Însă Diana sări în picioare cu asemenea violență, încât fu cât pe ce să răstoarne paharele de pe masă.

– Cred că este mai bine pentru amândoi dacă respectăm ceea ce ai propus încă de pe când ne aflam pe aeroport. Sunt doar un membru al echipei voastre, la fel ca oricare, și cred că ar fi mai bine dacă m-ai trata ca atare. Orice ar depăși acest cadru nu ar avea nici un rost.

Mark se opri năucit și o privi câteva clipe uluit, ca și cum nu și-ar da seama ce se petrece cu el. Apoi chipul i se întunecă și se ridică încet de pe scaun.

Făcu un pas în direcția Dianei și o trase spre el cu o smucitură. Strânsoarea lui era atât de puternică, încât îi era imposibil să i se opună.

– Mark, ce înseamnă...

Bărbatul îi strivi buzele cu gura lui, înăbușindu-i strigătul de surpindere cu un sărut pătimaș.

Copleșită de această reacție, pe cât de violentă pe atât de neașteptată, cuprinsă de tumultul propriilor sentimente pe care gestul bărbatului le dezlănțuise în sufletul ei, Diana se lăsă moale în brațele lui și îi întoarse sărutul fără voie, cu aceeași patimă.

După un timp strânsoarea mâinilor sale slăbi și Mark o îndepărtă puțin de pieptul său. Îi ridică bărbia cu degetul, căutându-i privirile.

– De acum încolo va fi așa cum îți dorești – relația

dintre noi va deveni strict profesională, spuse el cu răceală. Dar să nu cumva să-ți închipui că sărutul de adineauri s-ar datora numai consumului exagerat de *Tequila!*

Diana tremura din tot corpul. Buimacă și incapabilă să spună ceva, rămase pironită locului, privind în urma lui Mark care ieși din cameră, trântind zgomotos ușa în urma sa.

Spălă paharele cu degete care aproape că nu-i mai dădeau ascultare, stinse lumina și se strecură cu sufletul împovărat în camera ei. În timp ce stătea culcată, în întuneric, cu privirile ațintite în tavan, rațiunea îi spuse că acționase așa cum trebuia. Însă altceva din ea o făcea să se simtă singură și pierdută, făcând-o să tânjească după apropierea lui Mark.

Inexplicabil, lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji. Strânse furioasă pumnii. Numai asta îi mai lipsea, să mai și plângă de dragul lui.

Supărată, se răsuci pe o parte și-și încleștă strâns pleoapele. Nu dură mult și se cufundă într-un somn adânc.

Și ziua următoare începu cu aceeași vreme senină și însorită, tipică pentru perioada secetoasă. Însă cu toții știau că nu avea să mai dureze mult timp până când vremea bună nu va mai rămâne decât o amintire îndepărtată.

Mark îi explicase Dianei că aveau două motive să se grăbească cât puteau: în primul rând pentru că mijloacele financiare începeau să se epuizeze și în al doilea rând pentru că, o dată cu începerea anotimpului ploios, munca în aer liber devenea practic imposibilă.

Diana mâncă puțin la micul dejun, îndesă niște pâine și câteva fructe într-o pungă și se alătură celorlalți la mașină.

– Bună dimineața, o salută Mark, fără a se învrednici nici măcar să o privească.

Fiecare dintre ei își continuă activitatea devenită de-acum obișnuită. Indienii marcară o nouă zonă de excavare, mai mare decât prima, în timp ce Henry Katani se agita în felul lui obișnuit printre muncitori; notând mereu diferite simboluri ciudate în carnețelul său.

La ora prânzului se strânseră cu toții în cort, ca la un semnal nevăzut, pentru a mânca și a se odihni.

După- amiază, soarele ardea și mai dogoritor, și mulți dintre ei își traseră *sombrero*-ul mai adânc pe frunte sau părăsiră locul de muncă ca să se răcorească cu o băutură rece.

Într-un târziu, liniștea fu pe neașteptate străpunsă de zgomotul unui motor. Speriată, Diana scăpă creionul din mână, și Tina strânse atât de puternic la piept vasul de ceramică pe care îl curăța, încât mai-mai să-l spargă.

Peter trona cu un rânjet larg pe excavator și începu să

îndepărteze primul strat de pământ. Așadar, săpăturile începuseră, în sfârșit.

9

ZILELE SE SCURGEAU una după alta, împlinite prin muncă neobosită, discuții și o camaraderie pe care condițiile dificile de viață și spațiul insuficient o impuseseră practic de la sine.

Doar Mark era o excepție. Deși nu se declara fățiș nemulțumit cu activitatea desfășurată și cu toate că ideile sale erau confirmate, iar multe dintre presupunerile lui se adevereau prin intermediul unor piese valoroase pe care le descoperiră, se vedea de la o poștă că, în fond, era dezamăgit de rezultatele obținute.

Tina descoperea mereu noi paralele între obiecte care proveneau din cele mai diferite colțuri ale țării, iar Henry și Diana deslușeau importante asemănări în simbolurile folosite în diversele lor scrieri.

Din păcate, însă nici una din descoperirile lor nu constituia dovada elocventă cu ajutorul căreia să poată fi trecut zidul de neîncredere.

Materialele pe care reușiseră să le strângă erau pur și simplu insuficiente pentru a putea considera proiectul ca finalizat.

Seara, când ședeau confortabil împreună la o carte de

joc sau ascultându-l pe Peter cântând la chitară, se întâmpla deseori ca Mark să se ridice și să iasă din încăpere, pentru a se duce să mai lucreze. Alteori, când ședeau în sala de mese și citeau, Diana surprinsese, de câteva ori, atunci când ridica pe neașteptate ochii din carte, că Mark o urmărea cu o privire ciudată, greu de definit.

Relația dintre ei devenise întocmai așa cum conveniseră: se rezuma exclusiv la sfera profesionalului. Însăși Diana se mira cât de lin păreau să evolueze lucrurile. Nu îi venea prea greu să discute cu el, practic, despre orice subiect. Dar nu își putea împiedica totuși inima să nu bată mai repede când se uita la ea cu privirea aceea ciudată sau când se mai întâmpla să stea mai aproape de ea decât de obicei.

Într-o seară, în timp ce Diana și Peter ședeau ghemuiți pe treptele de intrare în școală, acesta dădu frâu liber gândurilor care-l preocupau:

– Nu l-am văzut niciodată pe Mark atât de încordat ca acum. Proiectul acesta pare să-i dea multă bătaie de cap. E drept că am progresat destul de mult, dar este clar că lui nu i se pare suficient. De aceea îi și vine atât de greu să se deconecteze, să se mai gândească și la altceva. De ce să mint, continuă el cu un zâmbet șiret, în ultimele rânduri, când am lucrat împreună, întotdeauna au roit și câteva fetițe drăguțe în jurul lui, care-și dădeau toată osteneala

să-i intre sub piele – deși de cele mai multe ori nu reușeau decât să-l scoată din sărite...

– Să-l scoată din sărite? întrebă dintr-o dată foarte interesată Diana.

– Ba bine că nu! râse Peter. De fiecare dată când vreo fiică a cine știe cărui membru al colegiului universitar lua parte la vreun curs de antropologie și îl întâlnea pe Mark, îi cerea neîntârziat tăticului ei să-i aranjeze o participare la următoarea noastră expediție. Iar până acum, Mark a dat dovadă de mult prea multă diplomație pentru ca să le refuze. Ei bine, de cele mai multe ori era însă nevoit ca, pe lângă propriile-i îndatoriri, să ducă la îndeplinire și pe cele ale admiratoarelor sale.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă.

– De aceea și suntem cu toții atât de bucuroși că te afli aici. Henry s-a cam pripit și te-a inclus, de cum te-a văzut, în categoria fetelor despre care tocmai vorbeam. Dar a fost nevoit curând să-și schimbe total părerea. Suntem încântați cu toții cât de consecventă ești în muncă.

– Eu, una din fetele alea? întrebă Diana sincer uimită. Dar, cum a putut, pentru Dumnezeu, să gândească așa ceva? Eu nici măcar nu sunt genul lui.

– Ei hai, nu este cazul să te subapreciezi acum în asemenea hal! o liniști Peter cu bunăvoință. Până și eu am trăit cu impresia că între voi doi este o chestie mai deosebită, când Mark mi-a dat dispoziția să te angajez.

– Ia spune, tu despre ce vorbești acolo? îl întrebă Diana tulburată.

– Când au sosit cererile de angajare pentru acest proiect, Mark se afla încă în Yucatan. L-am sunat și i-am citit lista solicitanților. Când ți-a auzit numele mi-a cerut, fără nici cea mai mică ezitare, să mă ocup să fii primită în echipă. Iar mai apoi, când Liz a venit să se lămurească în ceea ce te privește...

– Să se lămurească în legătură cu mine? exclamă Diana. Îl privea pe Peter de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

– Ba bine că nu! râse acesta. Se află de ani de zile pe urmele lui Mark, ca dracu' pe urmele sărmanului suflet. De câte ori află că vreo fată mai atrăgătoare își face apariția în expedițiile noastre, hop și ea, ca și cum ar vrea într-un fel să-i reamintească de existența ei. Până acum Mark a acceptat acest joc, dar numai din cauza mătușii ei și a banilor, înțelegi tu, desigur. Uneori îl mai iau și eu peste picior și-i zic să o ia pe Liz, în sfârșit, de nevastă. El însă nu face decât să râdă și-mi răspunde că a învățat deja de la ea să danseze. Bun, dar acum zic că am bârfit destul. Oamenii ca noi, care muncesc din greu, nu trebuie să piardă orele de somn.

În noaptea aceea Diana se răsuci fără contenire de pe o parte pe alta. Era oare posibil ca Peter să fi avut dreptate?

Să nu fi fost oare articolele pe care le citise în ziare despre Mark decât născociri amplificate de goana după senzațional? Să fie oare justă aprecierea lui Peter cu privire la relația dintre Liz și Mark, sau evita Mark să recunoască cu bunăștiință cât de mult ținea la ea?

Una din întrebări o chinui în mod deosebit: De ce dorise Mark să o angajeze neapărat?

Era doar destul de sigură că interesul lui față de ea era numai trecător – sau se înșela ea?

Atâtea întrebări rămaseră fără răspuns... Diana reuși să adoarmă de-abia la primele ore ale dimineții.

În dimineața următoare cerul se acoperi de nori, iar aerul deveni apăsător și umed.

Chiar de la început, nimic nu mergea cum trebuie. Mai întâi au făcut o pană pe calea spre tabără și au fost obligați să parcurgă pe jos restul drumului, într-o căldură înăbușitoare. Apoi, au constatat că indigenii nu manifestau nici cea mai mică tragere de inimă să muncească, întrucât în satul vecin avea loc o sărbătoare care se părea că pentru ei era mult mai importantă.

Una dintre piesele descoperite, de cea mai mare importanță, alunecă din mâinile transpirate ale Tinei și se sfărâmă în mii de cioburi. Iar când mai și constată că se tăiase, Henry îi urlă lui Mark că se comportă aidoma unui stăpân de sclavi și că el unul refuză să mai lucreze fie și un singur minut, începând din acel moment.

Speriată, Diana se aștepta ca din clipă în clipă să izbucnească furtuna, însă Mark se mulțumi să strângă din buze și să-i arunce profesorului o privire lungă.

Rupse tăcerea abia după câteva minute, spunând calm:

– E-n regulă, asta ar fi tot pentru ziua de azi. Henry, spune-le indienilor că pot să se ducă la serbarea aia a lor. Iar dacă aveți chef, propun să-i însoțim și noi.

De îndată ce li se aduse la cunoștință vestea cea bună, indienii se făcură nevăzuți cât ai bate din palme. Între timp, Juan reparase mașina și nu dură prea mult până când luară loc cu toții în ea și le reveni buna dispoziție. Parcurseră drumul spre satul în care avea loc serbarea râzând și cântând. Era vorba despre o sărbătoare închinată unuia dintre sfinții protectori ai locului. Toată lumea era veselă și din toate ungherele răzbăteau zgomote și muzică.

În piața satului se construiseră tarabe, de unde se putea cumpăra tot ce-ți dorea inima și la care se înghesuiau, de-a valma, turiști și localnici.

Numaidecât, Henry Katani se amestecă în mulțime cu mult entuziasm, întorcându-se după îndelungi târguieli și negocieri cu atâtea pungi pline de fructe și zarzavaturi, încât de-abia le mai putea duce singur în brațe.

– Astea-s pentru Maria, anunță el cu un aer fericit. Din astea ne poate găti mâine o masă pe cinste.

Dinspre centrul pieței răzbi până la ei zornăit de castaniete și răpăit de tamburine. Curioși, se îndreptară în direcția de unde venea muzica și descoperiră curând un mexican focos, care își rotea imensul *sombrero* cu gesturi violente, invitând asistența să privească.

În spatele lui se afla o formație de muzicanți, înarmați cu cele mai diverse instrumente mexicane și care atacară o melodie cu un ritm îndrăcit.

La început, bărbatul îmbrăcat în costum de *cowboy* mexican începu să se miște vag în ritmul muzicii pentru a trece imediat la unul din renumitele dansuri populare mexicane, cu complicate combinații de pași. Dansatorul îi executa însă cu o astfel de ușurință și atât de mare entuziasm, de parcă nu ar fi făcut toată viața nimic altceva, și curând publicul se simți atât de antrenat, încât se porni și el să bată din palme și să cânte.

Când muzica încetă, dansatorul se înclină adânc de câteva ori și-și roti din nou *sombrero*-ul, invitând spectatorii să-i arunce bănuți în el. De asudată ce era, fața lui rotundă sclipea, iar ochii îi luceau de mulțumire.

Formația continuă să cânte și, treptat, asistența începu și ea să danseze. După părerea Dianei muzica era plină de viață și părea să se adreseze tuturor.

Mark o roti atât de nebunește, încât în curând simți că i se taie respirația și se văzu nevoită să-l roage să o menajeze.

– Nimeni nu-ar plăti nici măcar un *peso* ca să mă vadă pe mine dansând, spuse ea râzând când dansul se sfârși.

Era atât de amețită, încât trebuia să se țină de Mark pentru a putea merge.

– Ce-ai zice de un mic întăritor, pentru a te înarma în vederea unor viitoare fapte? întrebă el.

Diana găsi că era o idee foarte bună și, când puțin mai târziu ea mușca cu poftă în fața unei tarabe unde se vindeau gustări dintr-o *Tortilla* foarte condimentată, îl auzi întrebând-o:

– Ei, ia zi, nu-i așa că nu numai eu am o limbă de azbest?

– Când cineva e confruntat zi de zi cu bucătăria Mariei, răspunse ea mestecând, fără să se lase prea mult impresionată, ce mănânc eu aici este un joc de copii.

– Mda, constată el în timp ce-și continuau drumul prin mulțime, este cu adevărat uimitor cât de repede te poți acomoda cu atâtea lucruri străine ție.

– Nici nu este de mirare că-mi vine ușor, răspunse Diana, care își îndesă ultima bucată de *Tortilla* în gură, din moment ce voi faceți tot ce e posibil ca să-mi fie cât mai ușor. Sunteți niște oameni minunați. Mi-ați fost de un ajutor imens.

Mark se opri brusc și o luă de mână.

– Mă tem că eu, cel puțin, nu am fost cine știe ce amabil cu tine, spuse el.

– Și am învățat o mulțime de lucruri – în special în ceea ce privește munca. Diana accentuă ultimele cuvinte.

– Diana, izbucni Mark pe neașteptate, sunt atâtea lucruri pe care trebuie neapărat să ți le spun. Inițial, avusesem de gând să aștept până terminăm treaba aici, însă...

– În acest caz, hai mai bine să vorbim despre asta mai târziu, îl întrerupse Diana, dându-se în lături cu un pas pentru a-i evita atingerea.

Merseră mai departe și se opriră în fața unei tarabe pe care erau etalate diverse podoabe.

– O, privește! Sunt exact genul de bijuterii care îmi plac cel mai mult! Ce păcat că se găsesc atât de rar! exclamă ea entuziasmată.

Taraba era plină de lădițe cu cele mai trăznite modele de podoabe din argint, toate confecționate manual. Diana se aplecă asupra lor, examinând fiecare podoabă în parte.

Cu un gest firesc, Mark o cuprinse cu brațul de după talie. Se bucurară astfel împreună, gustând din plin și fără nici o grijă atmosfera relaxată și însorită care-i înconjura. Razele calde ale soarelui reușiseră și ele, într-un târziu, să străpungă stratul de nori.

După câteva ore membrii echipei se regăsiră, unul câte unul, lângă mașină.

În timpul drumului de întoarcere spre școală, atenția

Dianei fusese atrasă de o clădire veche, pe jumătate în ruină.

Întrebă despre ce era vorba și îi răspunse Juan, explicându-i că era o biserică foarte veche, care arsese cu mult timp în urmă și fusese înlocuită apoi cu biserica cea nouă din piața satului. În mintea Dianei încolți un gând, căruia însă nu-i dădu prea multă atenție, fiind absorbită de conversația celorlalți.

Buna dispoziție se menținu și în timpul cinei și, după ce, cum devenise obiceiul de la o vreme, toate cele trei femei terminară spălatul vaselor, Diana întrebă:

– Mai poți zăbovi câteva clipe, Maria?

Alergă în camera ei și se întoarse curând cu o coală de desen. Era un portret care-l reprezenta pe Juan în timp ce lucra. De câteva zile Diana își folosise o parte din timpul pentru pauza de masă pentru a realiza portretul băiatului. Surprinsese foarte bine zelul și ambiția cu care își făcea Juan treaba, seriozitatea cu care lucra.

Când o îmbrățișă, ochii Mariei sclipeau de încântare și, în timp ce ieșea, îi șopti lui Mark:

– *Es una muchacha encantadora.*

Mark zâmbi și încuviință din cap.

– Și acum, în încheiere, puțină muzică! strigă Peter plin de exuberanță și se întinse după chitară. Cântară împreună câtva timp, după care fiecare se retrase în camera sa. În cele din urmă Diana rămase singură cu Mark.

– Ce ți-a spus de fapt Maria adineauri, înainte de a pleca?întrebă ea.

Mark o privi lung, și o mică scânteie dansa în ochii lui cenușii ca oțelul.

– A spus *es una muchacha encantadora*, ceea ce se poate traduce prin: "Este o fată drăguță". Iar atunci când spune așa ceva, Maria vorbește foarte serios. De altfel, sunt perfect de acord cu ea, poate doar cu observația că *drăguță* nu este exprimarea cea mai potrivită. Aș spune mai degrabă *demnă de a fi iubită sau încântătoare.* Cu aceste cuvinte se întoarse și ieși grăbit afară.

Cu obrajii roșii ca para focului, Diana rămase pironită în mijlocul încăperii, străduindu-se din greu să-și limpezească gândurile. Începu să-și dea treptat seama că în tot acest timp încercase să se păcălească pe sine însăși.

Nu faci decât să te minți singură, își vorbi ea, în timp ce se dezbrăca cu mișcări încete în fața patului.

De ce nu vrei să recunoști că te-ai îndrăgostit de el până peste urechi! Nu vezi că te topești ca zăpada la soare doar când te privește și, dacă te mai și atinge, uiți pur și simplu că mai există și restul lumii.

Tulburată, dar nespus de fericită de întâmplările zilei, Diana se strecură sub pătură. Adormi repede, pentru că ziua care trecuse nu fusese doar emoționantă, ci și extrem de obositoare.

A doua zi, Diana se trezi foarte devreme. Se simțea

minunat de proaspătă, așa că sări din pat și se îmbrăcă imediat. Își prepară o ceașcă de cafea la bucătărie și se așeză apoi, înarmată cu creion și o coală de hârtie, pe treptele de la intrare, ca să deseneze.

Îndrăgea mult aceste prime ore ale zilei, când lumina crepusculară încă se mai întindea deasupra văilor și când totul în jur părea încă atât de pașnic și de liniștit.

– Așadar, tu ești aceea care bântuie pe-aici atât de devreme, răsună dintr-o dată o voce în spatele ei. M-am întrebat deseori de la cine provine ceașca goală de cafea pe care o găsesc mereu în spălătorul de vase. Mark se așeză pe treaptă, lângă ea. Ei bine, de-acum știu cine este.

Își trecu mâna ca într-o joacă prin părul ei ce strălucea în lumina zorilor, aruncând reflexe arămii.

Diana vru să-și îndepărteze o șuviță căzută pe frunte, însă Mark îi reținu mâna cu un gest hotărât, vorbindu-i cu voce neobișnuit de blândă.

– Nu. Ești minunat de frumoasă așa cum ești.

Își plimbă degetul de-a lungul decolteului tricoului ei albastru și îi ridică fața, obligând-o să-l privească în ochi.

– Pari o păpușă din porțelan, spuse el cu un zâmbet ciudat. Însă, ce-i drept, o păpușă din porțelan destul de rară – una pistruiată, adăugă cu o undă de ironie. A, să nu uit, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și o scoase cu pumnul strâns.

Apoi desfăcu pumnul încet, și Diana zări un medalion

micuț din argint, în formă de cheiță, agățat de un lănțișor subțire din argint.

Diana își ținu respirația aproape fără să-și dea seama. Ochii îi străluceau ca două stele când reuși să articuleze:

– Vai, dar e... e minunat de frumos.

Mark o prinse de umeri și o răsuci cu blândețe cu spatele spre el. Îi așeză cu multă grijă lănțișorul în jurul gâtului și i-l închise la spate. Apoi o sărută pe umăr, șoptindu-i la ureche:

– *Es una muchacha encantadora.*

Diana se răsuci spre el, își încolăci brațele pe după gâtul lui și-l trase spre ea, în jos. Fără a-și da seama ce face, îl sărută cu o patimă care trăda fără tăgadă sentimentele pe care le încerca în clipa aceea. Apoi se lipi de el, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume să stea aici cu Mark, în lumina încă firavă a zorilor, și să se bucure de dezmierdările lui.

– Ei bine, trebuie să mărturisesc că, deși asta nu are nici cea mai mică legătură cu sarcinile pe care le avem de îndeplinit aici, începu Mark încruntându-și în glumă sprâncenele, a fost cât se poate de plăcut, adăugă el în șoaptă. Apoi se aplecă spre ea, vrând s-o sărute.

Diana îl respinse însă cu blândețe. Cuvântul *sarcini* o trezise la realitate.

– Mark, începu ea, tocmai îmi propusesem ca astăzi să discut un anumit lucru cu tine. Ei bine, nu văd de ce nu aș

face-o de îndată. Nu am reușit să adorm decât spre ziuă, atât de mult mă obseda. Îți amintești ce a spus Juan ieri în legătură cu ruinele vechii biserici? Vreau să spun – de ce n-am încerca să săpăm acolo? Doar nu ne mai lipsesc decât puține piese din seria de fresce pe care am alcătuit-o. Și dacă le găsim și pe acestea, teoria ta va deveni un lucru dovedit. În cartea pe care mi-ai dăruit-o pe vremuri scrie că spaniolii își construiau deseori bisericile pe ruinele templelor. Iar în locul în care săpăm acum, deja de o săptămână încă nu am scos nimic nou la lumină. De ce nu ne-am încerca norocul și în altă parte?

– Nu, Diana. Nu este atât de simplu, îi explică Mark cu răbdare. Nu putem sări așa, dintr-o dată, de la un loc de săpături la altul.

– Dar am putea măcar să facem o încercare în acest nou loc, nu? insistă ea.

– Nu! Acum vocea lui Mark avea un timbru sever. Am convingerea că în prezent săpăm într-o zonă care ne oferă un maximum de șanse de a găsi ceva și din acest motiv vom rămâne și pe mai departe acolo.

Se ridică și o trase și pe Diana după el.

– Vino, să intrăm și să luăm micul dejun, continuă el pe un ton mai prietenos. Dacă nu ne grăbim, ăia sunt în stare să plece fără noi. Deși, trebuie să-ți mărturisesc că este un gând cât se poate de ademenitor, adăugă el, mergând în fața ei.

În ziua aceea, Dianei nu-i fu deloc ușor să se concentreze asupra muncii sale. Soarele ardea neobișnuit de tare, iar ea nu reușea să-și desprindă gândurile de la ruinele vechii biserici. Și nici de la refuzul categoric al lui Mark de a muta acolo locul săpăturilor. Nu reușea să-l înțeleagă și pace. De ce nu se arăta și el măcar o dată dispus să riște? Doar nu aveau nimic de pierdut!

După cină, Diana se distră jucând cărți împreună cu soții Katani, în timp ce Mark și Peter întinseră harta peste masă și-și petrecură seara discutând despre rezultatele săpăturilor ultimelor zile. Rămaseră acolo până noaptea, târziu, chiar și după ce toți ceilalți se duseseră de mult la culcare.

În dimineața următoare, Diana se trezi scăldată în sudoare. Niciodată nu mai resimțise căldura încă de la trezire, ca pe o povară atât de neplăcută.

Se sculă repede și, după ce făcu un duș rece, hotărî să facă o excepție și să nu mai îmbrace blugii, ci o rochiță vaporoasă, dintr-un material ușor, de bumbac, lungă până la genunchi, iar în picioare să încălțe doar o pereche de sandale.

Este mult prea cald pentru cizme, își spuse ea totuși perfect conștientă că nu era cel mai fericit echipament pentru muncă.

– Ce drăguț ești îmbrăcată! exclamă Tina, când Diana intră în bucătărie.

– Mda, dar nu din cale afară de practic, nu crezi? bombăni Henry cu jumătate de gură.

– Asta cam așa e, recunoscu și Diana. Dar e atât de îngrozitor de cald azi!

– Securitatea personală contează mai mult decât confortul, comentă și Peter, amenințând-o în glumă cu arătătorul ridicat. Așa vei fi obligată să fii mereu cu ochii în patru să nu te înțepe vreo insectă.

Dacă la început lucrurile merseseră bine, după numai câteva ore roiurile de țânțari descoperiră picioarele neprotejate ale Dianei și în curând îi deveni imposibil să mai lucreze.

În cele din urmă, Diana se văzu nevoită să se dea bătută și să ceară sfatul lui Peter, despre care toată lumea știa că are întotdeauna la îndemână tot ce e necesar, inclusiv în ceea ce privește medicamentația și de la care spera să primească ceva împotriva înțepăturilor de insecte.

Și, într-adevăr, Peter îi spuse că sub unul din scaunele mașinii se afla o trusă de prim ajutor care conținea și un spray împotriva insectelor. Diana se cățără în mașină și îl găsi fără probleme. Ținând într-o mână spray-ul, deschise portiera cu cealaltă și se pregăti să sară din mașină. Din nefericire, rochița i se agăță de mânerul portierei și Diana se dezechilibră. În cădere își zdreli pielea la braț și la un picior și ateriză greșit cu dreptul, care se răsuci

nefiresc. Durerea vie o făcu să scoată un strigăt ascuțit. În câteva secunde Mark se afla deja alături de ea.

– Nu te mișca! îi ordonă el, mișcându-i brațele și picioarele cu precauție, pentru a vedea dacă nu avea vreo fractură. Însă după toate aparențele Diana se alesese doar cu câteva julituri și cu o entorsă la glezna dreaptă, care nu întârzie să se umfle rapid.

Între timp sosiseră și ceilalți, înconjurându-i pe Diana și Mark cu fețe îngrijorate. După ce le spuse că o va duce pe Diana la școală și-i va împacheta glezna în gheață, Mark o ridică în brațe ca pe un fulg și o așeză cu grijă pe scaunul din dreapta. Zvâcnirea din gleznă o făcu să-și muște buzele pentru că nu vroia să țipe de durere.

Tot drumul până la școală Mark conduse cu multă atenție, însă cum durerea devenise aproape insuportabilă Diana închise ochii și încercă din răsputeri să o ignore.

De îndată ce ajunseră la școală, Mark o ridică din nou pe brațe și o duse înăuntru, așezând-o cu grijă pe una din canapele. Apoi, umplu la iuțeală câteva pungi din plastic cu cuburi de gheață și-i împachetă glezna cât se pricepu mai bine. Diana gemu la prima atingere a gheții, dar, în doar câteva minute, frigul îi alină durerea ascuțită. Rămas alături de ea, Mark observă imediat ușoara ei relaxare.

– Presupun că este o simplă entorsă. Însă, dacă până

mâine nu se observă nici o ameliorare, va trebui să mergem la Cholula, să te vadă un medic.

– O, sunt sigură că o să-mi revin, îl asigură Diana încrezătoare. Mi-ar fi teribil de neplăcut să vă fac un deranj atât de mare.

– Dar nu faci nici un deranj, se apără Mark. Suntem cu toții foarte îngrijorați în ceea ce te privește, pentru că ținem mult la tine.

Se apucă să scotocească în trusa de prim ajutor aflată într-un colț al încăperii. Scoase un tub cu unguent și bandaje adezive.

– Și acum să vedem unde te-ai mai rănit, spuse el într-o doară.

Diana se holbă la el cu ochii mari. Ce avea de gând să facă?

– Uite, vezi? Pe mâneca bluzei sunt urme de sânge. Te-ai tăiat pe undeva?

– Nu... nu cred... se bâlbâi ea fără să se miște.

– Ascultă, dacă nu dezbraci bluza de bunăvoie voi fi nevoit să ți-o scot eu, spuse Mark pe un ton amenințător.

Cu multe ezitări, Diana descheie nasture după nasture, iar Mark îi dădu o mână de ajutor să-și scoată bluza. După toate aparențele ignora complet umerii ei rotunzi și sânii plini.

– Ei bine, de data asta ai avut mare noroc, constată el. Pielea e puțin zdrelită, însă asta e tot.

Îi unse rana cu grijă și o acoperi cu un plasture.

– Sper ca nici la picior să nu fie mai grav, continuă el după ce termină.

Diana se îmbătoșă și încercă să se tragă înapoi când Mark începu să-i ridice rochia. Însă tonul lui plin de severitate o făcu să înlemnească:

– Cum crezi că voi mai putea da vreodată ochii cu tatăl tău dacă totuși ai pățit ceva? Trebuie măcar să mă asigur că nu este prea grav, nu crezi? Așa că lasă mofturile!

Diana rămase complet nemișcată în timp ce degetele agile ale lui Mark îi descheiară și apoi îi scoaseră rochița.

– Ei vezi? Exact la fel, spuse el liniștitor, în timp ce îi ungea cu grijă rănile de pe partea de sus a coapsei.

Abia în acel moment observă lacrimile care străluceau în colțul ochilor ei.

– Doare așa rău? o întrebă el, ștergându-i-le cu blândețe de pe obraji.

– Nu, nu... nu de asta... Diana făcu un efort să-l privească în ochi. E... doar faptul că mă simt atât de neajutorată și de proastă...

– De ce nu ai îmbrăcat blugii, ca de obicei?

– Pentru că pantalonii s-au demodat anul acesta, ciripi Diana, imitând perfect vocea lui Liz.

Mark lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot nestăvilit de râs. Însă după aceea chipul îi redeveni serios. Întinse mâna și începu să-i mângâie obrajii, gâtul, umerii.

Apoi se aplecă asupra ei și-i sărută gâtul acolo unde strălucea cheița de argint.

Mâinile ei alunecară ca de la sine peste spatele lui dezgolit. Torsul i se scutură, străbătut de un fior puternic, în clipa când simți atingerea degetelor ei. Buzele și mâinile lui febrile începură să o dezmierde peste tot în timp ce Diana se strânse cât putu mai mult la pieptul său. Buzele ei îi căutau cu înfrigurare gura. Se încleștă de el ca și cum ar fi fost gata să se înece.

Diana încercă să se dea puțin mai într-o parte, vrând să-i facă și lui loc alături de ea. În aceeași clipă o durere vie o fulgeră în gleznă. Nu și-o mișcase decât foarte puțin, însă durerea era atât de intensă, încât un geamăt surd îi scăpă printre buzele strânse. Mark îi dădu imediat drumul și se ridică.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te doară.

– Mie nu-mi pare rău deloc, răspunse ea zâmbitoare, desenând cu degetul conturul buzelor lui.

Înainte de a-i răspunde, Mark îi aranjă una din pungile cu gheață care se deplasase.

– Acum am să mă întorc la ceilalți. Cred că cel mai bine ar fi dacă ai rămâne întinsă și ți-ai odihni piciorul.

Se ridică. Rămase însă în continuare în fața ei, privind-o intens.

– Îți mai aduci aminte de prima noastră zi petrecută împreună la piscina hotelului? o întrebă el. Privirile îi

alunecară admirative de-a lungul trupului ei suplu. Aveai perfectă dreptate în ce ai spus. Într-adevăr erai mult prea îmbrăcată.

Apoi se aplecă asupra ei și-i potrivi bluza, o sărută pe vârful nasului și ieși.

La întoarcerea echipei, Dianei îi mergea deja mult mai bine. Își petrecu seara în fotoliu, cu piciorul sprijinit pe un scaun, iar Maria avu grijă să-i schimbe mereu pungile cu gheață.

După cină, trecură la discutarea unor probleme de afaceri. Mark și Peter îi anunțară pe ceilalți membri ai echipei că banii de care dispuneau pentru proiectul de cercetare erau ca și epuizați. Unica modalitate realistă pentru procurarea de noi fonduri consta în participarea la conferința comisiei de colaborare mexicano-americană pentru antropologie, ale cărei lucrări tocmai aveau loc în acel moment în Mexico City, și de a încerca acolo obținerea de noi finanțări.

Mark stabilise deja o întâlnire pentru a doua zi. Spera ca în acest mod să poată rezista măcar până la terminarea anotimpului ploios.

A doua zi, plecarea la tabăra arheologică avu loc la o oră foarte matinală, pentru ca Mark și Juan să aibă timp să facă și drumul până la Mexico City.

Diana se încăpățână să meargă și ea pe șantier, dar

până la urmă se lăsă convinsă să accepte compromisul de a lucra doar în poziție așezată. Juan se întoarse din oraș în primele ore ale după-amiezii, aducând vestea că Mark, ca să aibă cât de cât o șansă să rezolve ceva, va fi nevoit să rămână câteva zile în Mexico City.

Seara, Diana prinse un moment favorabil și-i povesti lui Peter despre ideea ei de a schimba locul săpăturilor, cerându-i părerea. Peter însă încruntă din sprâncene.

– Nu cred că Mark ar fi de acord cu asta.

– Of, Peter, insistă Diana, nu știu de ce, dar am certitudinea că tocmai în locul acela vom da peste vestigii de mare valoare. Și mai cred că locul în care săpăm în prezent nu ne va duce la ceea ce căutăm. Ochii îi străluceau de emoție.

Însă Peter făcu o mină sceptică.

– Ascultă Diana, nu se poate începe așa, netamnesam, cu deschiderea unui nou șantier doar pentru că cineva are sentimentul că acela ar putea fi locul cel mai indicat. Mark a petrecut luni de zile calculând care este locul cel mai potrivit.

– Știu, încuviință Diana din cap. Și am și descoperit lucruri extrem de valoroase, asta nu poate să conteste nimeni. Ideea mea este în fond atât de simplă, încât poate că tocmai din acest motiv nu a fost luată în considerare și de către Mark. Juan și cu mine am alcătuit două serii distincte de fresce, care provin din diverse zone. Însă

amândorura le lipsesc câteva plăci ornamentale de mare importanță. Presupunând că și la temelia acestei biserici se află vestigiile unui templu antic, nu crezi că ar fi posibil să găsim acolo plăcile ornamentale respective? În timp ce vorbea, Diana îl privea pe Peter cu luare-aminte.

– Și crezi că deschiderea noului șantier nu mai poate aștepta cele trei zile până la întoarcerea lui Mark? Sunt convins că ar fi mult mai înțelept dacă ai discuta mai întâi chiar cu el, obiectă Peter.

– Doar știi că anotimpul ploios va începe cât de curând și atunci ne va fi absolut imposibil să mai săpăm, indiferent unde. Trebuie să ne grăbim. Și apoi, doresc să-i fac o surpriză lui Mark, adăugă ea cu ochi sclipitori. Îmi asum întreaga responsabilitate...

– Bine, fie, acceptă până la urmă Peter cu jumătate de gură. În fond, este domeniul tău de specialitate. N-ai decât să încerci. Însă te previn, am motive destul de întemeiate să cred că Mark nu se prea dă în vânt după surprize de genul ăsta.

Cu un țipăt de bucurie, Diana se aruncă de gâtul lui și-l strânse fericită la piept.

A doua zi porniră de dimineață, sub conducerea lui Juan, echipați cu hărți și tot restul utilajelor necesare, pe drumul care ducea spre ruinele vechii biserici.

Marcarea zonei de săpături nu le luă prea mult timp,

așa că, încă în cursul aceleiași dimineți, Juan începu să manevreze excavatorul printre blocurile mari de piatră.

Glezna Dianei mai era încă puțin umflată, și din când în când o fulgera o durere ascuțită, însă era atât de absorbită de noua ei activitate, încât nu acordă nici o importanță acestui lucru.

În cele trei zile până la întoarcerea lui Mark au săpat încontinuu. Însă rezultatele erau slabe. Scoaseră la lumină doar câteva piese lipsite de importanță care, după cum constată Diana din prima clipă, se găseau răspândite cam la tot locul pe întregul cuprins al statului mexican.

În timpul prânzului, înghițind în mare grabă, Diana îi spuse lui Juan:

– Sper că domnul Harrison va avea succes în ce și-a propus. Trebuie neapărat să continuăm.

Juan încuviință din cap, cu seriozitate.

– Domnul Harrison i-a spus domnișoarei van Dorn că vom fi obligați să oprim săpăturile dacă nu reușește să facă rost de bani...

– Domnișoara van Dorn a fost în Mexico City? îl întrebă Diana rar, fixându-l cu ochi dilatați de uimire.

– Da, tocmai se întorsese din Acapulco. Dorea să afle fiecare amănunt despre munca noastră. Iar domnul Harrison a tras la *Camino Real* pentru că... pentru că acolo locuia și ea.

În mintea Dianei gândurile se învălmășeau nebunește.

Mark și Liz, în același hotel? Și asta, după ce i-a dăruit lănțișorul acela atât de minunat? După ce o sărutase cu atâta patimă?

Fără să-și dea seama, degetele ei strânseră spasmodic micuța cheiță din argint. Cum adică, asta după ce se apropiaseră atât de mult unul de celălalt, încât aproape că nu mai exista cale de întoarcere?

Diana scutură din cap, încercând în zadar să-și limpezească gândurile. Ce explicație putea avea această comportare din partea lui Mark? Dar exista vreuna?

– Haide, să continuăm, îi spuse ea sec lui Juan, ridicându-se în picioare.

10

URALELE DE BUN-VE-nit răsunară din toate părțile când, în ziua următoare, *Landrover*-ul își făcu apariția la marginea pieții. Mark deschise portiera și sări din mașină. Apoi se îndreptă spre Diana, traversând piața cu pași mari.

Inima îi bătea sălbatic în timp ce îl urmărea apropiindu-se. Se bucura nebunește să-l revadă și simțea o pornire aproape irezistibilă să-și încolăcească brațele în jurul gâtului lui și să-l strângă cu putere la piept.

– Cu ce drept ți-ai permis să dai peste cap întregul proiect? se răsti Mark la ea, oprindu-i-se în față. Ochii lui cenușii ca oțelul aruncau fulgere de mânie. Cine ți-a permis să acaparezi o parte din echipament și să faci să devină inoperant unul din mijloacele de muncă importante?

Diana rămase cu privirile pironite la el, fără să scoată un singur cuvânt. Era atât de uluită de această izbucnire furioasă, încât era incapabilă să scoată chiar și un singur sunet în apărarea ei.

– Ai încălcat legile nescrise ale profesiei și pe deasupra ai făcut rău și sănătății tale, continuă Mark pe un ton

ridicat, după ce aruncă o privire asupra gleznei ei încă umflate. Ce se întâmplă cu tine, chiar nu ai nici un pic de simț al răspunderii, ia zi?

– Am vrut să-ți fac o surpriză, a fost tot ce a reușit ea să îngaime.

Însă Mark nu mai putea fi oprit.

– Eu sunt șeful acestui proiect și prin asta și unica persoană care ia decizii aici. Arătă spre frescele înșirate pe masa de lucru a Dianei. Ai fost angajată pentru a clasifica aceste obiecte și atât. Ce ți se pare anormal în faptul că ar fi trebuit să te ocupi de rezolvarea acestor probleme și nu de cu totul altele, care mai sunt și niște nerozii, pe deasupra?

A fost picătura care a făcut să se reverse paharul. Ochii Dianei aruncau scântei în clipa când sări în picioare și-i azvârli în față:

– Iar tu, ce drept ai să zbieri la mine în asemenea hal și să faci pe importantul? Nu mă lași să spun nici un cuvânt! După câte văd nici nu ți-a trecut prin cap ideea să ceri vreo explicație! Probabil că ești convins că toată lumea trebuie să joace după cum îi cânți tu, nu?

– Da, exact asta cred! o repezi Mark. Și dacă nu ești în stare să pricepi că un astfel de proiect nu poate avea decât un singur șef, cred că ar fi mai bine dacă ne-ai părăsi!

– Poți să fii foarte sigur că, dacă mai găsesc vreun avion

pentru această seară, îl voi lua! Cu aceste cuvinte Diana îi întoarse spatele și intră în cort, pentru ca Mark să nu bage de seamă că era gata să izbucnească în lacrimi.

Până la urmă trecu și după-amiaza aceea și, de îndată ce ajunseră la școală, Diana sări prima din mașină și se repezi la ea în cameră, să-și facă bagajele.

Peter a fost cel care o ajută să găsească bilet la un zbor pentru seara aceea și care se oferi să o conducă la aeroport, propunere pe care Diana o acceptă recunoscătoare. Puțin timp după aceea auzi o bătaie în ușă. Era Maria cu ochii plini de lacrimi, purtând o tavă mare plină de *Tortilla.*

– Poftim... mănâncă, numai atât reuși să spună. Apoi o îmbrățișă strâns și plecă grăbită.

La scurt timp, apărură după ea și soții Katani. Tina îi strânse mâna și-i spuse cu voce tristă:

– Mare păcat că pleci. Cred că totul nu a fost decât o neînțelegere nefericită.

– Nu, nu este vorba despre nici o neînțelegere nefericită, se împotrivi Diana. Nu a fost decât o clarificare a faptului că Mark și cu mine nu putem lucra împreună.

– Uneori se întâmplă să fie cel mai greu să lucrezi cu cei care ne sunt cei mai apropiați, spuse Tina cu calm. Ești sigură că nu te vei răzgândi până la urmă?

– Nu. Îmi este imposibil să mai rămân, șopti Diana printre dinți, din nou gata să izbucnească în plâns.

– Păcat, adăugă profesorul Katani, clătinând din cap. Ai făcut o treabă atât de bună aici!

În acel moment își făcu dintr-o dată apariția în cadrul ușii Mark.

– Pot să știu ce-i vei povesti acum tatălui tău? întrebă el cu amărăciune în glas.

– Adevărul, răspunse Diana cu răceală. Că ne este imposibil să lucrăm împreună.

Apoi, desfăcu cu un gest impulsiv închizătoarea lănțișorului de argint, întinzându-i-l.

– Presupun că este mai bine să-ți dau înapoi asta, spuse ea pe un ton glacial.

Însă Mark ridică brațele în semn de apărare.

– Nu. Păstrează-l! Ești singura care ești îndreptățită să-l porți. Spunând aceasta se întoarse și ieși.

În timp ce Peter o ajuta pe Diana să urce bagajele în mașină, o umbră se desprinse pe neașteptate de lângă zidul școlii. Juan își luă și el rămas bun, strângându-i mâna puternic.

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, domnișoară Larkin!

Diana știa că se simțea și el vinovat pentru că o ajutase atât de mult în ceea ce-și propusese ea să facă și încercă de aceea să-l liniștească.

– Nu e greșeala ta, Juan. Tu nu ai făcut decât ceea ce te rugasem eu să faci. Și, făcând abstracție de lucrul ăsta,

sunt în continuare la fel de ferm convinsă că ne aflam pe drumul cel bun.

Plină de mândrie, Diana își împinse bărbia înainte și se cățără în mașină pe locul de lângă șofer. Aproape că se întunecase de tot. Cerul era acoperit de nori negri, iar șoseaua strălucea udă de ploaie în lumina farurilor.

Câtă deosebire față de drumul de venire aici! gândi ea cu amărăciune.

Câte vise și speranțe nu-i umpluseră atunci inima. Iar acum nu mai simțea decât durere și dezamăgire profundă. Dacă Mark era în stare să o înjosească în asemenea hal de față cu toți ceilalți, fără să-i dea nici cea mai mică șansă să se poată justifica, înseamnă că nu se putea să o iubească.

Degetele ei pipăiră cheița de argint care îi atârna la gât. *Și tot numai din cauza încăpățânării lui a insistat atât să-i păstrez cadoul.*

– Diana, începu Peter prevăzător, ești într-adevăr sigură că vrei să pleci? Știi minte, îți spusesem doar că nu se poate ataca așa de ușor autoritatea unui șef de proiect. Dar sunt sigur că dacă mai stai o dată de vorbă cu Mark vei...

– Nu avea nici un drept să mă înjosească în asemenea hal! îl întrerupse Diana nervoasă. În fond, nu mai sunt un copil!

– Poți fi convinsă că în ochii lui Mark nu ești în nici un

caz copil, te rog să mă crezi, spuse Peter. Și apoi, nu uita sub ce presiune s-a aflat ore în șir, până a reușit în sfârșit să convingă comisia că proiectul merită să i se mai pună și alte fonduri la dispoziție...

– Peter! Chiar i-a reușit asta? Chipul Dianei strălucea de bucurie și, pentru câteva secunde, toate necazurile fuseseră date uitării. Dar este minunat! continuă ea fericită.

– Da, ai perfectă dreptate, confirmă el. Oricum, vom putea lucra mai departe aici, timp de o lună, dar asta mai depinde și de cum va fi vremea. Și Mark este foarte îngrijorat din această cauză. Anotimpul ploios este așteptat mai devreme ca în alți ani. Mda, și apoi mai este și Liz...

Liz! În exaltarea ei, Diana aproape că uitase că mai exista și Liz! Și dintr-o dată îi căzu un văl de pe ochi. Bineînțeles, asta era! Acum că Liz se întorsese, ce nevoie mai avea Mark de ea, Diana.

– Nu Peter, spuse ea hotărâtă. E cel mai bine să plec acasă. Așa cum stau lucrurile în prezent nu aș face decât să le stau în cale.

Mexico City dormea încă profund când avionul Dianei decolă. Piramidele nu se vedeau și, în afară de marea de lumini a orașului și vârful alb al vulcanului Popocatepetl, totul era cufundat într-un întuneric de smoală. Diana se

lăsă pe spate, închise ochii și se strădui să nu se mai gândească la nimic.

Câteva ore mai târziu, primele raze de soare îi dezvăluiră peisajul familiar din Illinois. *Acasă!* gândi ea ușurată, abia stăpânindu-și nerăbdarea să-și reîntâlnească tatăl.

Acesta o aștepta la aeroport, și cei doi se îmbrățișară strâns, fără nici un cuvânt.

– E bine că ești din nou aici, spuse într-un târziu Joseph Larkin.

Mai târziu, pe când se afla în mașina tatălui său, Diana se simți minunat de sigură și de ocrotită – însă nespus de singură.

Ajunsă acasă, se culcă imediat. Oboseala și dezamăgirea ultimelor ore o copleșiseră.

Încă în aceeași seară, după cină, instalați confortabil în camera lui de lucru, Diana îi povesti tatălui său toate amănuntele muncii din Mexic.

Deși puțin tristă la început și parcă incapabilă să se adune, nu după mult timp Diana fu cuprinsă de însuflețire și răspunse cu râvnă întrebărilor puse de tatăl ei.

– După toate aparențele s-ar zice că ai învățat o mulțime de lucruri acolo, spuse el într-un târziu, privind-o cu bunăvoință. Deși nu am avut niciodată ocazia să-i întâlnesc pe soții Katani, știu că sunt apreciați pe plan internațional și că se bucură de renumele unor

oameni de știință de excepție. Și Peter este și el, la rândul lui, un profesionist foarte apreciat. Ai avut un noroc nerușinat să poți colabora cu oameni de asemenea talie.

Apoi își așeză mâna pe brațul fiicei sale și o întrebă pe un ton schimbat:

– Nu vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat între tine și Mark? Îl cunosc foarte bine și nu înțeleg deloc cum de s-a putut ajunge atât de departe.

Diana trase adânc aer în piept și-i povesti tatălui ei, cu de-amănuntul, tot ce se întâmplase, străduindu-se să rămână, pe cât se putea, obiectivă.

Însă amintirile erau prea puternice. Dintr-o dată, revăzu cu ochii minții totul, cu o claritate înspăimântătoare. Prima ei zi în Mexico City, serile plăcute din clădirea școlii, camaraderia cu ceilalți membri ai echipei după o zi dificilă de muncă. Iar peste toate aceste amintiri pluteau ochii cenușii ai lui Mark – reci și impersonali sau calzi și tandri. I se părea că simțea aievea buzele și mâinile lui, dezmierdând-o... Era mai mult decât putea suporta, și nu-și mai putu reține izvorul lacrimilor.

Joseph Larkin își cuprinse drăgăstos fiica în brațe, o mângâie pe păr și-i șopti vorbe liniștitoare. Apoi însă spuse, redevenind serios:

– Vezi tu, nu există nici cea mai mică îndoială că ai făcut o treabă foarte bună și că ai fost un membru de bază al echipei. Dar ai comis o greșeală gravă.

Diana se sperie la auzul acestor cuvinte. Se uită la tatăl ei cu o privire rătăcită.

– Mark a avut dreptate, continuă el. În cadrul unui asemenea proiect nu poate exista decât o singură autoritate, altminteri totul este sortit eșecului. În orice caz, ar fi trebuit să aștepți până la întoarcerea lui și să discutați încă o dată împreună, în liniște, propunerea ta. Și pun pariu că, după oarecare ezitare, ar fi acceptat-o. Joseph Larkin își privi cercetător fiica. Pentru că știi, Mark are o părere grozavă despre tine.

– Și atunci de ce m-a înjosit în asemenea hal în prezența tuturor? întrebă Diana recalcitrantă.

– Ei bine, știi, spuse zâmbitor tatăl ei, într-o situație cum era cea care domnea la voi pe șantier se poate întâmpla ușor să-ți pierzi câteodată răbdarea. Iar comportarea ta a fost cu adevărat ieșită din comun. Se grăbi să adauge, înainte ca Diana să apuce să protesteze.

– Apropo, vrei să-ți spun de ce te-a ales Mark tocmai pe tine din mulțimea tuturor solicitanților? Într-o oarecare măsură a vrut, firește, să-mi facă mie o plăcere. Și nu mi-a venit deloc ușor să-mi dau acordul, te rog să mă crezi. Dar, oricum, aveam certitudinea că alături de Mark te vei afla în siguranță. Celălalt motiv este de natură personală și sunt convins că ți-l va spune chiar el.

– Nu am nici o intenție să-l mai revăd vreodată, se burzului Diana.

– Ar fi un lucru foarte necugetat, o certă tatăl ei. Când se va redacta raportul definitiv asupra proiectului ar trebui, în orice caz, să-l completezi cu datele pe care le-ai obținut personal.

– Mark este atât de încuiat, încât nu o să mă invite să o fac, replică Diana cu îndărătnicie. Și după părerea mea, totul s-a sfârșit pentru totdeauna.

11

CÂND PRIMĂVARA ÎNcepu să se facă simțită, Diana își regăsise pe de-a-ntregul vechile obișnuințe. Era destul de mult timp împreună cu prietenii, însă o mare parte a zilei și-o petrecea în biblioteca universității, pregătindu-se pentru susținerea examenului academic. Nu se mai ducea la petreceri la fel de des ca înainte. Prefera să-și petreacă serile acasă, citind sau desenând.

Veni și vara. O căldură umedă cuprinse întreaga regiune, și Diana își aminti, fără voia ei, de ultimele săptămâni pe care le petrecuse în Mexic.

Până la acea dată nu auzise încă nimic nou despre proiect. Deseori își punea întrebarea dacă munca a fost dusă la bun sfârșit și dacă teoria lui Mark și-a găsit confirmare definitivă. Însă era mult prea mândră încât să-i scrie lui Peter și să-l întrebe. Iar Peter, știa ea prea bine, era mult prea ocupat ca să-și mai facă timp să poarte corespondență cu ea.

Într-una din zile, când se întoarse de la universitate, Diana își găsi tatăl așteptând-o acasă plin de nerăbdare.

– Ia uită-te aici, spuse el, agitând una dintre revistele lui de specialitate pe care le primea cu regularitate.

Deschise revista la o pagină anume și-i arătă un articol intitulat: *Confirmarea unei noi teorii!* Diana își aruncă întâi ochii în fugă asupra lui, apoi începu să-l citească pe îndelete, de la început până la sfârșit.

Autorul informa despre ascensiunea profesională pe care o cunoscuse Mark și începuturile teoriei sale. Apoi se prezentau, pe scurt, rezultatele muncii din cadrul proiectului și concluziile pe care le trăsese Mark.

Articolul se încheia cu observația că detaliile vor fi prezentate într-un raport detaliat, la care membrii echipei sale încă lucrau la ora respectivă. Erau menționate apoi toate numele – mai puțin al ei. Abia terminase de citit când se auzi țârâitul strident al telefonului.

– Bună. Văd că aici este chiar mai cald decât în Mexic, răsună o voce binecunoscută de îndată ce Diana răspunse.

Era Peter.

– Peter! strigă ea uimită și bucuroasă totodată. Unde ești?

– La Chicago. Abia ieri seară am ajuns. Suntem cu toții aici, la Mark, și lucrăm la raport. Ăsta este și motivul pentru care te-am sunat. Mark ar dori mult să vii încoace și să-ți redactezi tu însăți partea ta.

Câteva clipe Diana tăcu, după care întrebă cu voce schimbată:

– De ce nu m-a sunat el însuși?

– Îi e frică că nu vrei să-l asculți.

– Și de când, mă rog, este marele Mark Harrison atât de timid în ceea ce mă privește? întrebă ea sarcastic.

– Am impresia că nu îți este prea limpede care sunt sentimentele lui față de tine, spuse Peter rar.

– Tot ce știu este că tocmai am citit articolul despre proiect și că Mark nu a avut nici măcar bunul simț să treacă și numele meu pe lista colaboratorilor săi, replică ea cu năduf.

– Nici măcar nu era sigur dacă doreai să apari pe lista respectivă, spuse Peter, continuând apoi pe un ton insistent. Diana, zău că este un lucru important să ne ajuți la redactarea raportului.

Ezită câteva clipe la celălalt capăt al firului, după care continuă:

– De fapt nu voiam să vorbesc încă despre asta, dar să știi că, într-adevăr, cele mai importante dovezi care au confirmat teoria lui Mark au fost găsite în zona unde ai început să sapi de capul tău.

Diana își ținu respirația. Nu putea fi adevărat!

– Vorbești serios? întrebă ea încă neîncrezătoare.

– Da, cât se poate de serios, răspunse Peter. Ei, cum rămâne? Vii să ne dai o mână de ajutor?

– Nu, prefer să nu, refuză ea. Din partea mea, Mark n-are decât să păstreze toți laurii pentru el până nu îmi dă satisfacția să recunoască public că ideile mele nu sunt scoase pur și simplu așa, din burtă.

Și, pentru că Diana rămase la acest punct de vedere, convorbirea se încheie destul de curând.

Mai trecură câteva luni. Diana lucra din greu pentru examene, nu în ultimul rând pentru ca să aibă o preocupare și să nu se mai gândească la proiect și la Mark.

Într-o zi, când se întoarse acasă, își găsi tatăl vorbind la telefon.

– A sunat Mark, o informă el după ce închise. Este aici, în Champaign. Ar vrea foarte mult să te vadă.

– Nu! strigă Diana pe loc. Se întoarse și-și turnă un suc de portocale, cu degete tremurânde.

– Ar vrea să parcurgă împreună cu tine raportul asupra activității de cercetare din cadrul proiectului, înainte de a-l înainta, continuă profesorul Larkin.

– Dar eu nu vreau să-l mai văd niciodată! izbucni ea și ieși din încăpere, alergând.

Oarecum surprinzător, tatăl ei se feri să mai abordeze subiectul și, seara, când Diana plecă la o petrecere cu prietenii ei, se mulțumi să-i spună doar:

– La revedere, copila mea, distracție plăcută!

Diana se întoarse acasă la scurt timp după miezul

nopții. Aruncă o scurtă privire în camera de zi ca să-i ureze noapte bună tatălui ei, însă rămase siderată în cadrul ușii.

Dintr-un fotoliu se ridică o siluetă înaltă, atletică și se apropie de ea.

– Este o situație care se repetă, nu-i așa?

Pielea lui Mark era și mai arsă de soare decât și-o amintea, însă chipul lui părea neobișnuit de tras și de încordat. Cu toate acestea era mai atrăgător ca niciodată și Diana trebui să facă un adevărat efort ca să nu alerge spre el și să i se arunce de gât.

– O, după câte văd ai fost iar la una din petrecerile alea, spuse Mark cu atât de binecunoscutul lui ton ironic, în timp ce privirile îi lunecau încet peste fusta ei albastră-argintie, lungă până în pământ, și bluza ei albă.

Părul roșcat al Dianei, care în lumina lămpii arunca reflexe mătăsoase era ridicat pe tâmple cu agrafe mari, argintii.

Mark luă de pe masă un manuscris gros și i-l întinse.

– Aș dori mult să citești raportul și să-mi spui ce părere ai despre el.

– Nu cred că merită efortul, replică ea țâfnoasă. Din câte știu, ideile mele nu te interesează.

– Ei bine, vei avea atunci bunătatea să citești măcar dedicația? Cu aceste cuvinte, Mark îi puse manuscrisul în brațe și o împinse ușor, obligând-o să se așeze pe cana-

pea. Și a fost foarte bine că a făcut astfel, pentru că, dintr-o dată, Diana simți că i se înmoaie genunchii. Clipi de mai multe ori, ca și cum i-ar fi venit greu să citească. Întregul manuscris era bătut la mașină. Doar prima filă purta scrisul de mână al lui Mark.

Neîncrezătoare, Diana citi:

Pentru Diana care, datorită fanteziei și circumspecției ei ieșite din comun, a găsit cheia care a permis aflarea răspunsurilor la toate întrebările nesoluționate, menționate în prezentul raport, și care va deține pentru totdeauna și cheia spre inima mea. Cu dragoste, M.H.

Mark se așeză alături de ea și-i cuprinse fața între palmele sale. Ochii verzi ai Dianei sclipeau de fericire. Uitate erau amărăciunea, suferința din dragoste, ca și îndelungata perioadă a despărțirii. Nu știau cum să se îmbrățișeze mai aprig, cum să se sărute mai fierbinte ca să recupereze ceea ce pierduseră vreme atât de îndelungată.

După un timp, Mark îi dădu drumul Dianei și o întrebă:

– Refuzi și acum, în continuare, să citești raportul?

– Nu, șopti ea, dar mai e timp pentru asta, nu-i așa?

– Ai dreptate, răspunse el râzând.

Dar în clipa următoare redeveni grav.

– Trebuia neapărat să te revăd, Diana. Tatăl tău era de părere că între noi lucrurile nu mai puteau fi salvate. Dar

când te-am văzut adineauri intrând și am observat că porți în continuare cheița la gât – atunci m-am gândit că, poate, mai există totuși o șansă pentru noi.

– De ce ai insistat să o păstrez, chiar după îngrozitoarea noastră...

Diana lăsă propoziția neterminată. Amintirea conflictului dintre ei o făcea să sufere.

– Motivul ți l-am spus chiar atunci și l-am repetat apoi și în dedicație – ești singura care deții cheia spre inima mea și singura îndreptățită să poarte acest medalion. Eram pornit rău de tot, pe-atunci, dar asta nu a putut schimba cu nimic dragostea pe care o nutream față de tine.

Diana se alintă ca o pisicuță, lipindu-se mai strâns de el.

– Dar cu Liz cum rămâne? întrebă ea pe neașteptate.

– Liz? Mark fornăi cu dispreț. Este cu mult mai rea decât toate studentele cu care a trebuit să mă lupt în expedițiile precedente.

Înseamnă că Peter a avut totuși dreptate, își zise, nu fără satisfacție, Diana.

– Dar parcă îmi amintesc că afirmase că vă veți logodi de îndată ce proiectul va fi finalizat, obiectă totuși ea.

Mark o mângâie drăgăstos pe păr.

– Liz nu are decât să se logodească oricând și cu cine poftește, numai cu mine nu. În fond, nu este o fată rea –

doar poate puțin cam prea superficială după gustul meu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, curiozitatea Dianei încă nu era satisfăcută.

– Dar atunci de ce ai petrecut atâta vreme cu ea în Mexico City? continuă ea să-l înțepe.

– Geloasă? o întrebă Mark, sărutând-o.

– Foarte, recunoscu ea fără ocolișuri.

Mark râse gutural.

– Îți amintești ce mi-ai povestit despre unele din așa-zisele magazine de lux din Mexico City?

Diana încuviință din cap, privindu-l însă fără să înțeleagă.

– Ei bine, Liz nu obișnuiește să stea de vorbă cu stewardesele în timpul călătoriilor ei cu avionul...

– Îmi închipui... Apoi, dintr-o dată, avu o bănuială. Vrei să spui că a...

– Întocmai, spuse Mark cu un rânjet strengăresc. Liz a cumpărat un ceas de mână exclusiv de la *Cartier.* Chestia era însă că ceasul, la fel ca și magazinul, de altfel, nu erau nici pe departe exclusive. Când și-a dat seama de păcăleală și-a ieșit în asemenea hal din sărite, încât pur și simplu nu m-a răbdat inima să o las încurcată. După aceea a trebuit să mă zbat două zile și să apelez la întreaga mea artă de convingere până am reușit în sfârșit să iau banii înapoi. Abia așteptam să scap o dată și să mă întorc la tine, să-ți povestesc.

– Mda, și când te-ai întors a trebuit să afli că, între timp, preluasem conducerea, murmură ea, căindu-se.

– Între timp am înțeles însă că singurul lucru pe care îl doreai cu adevărat era să ne ajuți, spuse el la fel de spășit. În loc să fi zbierat la tine aș fi făcut mai bine să te sărut.

Și, zicând aceasta, se grăbi să recupereze ceea ce omisese să facă la vremea respectivă. Când, după un timp, reușiră să se desprindă din îmbrățișare, Mark continuă să povestească.

– Fără ideea ta nu am fi reușit niciodată să probăm teoria mea.

– Povestește-mi totul, îl rugă Diana, privindu-l întrebătoare.

– Ei bine, după ce ni s-au aprobat fondurile suplimentare a început și anotimpul ploios. Cu mult mai devreme decât era normal. Nu am înregistrat nici un fel de progres, pentru că nu ne era posibil să lucrăm ca lumea. Însă nu mai aveam la dispoziție decât două luni. Și apoi, într-o seară, mă trezesc cu Juan care vine la mine alergând, complet bulversat, și-mi spune că trebuie să-l însoțesc neapărat la ruinele vechii biserici. Petrecuse acolo multe ore, în cursul serilor, și continuase în secret activitatea pe care ați început-o. Primele valuri de ploi îndepărtaseră în mare parte solul lutos și creaseră un șanț adânc. Juan reușise însă să observe că între dărâmături și noroi se deslușeau și unele obiecte cu un aspect diferit. În

aceste condiții am transportat toate sculele și mașinile de săpat la fața locului și am început să lucrăm ca nebunii. În decurs de numai o săptămână am scos la lumină materiale de cea mai mare importanță. Cel mai important a fost că am dat peste plăcile de ceramică despre care afirmaseși tu cu atâta vehemență că trebuiau să se afle acolo.

De bucurie, Diana începu să bată din palme.

– Cea mai importantă contribuție a fost a ta. Ai într-adevăr de ce să fii mândră, Diana!

– A fost vorba și de destul de mult noroc, murmură ea, rușinată de atâtea laude.

Însă Mark o contrazise.

– Nu are nici cea mai mică legătură cu norocul. Te-ai folosit doar de cunoștințele tale, la care ai adăugat multă fantezie și putere de imaginație. Îți spun cinstit că sper să nu mai am niciodată ocazia să mă împotmolesc atât de jalnic, încât să nu reușesc să-mi dau seama când este cazul să trec peste propriile mele reguli de conduită.

O ultimă întrebare o mai frământa pe Diana.

– Mark, tata a spus că ai fi avut și un motiv foarte personal pentru care m-ai preferat în fața celorlalți solicitanți de a participa la proiect. Aș vrea foarte mult să știu care este.

Mark își înfășură pe deget o șuviță din părul ei, privind-o gânditor.

– Ai observat, desigur, cât de atrăgătoare te găseam, încă de pe vremea când locuiam aici, nu-i așa? Deși am făcut totul să-ți demonstrez atât ție, dar în primul rând mie însumi, că nu era așa, pe motiv că erai... Se întrerupse, căutându-și cuvintele.

– Că erai o fetiță mică și proastă, duse zâmbitoare Diana afirmația lui la capăt.

Mark încuviință, dând din cap.

– Da. Într-o oarecare măsură așa era. Pur și simplu nu-mi dădeam seama ce sens ar fi putut avea să intru într-o astfel de poveste. Iar apoi, când ți-a venit ideea să te dedici studiului antropologiei, nu am crezut niciodată că vorbeai serios. Însă când, după mai mult timp, am constatat că ai rămas fidelă acestui crez și când ai mai și trimis cererea de angajare, mi-a venit ideea să te pun la un fel la încercare. Voiam să aflu dacă noi doi eram în măsură să lucrăm rațional împreună. În cazul că reușeam, îmi propusesem să-ți dezvălui sentimentele mele față de tine, în speranța că și tu încercai sentimente asemănătoare.

Diana nu spuse nimic, dar se cuibări mai aproape la pieptul lui.

– Mi-am dat toată silința să mă port cât mai impersonal față de tine, continuă el, însă nu am reușit. Viața de zi cu zi alături de tine, înghesuiți într-un spațiu atât de strâmt, a fost pentru mine un chin de nedescris. Și de câte

ori mă hotăram să-ți mărturisesc în sfârșit ce simțeam pentru tine te-ai eschivat și nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus. Aproape că înnebunisem. Când am avut impresia că răspunzi sentimentelor mele, mă simțeam în al nouălea cer de fericire...

– Și mie mi-a venit la fel de greu să rămân rațională. Însă nici nu mă gândeam să devin doar noua ta parteneră de joc pe durata săpăturilor, spuse Diana.

Mark o strânse tandru la piept.

– Nu peste mult timp am să mă întorc în Mexic. Dar înainte de asta trebuie să zburăm împreună la Acapulco.

– Dar ce ți-a venit cu Acapulco? îl întrebă ea încurcată. Credeam că vrei să-ți continui cercetările în alte zone ale Mexicului.

Mark își așeză degetul pe buzele ei.

– Nici nu știi despre ce vorbești, continuă el cu un zâmbet șăgalnic. Întâi ne facem călătoria de nuntă la Acapulco. Și apoi vom avea tot timpul să ne vedem și de treabă. Ai să vezi, o să-ți placă la Acapulco.

– Ești sigur?

– Foarte sigur, răspunse el cu convingere. Plajele sunt unice în lume. Putem face *surfing** sau să călărim cât ne poftește inima sau putem să facem mii de alte lucruri distractive. În afară de asta există acolo și cele mai fantastice discoteci.

---

* Sport nautic, de origine australiană, constând din trecerea peste coama valurilor cu ajutorul unei plăci de construcție specială (n.t.).

– Aha, înțeleg, deci tot nu ai renunțat la ideea să mă înveți dansurile sud-americane, râse Diana.

– Întocmai, iubita mea, și încă multe alte lucruri pe deasupra, îi șopti Mark cu gura lipită de urechea ei.

Vocea îi era răgușită de atâta patimă, și Diana simți un fior plăcut străbătându-i tot trupul. Știa încă de pe acum că nu avea să se sature niciodată de tandrețea și sărutările lui Mark...

SFÂRȘIT

Redactor:
ADRIANA LUP

Tehnoredactor:
CONSTANȚA VULCĂNESCU

Coli de tipar 11
Bun de tipar: 26.IV.1995
Tiparul executat sub comanda nr. 50 222

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

EDITURA

TANDREȚE

Nimic nu a reușit să o facă pe Diana, frumoasa și sensibila fiică a renumitului profesor de antropologie Joseph Larkin, să renunțe la hotărîrea ei de a-și alege aceeași carieră ca și tatăl ei, cu atît mai mult cu cît se îndrăgostise încă din copilărie de prezentabilul dar atît de dificilul lui student, Mark Harrison. Visul ei de-o viață era să lucreze alături de frumosul ei idol pe un șantier arheologic. Dar după ce această dorință i-a fost îndeplinită și-a dat seama cît de greu pot uneori oamenii să comunice între ei...

"Făcu un pas în direcția Dianei și o trase spre el. Îmbrățișarea lui era atît de puternică încît îi era imposibil să se opună.

- Mark, ce înseamnă...

Bărbatul îi strivi buzele cu gura lui, înăbușindu-i strigătul de surprindere cu un sărut pătimaș.

Copleșită de această reacție, pe cît de violentă pe atît de neașteptată, cît și de tumultul propriilor sentimente pe care gestul bărbatului le dezlănțuise în sufletul ei, Diana se lăsă moale în brațele lui și îi întoarse fără voie sărutul, cu aceeași ardoare înflăcărată."

Lei 1950
TL 40
Lei 1990

ISBN 973-9127-20-7